Bir Kavanoz Böğürtlen Reçeli

Siyah Lotus

Roman

Omca
YAYINLARI

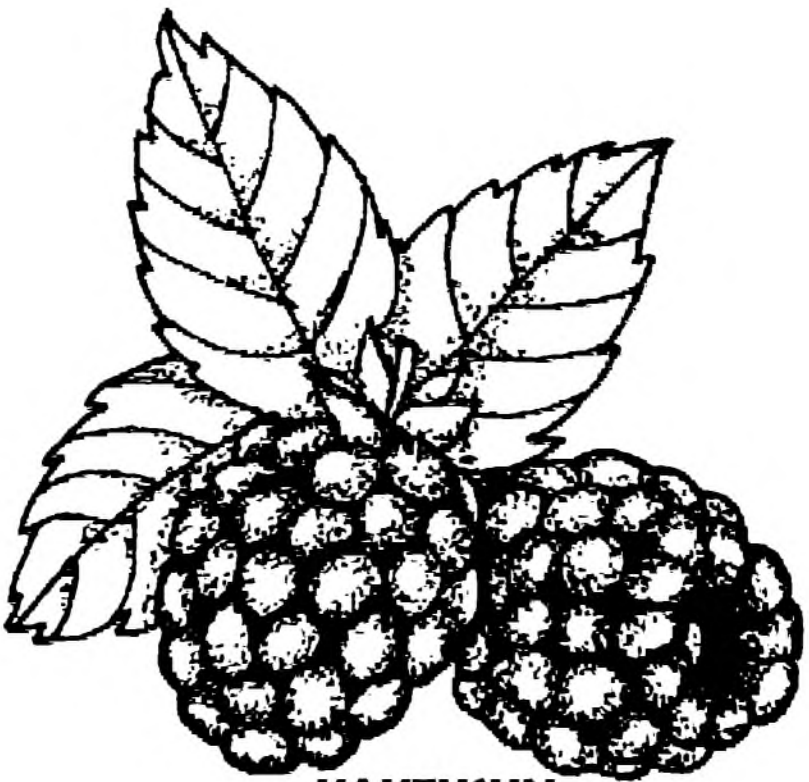
Bir Kavanoz Böğürtlen Reçeli

KAKTUSUN
TELEGRAM

Küçük kızıyla hayata yeniden tutunmaya çalışan genç ve bekar bir anne, Petek. İçine kapanık, ketum ve bazen de utangaç ruh hali yüzünden hayatına tekrar birinin girmesine ihtimal vermiyordu.

Küçük oğluna çok düşkün yeni boşanmış bir baba, Arslan. Oğlunun sağlığı ve mutluluğu için evliliğini ve yaşadığı şehri geride bırakıp baba ocağına dönmeye karar vermişti.

İki kırgın yürek karşılaştıklarında mazi de yeniden gün yüzüne çıkmaya başlar. Unutuldu sanılan bir çocukluk aşkı belki de Petek'in hayatının gerçek aşkına dönüşecek. Daha önce fark etmediği şeyleri öğrenmek belki de Arslan'ın hayatına aradığı anlamı katacak. Ve tüm bunlar bir kavanoz böğürtlen reçeli sayesinde mümkü

KAKTUSUN

BİR KAVANOZ

BÖĞÜRTLEN REÇELİ

"Anne hani nerede börtlenler?" Duru'nun elinden tutarken onun, börtlen, demesine güldüm.

"Geldik sayılır meleğim. Bak şuradalar işte." Elimle bizim elma bahçesiyle yandaki bahçe arasında doğal bir set oluşturan böğürtlen çalılarını gösterdim Duru'ya. Aslında bahçe sınırları genelde daha temiz tutulurdu ama yan bahçe bir akrabamıza aitti ve bahçe sahibi yaşlı çift birkaç sene içinde sırayla vefat edince bahçeleri de biraz bakımsız kalmıştı. İçinde bir de ev olan büyük meyve bahçesi çocuklarından birine miras kalmış, ancak miras sahibi aile şehirde yaşadığı ve bahçe işlerinden pek anlamadıkları, belki de ilgilenmek istemedikleri için yabani otlar ve böğürtlen çalıları da başını alıp gitmişti. Benimse bu duruma şimdilik bir itirazım yoktu çünkü reçel yapmak için bu çalılarda epey böğürtlen bulacağımdan emindim.

Çevredeki böğürtlen çalılarının meyvelerini toplayıp reçel yapmayı annem sayesinde adet edinmiştim. O da beni yanına alıp böğürtlen toplamaya çıkarırdı bu mevsimde ve harika reçeller yapardı. Çocukluğumdan beri en sevdiğim reçellerden biri kesinlikle buydu ve meyvesini kendim toplamaktan büyük bir zevk alıyordum. Yabani meyve çalılarından böğürtlen toplarken bir çeşit terapi görüyor gibi huzurlu hissediyorum yalan yok. Ve her sene sonbaharı iple çekiyorum bu yüzden. Renk değiştiren yapraklar bahçelerin arasındaki patikalara dökülüyor, bahçelerde çalışanlar artık yavaş yavaş evlerine çekiliyor, doğa daha sakin ve ıssız kalıyordu. İşte ben bu sakinliği ve pastel tonlarla süslü manzaranın içinde dolaşırken hissettiğim ıssızlığı garip şekilde

seviyorum. İtiraf edeyim, beni zaman zaman ürpertse de garip şekilde cezbedici bu kendi haline bırakılış.

Elma bahçesine ve doğal olarak böğürtlen çalılarına ulaşmak için kaderine terk edilmiş iki katlı eski evin ve önündeki devasa çam ağacının yanından geçmek zorundaydık. Mal sahibi kendi mülkünden diğer bahçelere geçiş için yol vermiş ki o iki huysuzun buna nasıl izin verdiğine hep şaşırmışımdır, bu şekilde patika evin önünden kıvrılarak diğer bahçelere uzanmıştı. Bu yolu da çok severdim, zaman zaman yürüyüşe çıkıp elma toplamak bahanesiyle gelirdim bu tarafa. Bizim ev de pek uzakta olmadığından kısa ama dinlendirici bir yürüyüş olurdu benim için.

"Börtlenler tatlı mı anne?"

"Evet, hem de çok lezzetliler. Ama toplarken dikkat edeceğiz çünkü çalıların dikenleri var."

Duru bana sevimli sevimli kafasını salladı. O sırada eski evin önünden geçiyorduk. Evin küçük ahşap bir kapısı ve yine küçük pencereleri vardı. Masallardaki gizemli evlere benzetirdim burayı hep. Hani şu cadıların ve kaybolan çocukların olduğu masallara. Evin önünden akan küçük su arkının üzerine sağlam birkaç kütükle yapılmış ve zaman içerisinde çamurlu ayaklar sayesinde toprak bağlamış, hatta çimle kaplanmış köprüden geçmeyi de çocukluğumdan beri pek severdim. Büyük bir çam ağacının gölgesinde kalan ve şimdilerde kimselerin yaşamadığı eve bakmadan geçemedim. Buralarda geçmişti çocukluğum ve içten içe hep bu dev çam ağacının çevresinde genişleyen meyve bahçesiyle birlikte içindeki bu eski evin sahibi olduğumu düşlemiştim. Keşke babam diğer bahçe yerine buraya sahip olsaydı, dediğim çok olmuştu bu yüzden. Artık evde yaşayan kimseler olmadığı için de bazen gelip evin önündeki basit ve eski tahta sıraya oturup etrafı seyrediyordum. Bahçe ve ev benim olmayabilirdi ama en azından istediğimde gelip orada otururak hayal kurabiliyor ve kendi küçük dünyamda mutlu oluyorum.

Duru'yla beraber böğürtlen çalılıklarına ilerledik. Elimizde birer tane hasır sepet vardı. Yanılmıyorsam iki küçük sepeti de dolduracak kadar

böğürtlen vardı burada. Hem olmasa bile başka yerlerde biliyordum böğürtlen toplayabileceğim. Bugünlük biraz yemeye ve reçel yapmaya yetecek kadar toplasak kafiydi.

Hava, ısıtan ama yakmayan güneşle birlikte tatlı bir sonbahar sıcaklığına sahipti. Dallarda kuşlar ötüşüyor, çiftçilerin geride bıraktığı meyvelerin tadını çıkarıyorlardı. Geveze böcekler bir telaşla dolaşıyor etrafta ve tatlı bir şarkı yayıyorlardı doğaya. Anne kız konuşa konuşa böğürtlen toplamaya koyulduk. İkindi vaktiydi ve eylül sıcağını fırsat bilip ötüşen böcekler ve arada bir dallardan yere düşen meyvelerin çıkardığı sesler bize eşlik ediyordu. Ah ne sevilesi bir mevsimdi sonbahar. Ne derin bir hüzün ve geçmekte olan bir neşenin son izlerini saklardı her zerresinde. Belki bana benziyordu, veya ben ona. Beni büyülüyor ve ılık bir güneş gibi tatlı buruk bir mutluluk salıyordu ruhuma.

Böğürtlenleri toplamaya bahçenin üst tarafından başlamıştık ve aşağıya, eski evin olduğu tarafa doğru iniyorduk. Bir süre sonra eski eve ve haliyle doğal çalı sınırının ucuna yaklaşmıştık. Çalılarda tahminimden fazla ve lezzetli böğürtlen bulmuştuk. Kah sepete atıyor, kah kendimiz yiyorduk topladıklarımızı. Ellerimiz epeyce böğürtlen lekesine bürünmüştü. Hatta benim yüzüm ne durumdaydı bilmiyordum ama Duru'nun yüzünde de bolca leke oluşmuştu. Ama bunları dert edecek değildim, zaten biraz lekelenmeden de böğürtlen mi toplanırdı ki? Hem zaten eski esin alt tarafında bahçede çalışanlar için faydalanabilecekleri küçük bir çeşme vardı. Suyu az akardı ama temizlenmek için işimizi görürdü yine de.

"Anne bunlar yeter mi reçele?"

"Şimdilik yeter meleğim ama daha sonra yine toplamalıyız. Çünkü annen daha çok böğürtlen reçeli yapmak istiyor." Küçük kız burnunu kırıştırdı.

"Sen hep börtlen reçeli yiyorsun ya o yüzden mi?" Gülümsedim,

"Evet o yüzden. Sen de seviyorsun hem."

"Dedem ekmek ısıtıp üstüne sürüyor. Seviyorum o zaman." Yüzündeki lekelerle çok sevimli görünen Duru'nun burnuna dokundum sevgiyle,

"Seni çok bilmiş."

"Anne ya, burnum kaşındı yapma."

"Huylu prenses. Tamam, tamam dokunmuyorum."

"Anne benim doğum günüm olacak ya hani, sen pasta yapacaksın di mi?"

"Evet miniğim yapacağım."

"Ona börtlen koysana anne. Bunlar çok güzel."

"Sos da yaparım hatta, off mis. Harika fikir."

"Kimler gelecek doğum günüme? Çiçek teyzemle Ender amcam gelecek değil mi? Gelsinler gelsinler lütfen."

"Tabii gelecekler, Ender amcan söz verdi ya sana. Iyh, elime diken battı. Of," Elime batan dikeni çıkarmaya çalışırken Duru,

"Çok mu acıttı anne? Öpeyim belki geçer." Parmağımı ıslatıp sallarken,

"Yok geçer birazdan meleğim. Ama artık akşam olmadan eve dönelim yoksa süpürgeli cadılar bizi kovalar."

"Onlar kim ki?" Kıkırdadım.

"Şu evi görüyor musun? Orada yaşlı bir teyze oturuyordu eskiden. Çok yaşlı ve zayıftı, hem de burnu çizgi filmlerdeki cadılara benziyordu. Bir de görsen ne huysuz aksi bir kadındı. Bazen buralarda oynasak bize kızardı. "

"Cadı mıydı o nine?" Duru çizgi filmlerde gördüğü çirkin ve uzun burunlu cadıları düşününce gözleri iri iri açılmıştı. O haline ister istemez kıkırdadım yeniden.

"Çiçek teyzene göre öyleydi evet. Çiçek ondan çok korkardı ama yine de her fırsatta bu bahçeye girip kadının çiçeklerinden çalardı, mecburen ben de onunla girerdim hırsızlık yapmaya."

"Anne! Ama hani hırsızlık yapmak çok kötü bir şeydi, öyle demiştin?" Duru'nun haklı ihtarıyla mahcup mahcup sırıttım. Kafamı kaşırken,

"Şey evet hırsızlık kötü elbette, başkalarının eşyalarını izinsiz almamalıyız ama biz de o zamanlar hata yapıyorduk işte. Yani yaptığımız şeyin doğru olduğunu söyleyemem meleğim ama çocuklar bazen böyle yaramazlıkları eğlenceli bulurlar." Duru bilmiş bilmiş bakıp,

"Anne sen çok tuhaf bir annesin, başka çocukların anneleri senin gibi değil." Hiç beklemediğim bu sözler karşısında afallamış halde baktım kızımın yüzüne,

"Nasıl tuhafmışım ki ben? Neyim benzemiyormuş diğer annelere acaba Duru Hanım?" Duru omuz silkti.

"Bazen komik oluyorsun...Öylesin işte, yani başka annelere benzemiyorsun. Onlar çocuklarına böyle davranmıyor ki."

"Ben iyi bir anne değil miyim yani?" sesimde biraz kaygı vardı. Duru kafasını sağa sola salladı.

"Hayır, bana hiç yalan söylemiyorsun. Bir de beni güldürüyorsun. Değişik şeyler anlatıyorsun." Bunları duyunca gerginliğim yerini derin bir rahatlamaya bıraktı.

"Ödümü patlattın küçük cadı, kötü bir anne olduğumu düşündüm. Seni çok seviyorum ve sana yalan söyleyemem ki. İnsan sevdiğine yalan söylememeli değil mi meleğim?"

"Evet anne. Ben de seni çok seviyorum." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi devam etti, "Peki o cadı nine sizi yakalamadı mı?" İlgisi aniden yine değişmişti.

"Yakalamaz olur mu? Bir keresinde tam Çiçek teyzen bir gülü koparmaya çalışırken evden çıkıp sessizce yanımıza geldi ve bizi suçüstü yakaladı. Tabii ki Çiçek teyzen küçük olduğu için onu korumaya çalışırken pataklanan ben oldum. "

"Ya! Çiçek teyzem ne yaptı peki?" Yüzüme ve sesime sahte bir öfke yerleştirip,

"Ne yapacak, kaçıp uzaklaşınca kadına nanik yaptı. Kadın da buna sinirlenip benim kafama bir tokat daha atmaz mı? Ah Çiçek ah, hep onun yüzünden bana oluyordu olan."

"Keşke benim de kardeşim olsaydı." Duru'nun ses tonu yüreğime dokundu. Diz çöktüm ve Duru'nun çenesinden tutup yüzüne sevgiyle baktım.

"Çok mu istiyorsun bunu?"

"Evet ama sen artık babamdan ayrı olduğun için olmaz ki." Birden kendimi tutamayıp ona sarıldım. İçinde kim bilir daha neler taşıyordu da diyemiyordu yavrucağım.

"Bunu bilemeyiz ki meleğim. Kimse bilemez. Belki sen çok istediğin için bir kardeşin olur bir gün." Duru'nun yüzü aydınlanır gibi oldu.

"O zaman Allah'a dua etsem bana kardeş gönderir mi anne?" Böyle bir şeyin olacağına dair hiçbir umudum olmasa da tebessüm ettim bu masumiyet karşısında. Ona boş hayaller veriyor gibiydim ama aynı zamanda belki buna da ihtiyacı vardı. Belki benim de tahminlerim yanlış çıkabilirdi hem.

"Bence bunu deneyebilirsin. A bak konuşurken şuradaki böğürtlenleri görmemişiz. Hem de kocamanlar." Ellerimi çırpıp neşeyle havaya sıçradığımda Duru da deminki kadar duygusal değildi artık. Bahçenin başına, çalılıkların sonuna gelmiştik artık ve çalıların diğer tarafındaki böğürtlenleri almak için diğer bahçeye geçmemiz gerekiyordu. Bahçenin girişinde tam tepemizde kocaman bir ceviz ağacı yükseliyordu ve olgunlaşmış meyveleri üzerinden göz kırpıyordu bize. Duru'ya bakıp,

"Yaramazlık yapmamı ister misin Duru?" diye sordum. Duru ellerini çırpıp,

"Ne yapacaksın anne?" dedi neşeli bir halde.

"O cadı artık bu evde yaşamıyor ve ben de şu cevizden birkaç tane alabilirim sanırım. Ne dersin, ceviz yiyelim mi?" Bunu söylerken bir yandan da diğer bahçeye giriyordum ki tepemizde yükselen ceviz ağacının dibinden oldukça yakışıklı ve uzun boylu bir adam ayağa kalkıp,

"O cadı artık burada değil ama torunu burada." Demez mi manidar şekilde sırıtırken. Sesin sahibi karşımda dikilirken şaşkınlıktan ağzım

hafifçe açık kaldı. Gözlerime inanmaya çalışıyordum ve o bu halimden keyif alıyor gibi ukala görünüyordu. Deminden beri çalıların diğer tarafında gevezelik edip dururken nasıl olup da burada biri olduğunu fark edememiştim. Tabii ya, adam boyuna ulaşan çalıların ardını nasıl görecektim ki? Üstelik beyimiz cevizin dibinde oturuyor veya uzanıyor olmalıydı ki zaten görünmesi mümkün değildi. Ve sesini de çıkarmamıştı tüm o süre boyunca, pis çakal.

"Demek hala ninemin bahçesinden bir şeyler çalma huyun devam ediyor Petek? Yoksa fırtık Petek mi demeliydim?" Burada birini görmeyi beklemeyi geçmiştim, bir de yıllardır görmediğim ve farkında olmadan çocukluğuma hapsettiğim biriydi Arslan. Oysa şimdi anılardan çıkıp ete kemiğe bürünmüştü ve bir de üstüne üstlük bana hala eskisi gibi ukala davranıyordu. Yarım açık kalan ağzımı kapatırken hemen toparlandım ve gardımı aldım.

"Sen de hala eskisi kadar sinsi ve kendini beğenmişsin Alparslan. Yoksa Ukala Arslan mı demeliydim?" Arslan üzerindeki otları silkelerken çapkın çapkın sırıtıyordu hala.

"Vay demek hala öyle görünüyorum? Tamam öyle olsun. Ama rahmetli nineme cadı dediğin için bana bir özür borçlusun ve ağacımdan ceviz almak istiyorsan sen de bana bir şey vermelisin sevgili kuzenim. Hala Arslan'ı görmenin ve onunla konuşuyor olmanın şokunu yaşıyordum ama görünürde de soğukkanlı kalmaya gayret ediyordum. Anılarım ve çocukluğuma dair duygularım zihnimde huzursuz bir at gibi tepişirken pek kolay olmasa da Arslan'ın karşısında ezilip büzülmeyi de gururuma yedirecek değildim. Çünkü artık genç bir kadındım, hem de çocuğu olan yetişkin bir kadın. Bu züppeye hak ettiği gibi cevap verebilirdim.

"Ağacından mı?" Etrafa burun kıvırır gibi baktım ve ekledim, "Yıllarca bakımsız bıraktınız bahçenin hali içler acısı. Şimdi ben kimsenin uğramadığı bahçedeki bir ağaçtan 2-3 tane ceviz alınca kıymete mi bindi yani? Hem nerden senin ağacın oluyor muş bakalım?" dedim çıkışır gibi. Kendime şaşırsam da çenem açılmıştı bir kere. Arslan

bana bir iki adım yaklaştı. Duru da o sırada gelip arkama sokulmuş, tanımadığı adamı inceliyordu.

Birden heyecanlandığım. Ama hayale kapılacak yer ve zaman değildi. Arslan evlenmişti ve bir çocuğu vardı, yani bildiğim kadarıyla öyleydi ve evli bir adamla ilgili hayallere kapılacak değildim. Lakin ben kedimi kontrol etmeye gayret ederken Arslan artık bana daha yakındı ve bu hiç de yardımcı olmuyordu kararıma. Çünkü ona ne denli sinir olursam olayım, karşımda gördüğüm adama bakarken inkar edemeyeceğim en önemli şey, eski gençlik dönemine göre daha uzun, kaslı ve yakışıklı olmasıydı. Yıllar yaramıştı pis ukalaya. Bir an daha farklı olsaydı derken buldum kendimi ama sonra bu düşünceyi kafamdan iteledim hemen. Ve o sırada Arslan bilmiş bir şekilde gülümseyerek cevap verdi,

"A, senin haberin yok mu Petek? Arslan geri döndü; bu arazi de, içindeki bütün her şey de artık benim. Ve bir kavanoz böğürtlen reçeli karşılığında sana ve küçük prensese biraz ceviz verebilirim."

Duru'yla birlikte eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Bahçelerin arasındaki patika yolu geçerken hala şaşkın ve garip hissettiğim için çevremdeki hiçbir şeye dikkat edemedim. Sadece Arslan arkamdan bakıp gülüyordur belki diye hızlı hızlı yürümüştüm. Nihayet Duru'yu annemle mutfakta bırakıp, lavaboya gitme bahanesiyle odama zor attım kendimi.

Odadaki aynaya bakıp yaşadığım beklenmedik olayı kafamda tekrar tekrar başa sararken yüzümü incelemeye başlamıştım elimde olmadan. Acaba nasıl görünmüştüm Arslan'a, çünkü Arslan harika görünüyordu ve kahretsin ki çok komik duruma düştüğüme emindim. Orada olacağını tahmin etmek şöyle dursun, orada birinin olma ihtimali bile çok uzaktı ama ordaydı ve her şeyi duymuştu işte. Üstelik onu gördüğümde şaşkınlıktan neredeyse dilim tutulacak gibi olmuştu ama neyse ki kendime hakim olabilmiştim. Kalbim hala küt küt atıyor ve Arslan'ın gayet rahat ve ukala tavrını düşündükçe yeniden öfkeleniyordum.

Pis sinsi! Hiç değişmemiş! Yine ukala ve kendini bir halt sanan aynı adam işte! Bir de artık buralarda olacakmış da, yok reçel istermiş de! Havanı sevsinler senin kendini beğenmiş narsist!

Konuşurken bir sağa bir sola gidip geliyor ve olayı sindirmeye çalışıyordum. Görünürde ne kadar soğuk ve içe dönük biri olursam olayım kalbim böyle durumlarda heyecandan patlayacak gibi olurdu aslında. İçimde yaşardım her şeyi ama bana sormak lazımdı yaşadığım içsel kaosu. Hiç hesapta olmayan bu çocukluk aşkı da yeterince büyük bir şok etkisi oluşturmuştu üzerimde. Hayır gerçekten anlamıyordum, niye böyle güçlü bir etki yapmıştı bu adam bende. Oysa onu görmeyeli yıllar olmuş, ikimiz de kendimize başka yollar seçmiştik. Kaldı ki çok zaman önceki saçma bir şeydi benim tek taraflı hislerim. Tamam hoş adamdı ama yine beni sinir edecek kadar bencil ve küstah Arslan'dı işte.

Oysa çoktan közlendiğini sandığım tüm duygu ve heyecanlar şahlanıp kalbime hücum etmişti. Karşımda kanlı canlı dikilen ve kendinden emin varlığıyla benim özenle ayakta tuttuğum surlarımı top atışına tutan çocukluk aşkım! Ona aşkım, demek bile sinirlerimi zıplatıyor. Çocuktum ve bir şekilde beni etkilemişti bir süre. İlgimi görmezden gelmiş ve her fırsatta sinir etmeyi başarmıştı demek daha doğru olurdu. Üstelik evli ve çocuklu bir adamdan bahsediyorum. Sanki evli olmasa bir şey değişecekti de!

Telefonu kaptığım gibi Çiçek'e yazdım. Yazarken de hemen görmesi için dua ettim. Onunla konuşmaya ve içimi dökmeye çok acil ihtiyacım vardı çünkü. Mavi tık olmasını ve cevap gelmesini beklemek ise azap gibi bir şeydi. Rahatsız etmekten çekinmesem direk arayacaktım ama yeni evli bir çifti zırt pırt aramayı uygun bulmuyordum haliyle. Ben bunları hesap ederken Çiçek aradı. Heyecanla cevapladım aramayı.

"Çiçek?" sesimdeki heyecan ve panik fark edilmeyecek gibi değildi.

"Kuzi? İyi misin? N'oldu?"

"Ne olacak rezil oldum rezil! Hem de hiç olmayacak birine!"

"Kime?" Çiçek de benim heyecanımdan nasibini almıştı hemen.

"Ay Çiçek çok fena. Telefonda olmaz, benim seninle yüz yüze konuşmam lazım. Adam resmen benimle dalga geçti. Hiç değişmemiş pis ukala!"

"Petek kimden bahsediyorsun, ne oldu?"

"Kimden olacak, sevgili ukala, çokbilmiş, burun otu Alparslan'dan!" Anlık bir sessizlikten sonra Çiçek,

"Arslan abiyi mi gördün? Vavvv, çocukluk aşkı diyorsun."

"Ne aşkı ya, o zaman ki adı üstünde çocukluktu Çiçek. Şimdiyse rezil oldum. Eve sığamıyorum şuan o durumdayım."

"Hemen çık gel. Zaten Ender Tokat'a gitmişti, geç gelecek. Laflarız biz de."

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp hemen alt kata indim. Havanın kararmasına daha vakit vardı. Çiçek'in beni çağırdığını anneme söyleyip çıkmaya yeltenmiştim ki annem,

"Petek? Duru, cadı ninenin evinin orda bir amca gördük, annemden reçel istedi, yoksa ceviz vermem dedi, falan diyor. Hayrola, kimi gördünüz? Cadı nine de kim?" Tabii ya, Duru yine bir tavuk gibi yumurtlamıştı her şeyi. Ne diyebilirdim ki çocuğa, nerden bilsin adam kim.

"Alparslan dönmüş, ninesinin bahçesi ve ev falan ona miras kalmış. Biz böğürtlen toplarken karşılaşınca o da şaka yaptı işte Duru'ya."

"Hıı, demek doğruymuş. Teyzesi bir şeyler demişti zira geçen gün." Kayıtsız görünmeye çalıştım ama meraktan da çatlıyordum.

"Hayrola, teyzesi ne demişti ki?" derken sesim normal ve öylesine soruyormuş gibi çıksın diye epey dikkatliydim.

"Karısıyla arası açılmış, boşanacakmış, annesi gilden bahçeyi istemiş, gelecekmiş, falan diye söylemişti Nuran abla. Sonra görüşemedik ama demek ki doğruymuş. Yalnız mıydı? Karısı, çocuğu yok muydu yanında?" Annem son soruları sorarken pür dikkatti. Gözleri hafiften kısılmış ve cevaba kilitlenmişti sanki. Ama ne yalan söyleyeyim, karısıyla

arası açılmış, kısmında kalbime iğneler saplanıyor gibi hissetmiştim. Aslında beni ilgilendirmemesi gereken bir konuda olmadık bir heyecan dalgası sarmıştı bedenimi. Ha gayret şeklimi bozmamaya çalışarak ve omuz silkerek cevap verdim.

"Biz başka kimseyi görmedik. Ses falan da yoktu etrafta. Yalnız gelmiş olabilir. Artık burada yaşayacakmış, öyle söyledi. Pek inanmadım ama."

"Burada derken, o eski evde mi kalacakmış? Ev de yıkıldım yıkılacağım diyor." Yine omuz silktim.

"Bilmiyorum ki, belki şehir olarak kast etmiştir anne. Ama işi gücü yerindeydi, bırakıp neden gelsin ki buraya?" Annem de dudak büzdü,

"Oğlan için falan demişti Nuran abla ama kim bilir. Neyse, artık buradaysa zaten öğreniriz neyin ne olduğunu. Keşke akşam yemeğine davet etseydin ya. Epeydir de görmedim."

"Aman anne, niye çağıracakmışım? Çok da bir değişiklik yok, hala eskisi gibi kendini beğenmişin teki! Bir havalar falan. Aniden çok fevri bir çıkış yaptığımı fark edip sustum ama iş işten geçmişti.

"Yok kız, sen onun konuşmasına ne bakıyorsun. O sülalenin en efendi çocuğu odur. Beni ne zaman görse hal hatır sormadan geçmez." Buru kıvırdım.

"Sana kalsa sülalede kötü adam yok zaten Bahar Sultan. Neyse, ben Çiçek'e gidiyorum. Duru'nun yemeğini yedirirsen sevinirim. Gecikirsem merak etmeyin, bırakırlar beni."

"Anne, o amca da doğum günüme gelecek mi?" Duru beklenmedik bir çıkış daha yapınca hayretle ona döndüm. Elim kapıda kalmıştı.

"Onun ne işi var ki kızım?" Duru ellerini önünde birleştirip gülümsedi masum masum.

"Belki bana hediye getirir. Hem onun da oğlu varmış. Onu da getirsin de oynayalım." Çocuğumun masumiyeti yüzümdeki gerginliği aldı götürdü. İster istemez gülümsedim.

"Kelebeğim o amcayı çağıramayız çünkü işleri varmış. Belki daha sonra oğlunu görürsen oynarsın olur mu?"

"Peki anne." Derken Duru hayal kırıklığı yaşamış gibi solgun çıktı sesi. Ona bir öpücük atıp çıkarken annemin sesi geldi kulağıma yarım yamalak.

"Ben Arslan amcanı görürsem çağırırım sen me-" Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktı. O hergeleyi kızımın mütevazi doğum günü kutlamasında görmek ve ona katlanmak isteyeceğim son şeydi. Eh zaten olmayacak bir duaydı Duru'nun ki, o kibir abidesini görmek e davet etmek şuraya dursun, o da bir bahane bulup gelmezdi zaten.

Bu ihtimalin rahatlığıyla yola düştüm düşmeye de kafama dank etti ki kestirme yol da tam olarak Arslan'ın ninesinin bahçesinin önünden geçiyordu. Diğer taraftan gitsem 10 dakika uzayacaktı yol ve açıkçası oradan gitmeyi de gözüm hiç yemiyordu. Arslan'ı yeniden görme fikri de epey rahatsız ediciydi ama hızlı ve soğuk bir şekilde yürürsem zaten önüme falan çıkmazdı. Hem belki de çoktan gitmişti o da. Ya da bahçenin başka bir yerindeydi ve farkına bile varmazdı oradan geçtiğimin.

Hızlı ve sert adımlarla kestirme yoldan ilerlemeye başladım. Havanın kararmasına hala vakit vardı ama soğumaya başlamıştı bile. Sağa sola kaçamak bakışlar atarak eski evin olduğu bahçeye yaklaştım. Ortalarda kimseler görünmüyor diye sevinerek adımlarımı hızlandırdım. O ukalayı bir kez daha görmek istemiyordum aynı gün içinde. Eve yaklaştıkça kalp atışlarımda hızlandı ama hala ortalarda kimsecikler görünmüyor, bahçelerden ara sıra gelen kuş cıvıltıları dışında ses gelmiyordu.

Köşeyi dönüp evi arkamda bırakmama çok az kaldığında rahatlamak üzereydim. Ta ki evin yanındaki kalın gövdeli büyük çam ağacının diğer tarafında duran Arslan'ı görünceye dek. Boş bulunup yanlış mı görüyorum diye dikkatle baktığım anda onun da deminden beri bana bakıyor olduğunu gördüm ve yüzümü hınçla çevirdim.

"Ben de seviniyordum, bana reçel getiriyorsun diye. Reçeli geçtim, selam bile vermediğine göre hala kızgınsın?" Güçlü erkeksi sesi kulağıma gayet net ulaşmıştı. Gayri ihtiyarı durakladım. Oysa tam köşeyi dönüp tehlikeli bölgeyi geride bırakmak üzereydim. Mecburen yüzümü ona dönmek zorunda kaldım. Bir günde ikinci kez bu kendini beğenmişe

katlanmak zorunda kalıyordum ve ikisi de benim hatamdı işte! Sesimin tonunu ayarladım ve cevap verdim.

"Yo, kızgın falan değilim. Sadece bir gün için yeteri kadar konuştuk diye düşünmüştüm. İşi gücün vardır, seni oyalamak istemedim." Sesimdeki iğneli tonu bilerek hissettirmiştim. Aramızda sadece 6-7 metre vardı ve Arslan iki adımda mesafeyi yarıya indirdi. Yüzünde hiç de alınmış gibi görünmeyen rahat bir ifade vardı. Sinirlerimi bozacak kadar rahat olması beni ayrıca geriyordu. Ah eşek kafam niye buradan geldiysem!

"Sen niye bu kadar agresifsin sorabilir miyim?" Ağzım yine gayrı ihtiyari savunmaya geçmek istercesine açıldı.

"Agresif falan değilim, asıl sen... çok ukala ve kendini bir halt sanan herifin tekisin, diyecektim ki cümlemi tamamlayamadım. Arslan artık bir buçuk metre ötemdeydi. Yarım kalan cümlem ve onun yakınlığı usulca biraz geri çekilmeme neden oldu. Oysa hala gayet rahattı.

"Cümleni tamamlamadın? Asıl ben neyim merak ettim Petek?" Petek, derken sesinde garip bir tını hissettiğime yemin edebilirim. Yutkundum.

"Sen alıngansın herhalde, diyecektim." Son anda aklıma gelen cümleyle çok iyi kıvırdığımı düşünüyorum.

"Benim alınganlığımla ilgisi olamayacak kadar bariz şekilde hırçınsın. Sanırım boşanmış genç bir kadın için hayat zor. Seni anlayabilirim." Pat diye özel durumumu yüzüme vurduğunda bu kadarına da pes diyecektim ki ekledi.

"Tabii bana karşı özel bir hıncın falan yoksa?"

"Peki sen ne dedin?" Çiçek gözleri iri iri açmış, heyecanla bana bakıyordu. Deminden beri Arslan'la yaşadıklarımı anlatıyordum ve sıra Çiçek'in yanına gelirken Arslan'ın önüme çıktığı kısma gelmişti. Bir nefes savurdum ve,

"Ne diyebilirim Çiçek, zaten beni sinir etmişti. Sana karşı ne hıncım olabilir, sen kimsin ki, diye restleştim. Ama adam arsız, bana gevrek gevrek güldü. 'Demek öyle, ama bana hiç öyle gelmedi. Sen küçükken

de beni görünce böyle terslenirdin' demez mi?" Çiçek bir kahkaha attı. Bense hala Arslan'ı ve arsızlığını düşünüp yerimde zor duruyordum sinirden.

"Gülme Çiçek! Adam sinirimi hoplattı diyorum!" Çiçek kendini zor tutarak,

"Ama kuzi adam doğru söylemiş. Sen küçükken harbiden onu görünce bir şekillere girerdin, sana bir şey dese terslenirdin durduk yere." Dedi sırıtarak.

Gözlerimi kısıp geçmişe gittim ister istemez. Bizim gibi o da sık sık bahçeye, dedesi gilde kalmaya gelirdi. Önceleri, yani çocukluğumuzda hep birlikte oynardık. Akraba olduğumuz ve bahçelerde sürekli karşılaştığımız için bir arada geçirdiğimiz zamanlar da haliyle fazla olurdu. O zamanlar başlamıştı belki de ona karşı ilgim. Çünkü iyi anlaşırdık, sevecen ve cana yakındı. O benim çocukluk aşkımdı. Biz büyüdükçe benim hislerim de büyümeye ve içimde gelişmeye başlamıştı ama işte Arslan cephesinde olaylar öyle değildi. O beni hep küçük Petek olarak görmeye ve ilgimi akrabalığımıza, çocukluk arkadaşı olmamıza vermişti.

Ben 13-14 yaşlarıma geldiğimde artık ona aşık olduğuma emindim. Oysa Arslan eskisi gibi gelip gitmez olmuştu dedesi gile. Çünkü basket antrenmanları ve kızlarla maceraları zamanının büyük bölümünü alıyordu muhtemelen. Çok yakışıklı ve etrafta sevilen, beğenilen bir gençti. Sürekli farklı kızlarla sevgili olduğunu duyardım ve onu gördüğümde de bu kızgınlığım gün yüzüne çıkardı. Ben onu birazcık görebilmek için bahaneler ararken, bana birazcık ilgi göstersin diye yanıp tutuşurken o bana ufaklık muamelesi yapar, hatta beni kızdırmaktan zevk alırdı çoğu zaman. İşte benim de terslenmelerim bundandı haliyle. Ona karşı ilgim ve onun beni görmezden gelmesi canımı çok yakardı.

"Kuzi daldın gittin, heyy!" Çiçek'in sesiyle kendime geldim. Yüzüne aval aval baktım.

"Sen ona hala aşık mısın yoksa Petek?" dedi Çiçek sanki büyük bir keşif yapmış gibi sırıtarak. Bu sefer benim gözlerim açıldı iri iri. Ellerimi, hayır, der gibi kaldırdım ve,

"Saçmalama Çiçek! Çocuktum biliyorsun. Aşk falan yok ama ona hala gıcık olduğumu söylersem yalan olmaz." Dedim savunmaya geçerek. Çiçek bir iki saniye beni süzdükten sonra,

"Nasıl görünüyordu? Hala yakışıklı ve çekici mi?" dedi göz kırparak.

"Bunların ne önemi var! Adam tam bir kibir abidesi. Gülüşü bile kasıntı. Nerden de çıktı geldi!"

"Lafı değiştirmesek mi Petek Hanım?" Surat astım ve sahte bir kibirle cevap verdim.

"Yıllar adamdan hiçbir şey götürmemiş, tam tersi eklemiş de eklemiş!"

"Ovvv! Benim en kısa zamanda görmem lazım Arslan abiyi. Çocukken de çok severdim ben onu ya."

"Bırak şunu Allah aşkına ya! Zaten artık burada yaşayacakmış beyimiz. Karısıyla da ayrılma durumları varmış ya, hayır buraya yerleşip ne halt yiyecekse! Büyük şehirden gelip bahçede bağda yaşamak adama kolay geliyor ama yapamaz burada o."

"Kuzi adamın ne yapacağına sen karar vermesen de kendisi mi denese acaba?" Çiçek sırıtıyordu yine pis pis. Eline fırsat geçmişti tabii, sonuna kadar kullanırdı.

"Aman bana ne! Ne halt ederse etsin, beni rahatsız etmesin de."

"Demek karısıyla ayrılıyormuş ve buraya, yani size çok yakın olan o bahçeye taşınıyormuş. Hıım, kadere bak sen be! Yıllar sonra adamı tıpış tıpış dibine getirdi."

Düşünceli bir şekilde baktım kuzenime. O her şeye iyi tarafından bakmaya bayılıyor olabilirdi ama ben onun kadar iyimser değildim. Bu durumda da kendim için ilahi bir mesaj arayacak değildim.

"Çiçek her şeyde bir mesaj aramasak mı acaba canım? Ortada benimle ilgili hiç bir şey yok. O yıllar önce çekip gitti buralardan ve o zaman boyunca nasıl birine dönüştü hiç bir fikrim yok. Üstelik sadece duyumlarla hareket ediyorsun, o tipik Arslan işte. Beni gördüğünde hep sinir ederdi ve yine nostaljik takılmak istedi muhtemelen."

Peki senin boşandığını nerden biliyor?" Çiçek'in sorusu pat diye düştü beynime. Durup bir düşündüm.

"Bilmiyorum, yani Duru ile konuştuklarımızın ne kadarını duydu bilemiyorum. Üstelik benim dul olduğumu anlayacak kadar bir şey dedik mi onu da bilmiyorum." Beynimi zorladım ama emin olamadım.

"Yani kesin yargıya varacak ne duymuş olabilir ki? "

"Belki de birinden öğrendi. Seninle karşılaştıktan sonra birilerine sormuş olmasın?" Dudak büzdüm.

"Bunu neden yapsın canım ya! Kesin laf arasında duymuştur bir yerde. Akrabayız sonuçta. Teyzesi nasıl ondan anneme bahsettiyse birileri de onun yanında benden bahsedivermiştir iste laf arasında. Bu işler böyle olur bilmiyor musun?"

Çiçek pek ikna olmuş gibi değildi.

"Sana verdiğim sözü hatırladım kuzen." Alakasız cümlesi beni şaşırttı.

"Ne sözü kuzi?" Çiçek işgüzar bir gülüşle baktı bana ve,

"Ne sözü olacak, Ender'i nikah masasına oturttuktan sonra senin aşk hayatına el atacağıma söz vermiştim." Yüzündeki gülümseme resmen şeytani bir hal alınca ne düşündüğünü hemen anladım.

"Yooov! İşte bunu yapmayacaksın! Onunla olmaz, hayır hayır hayır! Kesinlikle o kaba, kendini beğenmiş narsist herifle aramı yapmaya falan kalkamazsın! Onun diline düşeceğime sulama kanalına düşeyim be!" Benim can havliyle verdiğim tepki Çiçek'i çok eğlendirmiş olmalı ki katıla katıla gülüyordu.

"Ne gülüyorsun be! Çok mu hoşuna gitti!"

"Hiç boşa naz yapma Petek Hanım, bence sen ondan hala hoşlanıyorsun. Ama kendin bir halt beceremeyeceğin için bu işe bizzat el atacağım. Yani çok şanslısın güzelim." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan Çiçek'e bakarken aklından neler geçiriyor bilmiyordum ama tırsmadım desem yalan olurdu.

"Ondan hoşlandığım falan yok kuzi. Tam tersi daha ilk dakikadan beni ayar etmeyi başardı bile. Ve dediğim gibi adam muhtemelen hala evli, sakın gidip gereksiz girişimlerde bulunma benim adıma. Gayet ciddiyim, zaten Duru da doğum günüme gelsin, falan dedi iyice uyuz oldum. Neyse ki böyle bir şey mümkün değil." Çiçek sinsi sinsi oynattı kaşlarını.

"Neden mümkün değilmiş acaba? Boşanma sürecinde olduklarını söylemiş teyzesi. Çocuğu alıp buraya gelmişse de büyük ihtimal ayrıldı veya ayrılmak üzere. Sonuçta onları ayıran sen değilsin ama eğer artık bekar bir adamsa neden şansını denemeyesin ki?" Derken aynı sinsilik sesine de yansımıştı. Ona ters ters baktım.

"Çünkü birincisi ben onu istemiyorum, bekar veya değil, istemiyorum onu. Hem bu aile içinde bir kutlama olacak. İkincisi de zaten o burun otu gelmeye tenezzül etmeyip Duru'yu boşa üzer. Gerek yok yani."

"Bak yine onun adına karar veriyorsun canım. Nerden biliyorsun gelmeyeceğini? Adam belki seni tekrar görmek için koşarak gelecek?"

"Çiçek biraz abartmıyor musun? Adamla iki kez ayaküstü saçma sapan bir konuşma yaptık diye hayal kurmasan mı acaba?"

"Petek asıl sen artık şu kabuğunu kırıp biraz cesur ve cüretkar mı olsan diyorum. Ne kötülük var bunda. Sizi hemen evlendirebilirim demiyorum ama hani belki de sen fazla savunmacı olmayı bırakmalı ve önüne çıkan kısmetleri değerlendirmeyi düşünmelisin." Bu sefer umutsuz bir bakıştı benimki.

"Çiçek anlamıyor musun, ben sen değilim. Asla senin gibi cesur ve açık olamadım bu konularda. Bak sen Ender gibi bir adamın altından girdin üstünden çıktın ve onu kazandın. Oysa ben olsaydım senin yerinde muhtemelen adam benim yüzümden inziva yerini değiştirirdi. Elimde değil işte, adım atmak için bir neden de bulamıyorum, adım atmaya değer birini de." Çiçek eliyle, geç bunları, der gibi bir işaret yaptı.

"Gayet iyi anlıyorum kuzi çünkü seni belki de herkesten iyi tanıyorum. İşte bu sebeple olaya el atıyorum ya! Adım atacak cesaret kısmını halledeceğiz elbet ama adım atmaya değecek kimse yok kısmına katılmıyorum. Sen belki de çok önceden Arslan'a olan duygularını belli edebilseydin bugün farklı bir hikayeniz olurdu. Ama kader bu ya, bence sizin için asıl hikaye şimdi başlıyor. Ve bu sefer bu hikaye mutlu sonla bitsin istiyorum. İçimden bir his ikinizin de baba ocağına dönüşü hiç de birbirinden bağımsız değil, diyor. O da, sen de yıllar öncesinden başlamış bir şeyi açıklığa kavuşturmak zorundasınız. Eh ben de tüm iyi niyetimle bu konuda size yardımcı olacağım o kadar..."

Ertesi sabah aşağıdan gelen seslerle uyandım. Kapımıza vurulmuştu ve ardından annem kapıdaki bir erkekle konuşmaya başlamıştı. Erkek sesini tam çıkaramasam da annemin sesi neşeli çıkıyordu. Ardından gelen seslere bakılırsa kapıdaki adam her kimse içeri girmişti. Muhtemelen arada gelip bir şey isteyen bahçe komşularından biriydi. Akrabalarımızdan biri de olabilirdi ama konuşmaları net duyamadığım için emin olmamakla birlikte önemsemedim. Henüz yataktan çıkmaya niyetim yoktu. Dün olanlardan sonra gece yatakla yorganla savaşıp zorla

uyumuştum çünkü. Gayri ihtiyari Duru'nun yatağına baktığımda onun da uyanmış olduğunu gördüm.

"Anne aşağı inmek istiyorum?" dedi yataktan yuvarlanıp yanıma gelince.

"Yeleğini ve çoraplarını giyersen olur." Dedim ve başucumda hazır tuttuğum yelekle çorapları giymesine yardım ettim. Ana sınıfına gitmek çok hoşuna gittiği için sabahları bir hevesle uyanıyordu miniğim ama hala vakit vardı okul saatine. Annem de kahvaltıyı hazırladığından ben biraz daha miskinlik yapabilirim diye düşünerek yatakta kalma süremi 5-10 dakika uzatmaya karar verdim. Tüm bahar ve yaz boyunca çalıştıktan sonra işlerimiz azalmıştı ve bazı sabahlar biraz tembellik yapma lüksümü kullanıyordum bu sıralar.

Duru çıkmak için kapıyı aralayınca aşağıdan keyifli bir sohbetin sesleri çalındı kulağıma. Üstelik yabancı erkek sesi deminki kadar da yabancı gelmemişti. Kapı kapanmak üzereyken kahkahalar duydum. İçime bir kurt düşmüştü. O olamaz, hayır o olamaz, olmasın ya, derken yataktan fırlamıştım. O kendini beğenmiş burun otu aşağıda, bizim mutfakta annemle sohbet ediyor olamazdı. Hayıır, diye bağırasım gelmişti camı açıp ama yutkunup kendimi sakinleştirmeye çalıştım bunun yerine.

Aşağı inmezdim, annem gelince de hasta numarası yapardım ve nasılsa giderdi birazdan. Gider miydi gerçekten? Yatağa gömülüp bütün gün içinde kaybolabilseydim keşke. Çiçek olsa ne yapardı acaba? Keşke onu arayabilseydim ama uygunsuz bir anda araya girmekten çekindiğim için elbette böyle bir densizlik yapmayacaktım. Kadın artık evliydi ve gayet tutkulu bir yeni evlilik döneminin ortasındaydı. Ya ben? Ben de odada volta atıp saklanma planları yapıyordum. Çiçek olsa beni merdivenlerden yuvarlamak pahasına aşağı indirip Arslan'ın karşısına dikerdi.

Muhtemelen Çiçek'le iş birliği yapmış olan şeytan aniden beni dürttü ve hızlıca dolabımı açıp düzgün bir şeyler aradım. Sabah evde giymeye uygun ama çok da salaş olmayan bir şeyler uydurup geçirdim üzerime. Banyoya geçip yine hızlıca kendime bir çeki düzen verdim.

Tabi ben bunları yaparken aşağıdan gelen keyifli konuşmalar ve Duru'nun kıkırdamaları da dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Derken annem merdiven boşluğundan yukarıya,

"Peteeek!!" diye bağırmaz mı uzatarak.

"Kızım misafirimiz var, hadi in kahvaltıya!" Kafamı banyodan uzatıp,

"İnmek üzereydim, geliyorum." Dedim ama misafir kim diye sormadım bilerek. Son kez kendime baktım aynada, eh gözler biraz uykusuz gibiydi ama fena değildim.

Derin bir nefes alıp az sonra yaşanabilecek müsabakaya hazırlık yaparak inmeye başladım merdivenlerden. Mutfak kapısından girerken soğukkanlı kalmaya gayret ediyordum ama gördüğüm manzara karşısında hayret etmekten geri duramadım. Kapının önünde durmuş Arslan'a bakıyordum. Sırtı bana dönüktü ve ocağın başındaydı. Annem bana dönüktü ve şaşkınlığımı görünce kaşıyla gözüyle bana onu gösterince ben de ona, bu ne yapıyor burada ve hatta ocağın başında, der gibi kaş göz yapıyordum ki Arslan aniden bana dönmez mi? Yüzümü düzelttim düzeltmeye ama kesin görmüştü ağzım gözüm sağa sola oynarken.

"Günaydın Petek Hanım, nihayet teşrif ettiniz demek." Yüzündeki ve sesindeki alaycılık aniden sinirlerimi hoplatsa da kendimi bozmayacaktım.

"Bu kadar erkenden bir misafir beklemiyordum, hele de ocağın başında." Derken en kibar iğneleyici tonu yakalamaya dikkat ettim. Annem kaşıyla gözüyle bana, kızım o nasıl laf, bakışı atarken Arslan hiç de alınmış gibi değildi.

"Bahar teyzemden yumurta almaya gelmiştim ama sağ olsun kahvaltıyı burada yapmam için ısrar edince kıramadım. Sakıncası mı vardı?" Mavi gözleri irileşmiş ve manidar şekilde bakıyordu bana.

"Hayır ne sakıncası olacak, sen de uzaktan da olsa ailemizden birisin. Sadece misafir erkekleri ocak başında görmeye alışık değilim o kadar."

Dedim düz bir tonda ve sofra kurmak için ne yapabilirim diye bilerek hareketlendim. Gerçi annem nerdeyse her şeyi hazırlamıştı.

"Ay epeydir görmüyordum seni, fena mı oldu işte biraz sohbet ediyoruz şurada." Annem de ortamı yumuşatmak için hemen girmişti araya.

"Anne, Arslan amca bize omlet yapıyor. Hem de mantarlı." Duru masada ciddi ama hevesli bir yüzle Arslan'ı izliyordu konuşurken.

"Öyle mi? Ne kadar ince bir hareket. Gerçi ben o mantarlarla öğlene sote yapmayı düşünüyordum ama neyse." Derken bana yapacak bir şey kalmamış olduğunu görerek bir sandalye çekip oturdum.

"Hayat sürprizlerle dolu Petek'ciğim, bak soteye niyet ederken omlete dönüştü senin mantarlar. Neyse artık sen de başka bir şey yaparsın." Annem kıkırdarken ben,

"İki gündür sürprize doyduk sayende." Dedim alaycı şekilde gülerek.

"Ben hep böyleydim biliyorsun." Konuşurken pişirdiği omleti annemin verdiği geniş tabağa aldı ve getirip masanın ortasına bıraktı. Tabii bunu yaptıktan sonra da usta bir aşçı edasıyla,

"Hadi bakalım buyurun sofraya. Beğenecek misiniz merak ediyorum." Ben Duru için tabağına omlet alırken Arslan tam karşıma oturdu. Annem doldurduğu çayları getirdi ve yanımdaki sandalyeye geçti. Tam kendi tabağıma da omletten alırken Duru,

"Anne, Arslan amcam da doğum günüme gelecek biliyor musun?" Omlet masaya düştü. Arslan'la göz göze geldik.

"Çok mu şaşırdın?" dedi gülümseyerek. Sabahın bu saatinde biraz fazla mı sürpriz yaşıyordum ben? Hem de hiç alışık değilken böyle şeylere.

"Evet şaşırdım, aile içinde küçük bir kutlama olacaktı çünkü." Dedim anneme kısa bir bakış atarken.

"Ne yani beni aileden saymıyor musun? Çocukluğumuz birlikte geçti be. Ağaçlara tırmanıp inemeyince, dalda kalıp zırlayınca kim indiriyordu seni acaba Petek Hanım?" Duygu sömürüsünün, başa

kalkmanın da bu kadarı! Annemle Duru kıkırdarken sinirlenmemeye çalıştım.

"O zamanlar adı üstünde çocuktuk! Ve ben zaten hiç hatırlamıyorum öyle bir şey sevgili kuzenim. Uydurmadığın ne malum?" Çayından keyifle bir yudum alan Arslan gayet rahat devam etti konuşmaya.

"İşine gelmediği zaman hemen unutuyorsun zaten. Sen beni aileden görmüyor musun demiştim? Gerçi sen görmesen de Duru ve Bahar teyzem görüyorlar ya o yeterli."

"Ben seni aileden görsem ne olacak görmesem ne olacak, sen maşallah aileye girmiş, ocağın başına bile geçmişsin. Akşam yemeğini de yapmaya gelirsen şaşırmam, doğum günü ne ki?" Annem bir kahkaha attı ve,

"Kız siz çocukken de böyleydiniz ayol. Arslan seni kızdırırdı, sen de böyle çemkirirdin. Hatta bir gün çocuğun başına ağaçtan bir kova karadut dökmüştün de zavallım zorla temizlenmişti."

"Evet ya! Bak onu unutmuşum ben!" Bu sefer ben bir kahkaha attım aniden kendimi bile şaşırtacak bir keyifle. Olayı hatırlamıştım, ben 14-15 yaşlarındayken kalabalık bir şekilde karadut topluyorduk ve Arslan yine beni kızdıracak bir şeyler söyleyip duruyordu. Öyle ki ağlayacak duruma gelmiştim ve aniden elimdeki kovada ne kadar dut varsa tepesinden aktarmıştım. Ağacın dibinde üstü başı kafası mora boyanan Arslan'ı görünce herkes hayretle yardıma koşarken de ben ağacın üstünde kahkahalarla gülmüştüm.

"Oh iyi etmişim." Dedim gülmeyi kesince keyifle. Arslan bana manidar manidar bakıp,

"Ama sonra ben ağaca çıkacağımı ve seni aşağı atacağımı söyleyince de sen çığlık atarak aşağı atlamış ve koşmaya başlamıştın unutma!"

O vakit olayın geri kalanını da hatırlamıştım. Ben bahçelerde çığlık atarak koşarken Arslan o berbat haliyle kovalamıştı beni inatla. Benden büyük ve hızlı olduğu için de birkaç bahçe sonra yetişmişti bana. Kimselerin olmadığı, otların belimize geldiği bir bahçedeydik ve tam

beni yakalayacakken ben takılıp düşünce o da pat diye üstüme düşmüştü. Ben yüz üstü yere kapaklanmış vaziyetteyken üstüme düştüğü için de yüzüm çayırlara gömülmüş ve acıyla bağırmıştım. Fakat bir an, o kısa bir an vücudu benimkinin üzerindeyken utanç ve öfke birbirine karışmıştı. Ona karşı hislerim vardı ve bunları görmezden gelen bu gençle yerlere yuvarlanmıştık. Aniden o karmaşık duyguyla yerimden kalkmaya çalışınca o daha hızlı davranıp beni kollarımdan tutmuş ve yere bastırmıştı. Bedeni benimkinin yanında oturur vaziyetteydi ve sadece kollarımı tutuyor, ben debelenirken de,

"Seni şimdi elimden kim alacak acaba? Demek başımdan dut dökersin ha! Dur seni bir pataklayayım da aklın başına gelsin, bir daha Arslan abine saygılı olmayı öğren." O konuşurken ben debeleniyor, laf yetiştiriyordum ama, 'Arslan abine' dediğinde birden durup yüzüne bakmıştım öylece. O an debelenmeyi niye kestiğimi anlamaya çalışan Arslan da susunca çok kısa bir an göz göze kalmıştık ve aniden yine bana hala küçük bir kız muamelesi yapan bu genç adama karşı utançla birlikte öfkem kabarmıştı.

"Sen benim abim değilsin! Bana çocuk muamelesi yapmayı bırak artık!" demiştim garip bir tonda. Arslan da dediğim şeyi; ses tonumu veya yüz ifademi garip bulmuş olmalı ki aniden kollarımı bırakmış ve geriye çekilmişti. Bir hışımla yerden kalkarken o yerinde kalmıştı öylece. Ayağa kalkar kalkmaz da koşup uzaklaşmıştım oradan ve direk kimseye görünmeden dedemin evine gitmiştim.

Bu anıyı da hatırlayınca ikimiz arasında kısa bir sessizlik vuku buldu. Çünkü aynı anda onun da benim gibi o yuvarlanma olayını hatırladığını anladım. Bir an sanki ikimiz de benim ona bağırdığım da beni aniden bırakıp geri çekildiği ana gitmiştik. Sonra film devam etti ve,

"Çocuktuk ve çocukluk yaptık haliyle. Ama insan büyüyor işte." Dedim resmi bir tonda. Arslan yine o çok çekici ve rahatsız edici tebessümüyle cevap verdi.

"O halde söz veriyorum, sana artık çocuk gibi davranmayacağım sevgili kuzenim." Sesinde ve bakışlarındaysa sanki çok başka bir ima vardı. Sadece ikimizin arasında gidip gelen bir mesaj gibiydi söylediği ve

hemen ardından devam eti, "Tabii mantarlı omletimi beğendiğini itiraf edersen ve doğum gününe gelmeme izin verirsen." Yüzümden bir şey anlaşılmasın diye kendimi kontrol ederken,

"Teşekkür ederim sevgili Arslan. Çok incesin ve omlet de pek güzel olmuş. Bizi ihya ettin bu sabah." Dedim gardımı düşürmeden. Arslan bana bir iki saniye baktıktan sonra,

"Hani sen böğürtlen reçeli yapacaktın? Ve bana da verecektin?" demez mi? Ya sabır. Arkadaş adamın talepleri bitmiyor.

"Yaptı yaptı, dur getireyim. Unutmuşuz bak sofraya koymayı, iyi ki hatırlattın." Annem saf saf hemen ayaklandı.

"Tadına bak, hoşuna giderse kavanozu götürebilirsin. Sorun değil." Dedim düz bir sesle çayımı içerken.

"Bu cömertliği neye borçluyuz acaba Petek Hanım? Karşılaştığımızda öyle demiyordun?" Kafamı hafif yana eğip burnumdan nefes verdim.

"Şansını zorlama istersen sevgili kuzenim. Misafirperver olmaya çalışıyorum." Annem o sırada kilerden reçel kavanozunu getirmişti. Bir tabağa biraz reçel koyup masaya, Arslan'ın yakınına bıraktı.

"Hadi afiyet olsun." Arslan reçelden ekmeğine sürüp ağzına attı. İştahla yedikten sonra,

"Hımm, bu reçeli Petek'in yaptığına emin miyiz?"

"Yok aslında muhtara yaptıracaktım ama işi vardı gelemedi." Annem kıkırdadı ve ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

"Petek sever böğürtlen reçeli yapmayı diye ben hiç karışmadım inan."

"O zaman giderken ben kavanozu da götürüyorum müsaadenizle hanımlar. İtiraf edeyim, daha iyisini yememiştim."

"Daha iyisini bilmem de koca kavanoz reçeli götürmek için iyi bahane."

"Bana sözün vardı, ben anlamam kavanoz küçük mü büyük mü."

"Aman aman götür, nasılsa etraf böğürtlen dolu, yeniden toplarız biz kızımla."

"Yine mi börtlen toplıycaz anne?"

"Toplayalım mı?"

"Olur. Ama elime batıyor dikenler." Bir anda yumuşamıştım. Hırçınlığım uçup gitmişti.

"Daha dikkatli oluruz meleğim."

"Bol bol toplayın, hatta ben bile gelip yardım ederim. Çünkü bu reçel çok lezzetli ve bir kavanoz böğürtlen reçeli bana yetmeyecek gibi."

Arslan ne yapıp edip kendisini doğum gününe davet ettirmeyi başarmıştı. Biz davet etsek gelmez, burun kıvırır zannederken adam dünden meraklı çıkmıştı bu işe. Aklından neler geçtiğini anlayamasam da bana karşı tavırları yıllar önceki gibi samimi ve dalgacıydı. Bunu yadırgamamalıydım aslında, sonuçta o tipik Alparslan'dı işte. Yıllar boyu görüşmesek de geri dönmüş ve kaldığı yerden beni sinir etme misyonuna devam etmeyi kendine borç bilmişti resmen.

Benim de onu sinir etmek veya bu tavrından vazgeçirmek için bir strateji belirlemem gerekiyordu acilen. Karşımda mizahı yönü de kuvvetli zeki ve dahası çok yakışıklı bir adam vardı. Kahretsin niye hep yakışıklılığı geliyor ki aklıma? İşim yeterince zor değilmiş gibi bir de o çekici surat hatları ve insanın içine işleyen mavi gözleri. Tamam, konu yine nasıl buraya geldi anlamıyorum. Ona sinir olduğumu ve görmek istemediğimi düşünmeye başladığım her seferinde kendimi onun çok yakışıklı ve çekici olduğunu düşünürken buluyorum.

Her neyse, doğum gününde Duru'ya söz verdiğim için pastasını ben yaptım. Aslında hazır almak isterdim ancak Duru benim yapmam konusunda ısrarcı oldu. Eh çok maharetli sayılmasam da bu konuda fena değildim. Sabah erkenden kalkıp yapmaya başladığım çikolatalı ve böğürtlen soslu pastayı süslemeyi bitirdiğimde iyi görünüyordu. Havanın da şansımıza o gün güzel ve sonbahara has sıcaklıkta olması

gerçekten büyük bir nimetti. Kalabalık olacaktık ve bu yüzden kutlama için masayı verandaya hazırlamak epey rahatlatacaktı bizi.

Kızım bugün 5 yaşına giriyordu ve bu parti için çok heyecanlıydı. Sabah erkenden bir neşeyle kalkıp sağa sola koşturmaya başlamış, onlarca soru sormuştu o arada da. Onu parti kadar heyecanlandıran bir başka olay da Arslan'ın gelirken oğlunu da getirmeye söz vermiş olmasıydı. Duru'ya söylediğine göre oğlu da Duru'dan bir yaş büyükmüş ve ikisi çok iyi anlaşabilirmiş. Duru da çevrede oynayacak pek arkadaşı olmadığı için buna çok sevinmişti. Bu sebeple Arslan ve oğlu gelecek diye de fazladan heyecanlıydı miniğim.

"Adı neymiş peki ufak arkadaşının?" Servis hazırlıklarını yaparken aklıma gelen soruyu Duru'ya yöneltmiştim. Duru kısa bir süre düşünür gibi tavana dikti gözlerini ve ardından,

"Ça- Ça-" devamını getiremeyince kaşları ve omuzları havalandı.

"Hatırlayamadım ki. Arslan amca gelince sorarım."

"Tamam fıstığım. Birazdan elbiseni giymene yardım edeceğim. Ve saçlarını da güzelce tararız, olur mu?" Ellerini çırptı.

"Çiçek teyzem ve Ender amcam niye gelmedi hala?"

"Daha vakit var partiye. Merak etme, zamanında geleceklerdir. Ama önce biz de hazırlıklarımızı bitirelim." Kafasını salladı ve anneannesine bakmak için verandaya gitti. Annem de oraları düzenliyordu. Mutfaktaki hazırlığı bitirdiğimde Duru'yu alıp odamıza çıktım. Güzel öğlen güneşi pencereden içeri giriyor ve hoş bir sıcaklık yayıyordu. Hep çok sevmiştim sonbahar güneşini. Doğa sarı ve turuncu renklerle kuşanırken sanki güneş bile daha samimi ve yumuşak bir hal alıyordu. Ne çok yakıyor, ne de üşütüyordu. Hüzünlü ama içten bir vedaya eşlik ediyordu gün boyu dokunduğu her yerde.

Duru'yu giydirip saçlarını güzelce bağladıktan sonra aynada kendine baktı. Ona bilerek turuncu ve kahverengi tonlarda bir elbise seçmiştim. Açık kumral saçları ve beyaz teniyle nasıl da yakışmıştı meleğime giydikleri. Kendisine beğeniyle baktığımı görmüş olmalı ki bana döndü,

"Güzel oldum mu anne?" Sevgiyle gülümsedim.

"Sonbahar güneşi kadar güzelsin meleğim. Ve o kadar muhteşem." Dediğimi kafasına tartıp değerlendirmeye çalıştığını görünce güldüm.

"Yani kısaca çok güzelsin. Partinin en güzel kızı sen olacaksın." Deyip göz kırptım. Eteklerini tutup kafasını omzuna doğru yatırdı ve sevimli sevimli baktı bana. Sonra da,

"Anne?" dedi bir şey soracak gibi. O sırada dolaptan kendi elbisemi almak için yönelmiştim ki ona bakıp,

"Efendim fıstığım?" dedim.

"Ben de büyüyünce senin kadar güzel olur muyum?" demez mi? Hiç beklemediğim için kısa bir an gözlerimi kırpıştırıp baktım miniğime.

"Ben o kadar güzel miyim ki fıstık?" tebessüm ettim. Eh ne de olsa annesiydim onun ve beni güzel bulması normaldi. Bunu biliyordum yani. Duru da bana tebessüm ederken,

"Gelinlik resimlerin çok güzel anne. Şimdi de öylesin ama artık..."Cümlesini bitirmeye cesareti yok gibi duraksadı. Sonra sıkılmış gibi gözlerini kaçırdı.

"Ne o küçük hanım, gelinlik giymediğim için şimdi o kadar güzel değil miyim yoksa?" onu cesaretlendirmeye çalıştım.

"Yooo. Ama artık süslenmiyorsun ki. Babam yok diye mi öylesin anne?" İşte bunu beklemiyordum. Dudaklarımı büzüp kısa bir an onun gözünden kendime bakmayı denedim. Daha 5 yaşındaydı ama işte oradan beni takip edip kafasında sonuçlara varıyordu ve ben onun daha ne kadarını düşündüğünü bilemezdim. Duru'nun gerisindeki boy aynasına kaydı gözüm. Kendime alıcı gözle bir baktım. Tepemde rastgele topladığım saçlarım, ev kıyafetlerim ve makyajsız halimle çok iç açıcı değildim evet. Lakin belli ki Duru benim genel halimi kast ediyordu. Yani dışarı çıkarken de öyle çok bir şey yapmıyordum evet.

"Kötü mü görünüyorum Duru?" dedim gözüm hala aynadayken. Dudaklarını büzüp,

"Çiçek teyzem gibi olsan? Hani o saçlarını boyuyor, süsleniyor? Sen de öyle yap bence anne. Belki biri sana aşık olur." Aniden hayretle kızıma baktım.

"Biri bana aşık mı olur? Bak bacaksıza sen."

"Ama filmlerde hep öyle oluyor. Güzel kadınlara aşık oluyor adamlar. Kadınlar da mutlu oluyor. Sen de mutlu olursun anne işte." Ağzım açık onu öylece dinlerken söylediklerinin çıplak gerçekliğine şaşırdım. Dahası bunları ben düşünemezken onun düşünmesine daha çok şaşırdım. Hayatımda eksik olan şey aşk mıydı gerçekten? Birine aşık olursam veya biri bana aşık olursa yeniden iyi hisseder miydim? Yakup'tan sonra gerçekten ipin ucunu bırakmıştım. Kendimi bu köy evinde kızıma adamış, buranın dışındaki dünyayı sadece uzaktan seyreder olmuştum. Ne süslenmek ne de birinin kalbini çalmak için çabam kalmamıştı.

"Anne üzüldün mü?" Duru'nun narin sesi beni kendime getirdi. Gözlerindeki hüzün kalbimi parçaladı.

"Hayır tatlım, sayende yaptığım yanlışı fark ettim. Ve sanırım kendime daha iyi bakmalıyım. Haklısın." Yüzü aydınlandı.

"O zaman bugün çok süslen anne, lütfen lütfen." Elimden tutup çekiştirdi söz almak için.

"Tamam, söz. Ama bunun için elimi çekiştirmeyi bırakman gerekiyor." Kıkırdadım.

"En güzel elbiseni giy anne, makaj da yap olur mu?"

"Tamam makaj da yaparım küçük hanım. Emredersiniz." Gülüştük ve dolabımı birlikte açıp kıyafetlerime bakındık. Kendime bir şey almamıştım bugüne özel çünkü gerek olduğunu düşünmemiştim. Hata yaptığımı anlamam uzun sürmedi. Bir pantolon ve bluzla yırtamayacaktım. Duru süslenmemi istiyordu işte. Neyse ki geçen sene aldığım ve pek giymediğim uygun pamuklu kumaştan bir elbise imdadıma yetişti. Hoş yeşil tonu ve sade kesimiyle dizlerimin biraz altında son buluyordu. Üzerine de ince kahverengi bir hırka giyip kemer takacaktım.

Giyinme işi bitince sıra saç ve makyaja geldi. Duru da ilgiyle beni izliyordu tabii. Vakit azalıyordu ve hızlıca onu da halletmeliydim. Birazdan misafirler gelince onları karşılamak için hazır olmalıydım.

Makyaj çantamdan malzemeleri alıp banyoya geçtim. Duru da peşimden geldi ve kapıda bana bakmaya devam etti. Saçlarımı güzelce tarayıp elbiseme uygun hafif bir makyaj yaptım. Gözlerimi biraz daha belirgin hale getirdim ve son olarak Duru'ya dönüp,

"Nasılım fıstık?" diye sordum. Duru baş parmağını kaldırıp,

"Çok güzelsin anne." Dedi neşeyle.

"Haydi o zaman aşağı inelim. Misafirler gelmeye başlar."

Kendimi son kez boy aynasında kontrol edip merdivenlere yöneldim. Duru da hemen önümdeydi. Merdivenleri ortaladığımız sırada tam karşımıza denk gelen sokak kapısı açıldı ve Arslan uzun boyuyla kapıda göründü. Yanında da Duru yaşlarında güzel bir erkek çocuk vardı. Babasının çocukluğu gibi sarışın ve güzel gözlü bir çocuktu. Gözüm çocuktan Arslan'a kaydı hızla. Merdivenden inmeyi bırakmış ona bakıyordum, tıpkı onun da kapıda durup bana baktığı gibi. Beni ilgiyle süzüyor muydu, yoksa ben hayal mi görüyordum. Başımdan aşağı bakarken yüzünde, vay be, ifadesi yoksa ben de Petek değilim. İçim aniden bir hoş olunca kendimi frenlemek için üstün bir gayret gösterdim ve,

"Erkencisiniz?" dedim daha uygun bir şey bulamayarak. Duru merdivenleri hızla inmişti bile o sırada.

"Çağın erken gelmek konusunda istekliydi. Sakıncası yoktur umarım?" Arslan'ı karşılaşmamız boyunca ilk defa bu kadar nazik görüyordum. Oğluna bakıp gülümsedim ve merdivenlerden inerken,

"Ne sakıncası olabilir, Duru da Çağın'ı bekliyordu. Doğru söyledim değil mi adını?" Çocuk başını onaylar gibi sallarken gülümsedim ona ve,

"Evimize hoş geldin Çağın. Duru sana eşlik etsin istersen?"

"Hoş buldum. Tamam, olur." Hatırladığım Arslan'ın çocukluğuna inat sakin ve nazik bir çocuk vardı karşımda. Babasının ne kadar fırlama ve yaramaz olduğunu bilseydi ne yapardı acaba? Duru hemen devreye girip Çağın'ı mutfağa götürürken Arslan'a döndüm.

"Kapıda kaldın, sen de içeri gir lütfen." Dedim. Bana gülümsedi, evet yanlış duymadınız, adam nazikçe bana gülümsedi. Demek ki bunu yapabiliyormuş.

"Bunu sana vereyim, vakti gelince Duru'ya verirsin." Elindeki büyük çantayı bana uzattı. İçinde bir paket olduğu belliydi.

"Teşekkür ederim ama zahmet etmişsin." Ben de kibar olabiliyor muşum bu adama karşı. Başımıza taş yağacak vesselam. Haydi hayırlısı.

"Teşekküre gerek yok, hediye senin için değil zaten." Sırıttı ve ben ona düz düz bakarken ekledi, " Tamam kızma, senin doğum gününde de getireceğim söz." Kaşlarım havalandı.

"Seni davet edeceğimden eminsin yani?" dedim yeniden gardımı almış şekilde. Az önceki büyü aniden bozulmuştu. Bilin bakalım kimin patavatsızlığı yüzünden hem de. Yakışıklı yüzünde kibirli bir ifadeyle bana gülümsedi.

"Aslına bakarsan belki beni davet etmene gerek kalmaz. Üstelik umarım tam o gün kar yağmış olur." Doğum günümü hatırlıyordu. Ocağın 14'ünde doğduğuma vurgu yapıyordu kardan bahsederek ama salağa yattım.

"Kar mı? Nedenmiş o?" Yüzüme kendinden emince baktı.

"Çünkü eminim daha önce hiç karın ortasında doğum günü kutlamamışsındır. Ve bunu ayarlamak benim için zevk olacak."

Ben alık alık Arslan'a bakarken onun yüzünde halinden memnun bir ifade vardı.

"Pardon, anlamadım?"

"Hangi kısmı anlamadın acaba Petek? Doğum gününde sana hediye alacağımı mı, yoksa bu doğum gününü bizzat planlamaktan keyif alacağımı mı?" Ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu anlamaya çalıştım. Ardından aklıma onun hala evli olabileceği geldi. Eğer hala evliyse buna rağmen bana rahatça kur mu yapıyordu? Hissettiğim rahatsızlık sesime de yansıdı haliyle.

"Hala aynısın, oyunbaz ve ukala. Hangi vasıfla bana doğum günü hazırlayacaksın acaba Alparslan Bey?"

"Sen neden bu kadar gerginsin acaba? Ben senin çocukluk arkadaşın ve kuzenin değil miyim? Sana doğrum günü hazırlamak için bu yeterli değil mi?" Allah'ım bu adam benim sinirlerimi kaşıyor, resmen kaşıyor. Şimdi de salağa yatıyor. Sakin ol Petek, sakin ol ve ona fırsat verme. Ukala bir ifade takındım.

"Hıım anladım. Sen hep böyle anlayışlı ve iyi niyetliydin zaten sevgili kuzenim. Ancak o gün için muhtemelen bir başka kutlamaya davetli olacağım için sen zahmete girme." Sesimdeki iğneli tonu ve bir sevgiliye atıfta bulunduğumu anlamıştır umarım derken yüzündeki hafif değişimi yakaladım.

"Özel bir kutlama mı yani?" dedi dikkatle. Rahat ve gizemli görünmeye dikkat ederek,

"Evet, olamaz mı?" Bir rakibi olduğunu düşününce ne yapacak acaba? Benimle istediği gibi oynayabileceğini sanıyorsa yanılıyor çünkü!

"Daha doğum gününe zaman var Petek'cim. Hem de şartların ve planların değişmesine yetecek kadar." Kurnazca gülümsedi ve ekledi, "Ben de kafama koyduğumu yapmayı severim bilirsin." Ona dik dik baktım bir iki saniye.

"Bilmez miyim? Karşındakinin ne düşündüğünü önceden de önemsemezdin." Söylediğim şey hole, ikimizin arasına bir buz topu gibi düştü. Arslan kısa bir an bir şey demeden bana baktı. Bunu fırsat bilerek ve bizi bu durumda kimseler yakalamasın diye hemen ekledim.

"Anneme baksam iyi olacak, misafirler gelmek üzeredir. Sen kendine rahat bir yer bulup otur."

Yanından geçip dışarı çıkarken onu orada, söylediğim son şeyin rahatsız edici yalnızlığında bıraktım. Annem bahçe kapısında Ender ve Çiçek'le konuşuyordu. Ender'in kucağında büyük bir oyuncak ayı vardı. Pembe beyaz oyuncağın boyu muhtemelen Duru kadardı. Duru buna bayılacaktı kesin.

Çiçek beni görünce el sallayıp koşarak yanıma geldi. O koşarken Ender'in yüzünde manidar bir gülümseme vardı. Çiçek'e çok aşıktı ve sevgili kuzenimin çılgın halleri de bu aşkı canlı tutuyor gibiydi. Ender gibi ağır ve sakin bir adamla Çiçek'i belki de bir arada düşünmek zor gelebilir ama biliyordum ki Çiçek bu adama yaşam enerjisi veriyordu. Ender de Çiçek'e güven ve şefkat.

"Kuzen! Ovv çok güzelsin bee!" Çiçek bir ıslık çalıp beni baştan aşağı süzdü.

"Demek bunu düşünen tek kişi ben değilmişim?" Hemen arkamdan gelen sese Çiçek'le aynı anda döndük. Adam bildiğin arsız, yüzsüz, özgüven abidesi! O söylediğim laftan sonra insan az kenara çekilip düşünür be! Yok, kapıda dikilmiş bize sırıtıyordu.

"Arslan abi! Yaaa, hiç değişmemişsin! " Çiçek heyecanla ona doğru ilerledi.

"Ama sen çok değişmişsin, kocaman güzel bir hanım olmuşsun. Eşinle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Arslan gayet rahat Ender'den tarafa bakıyordu. Olduğum yerde kendimi sıktığım da doğruydu bu sırada tabii. Çiçek kıkırdadı. O Arslan'ı hep çok severdi. Arslan'da onu omuzunda gezdirirdi bazen, yani epey küçük olduğu zamanlarda. Ağaçlara çıkıp inemediğinde indirir, birilerini kızdırıp kaçtığında hemen arkasına saklardı bizimkini. İkisi gerçekten abi kardeş olmayı başarmıştı ama Arslan ve benim için bu hiç mümkün olmamıştı sanırım. Veya o mümkün gibi görmüş ve öyle davranmış, bense aptalca bir çocukluk aşkının verdiği ızdırapla hep huysuzluk edip durmuştum.

"Eşim de geldi işte." Çiçek gülümseyerek yanımıza yürüyen Ender ve anneme doğru bakıyordu. Ender, Çiçek ve Arslan'a yaklaştığında yüzünde belirsiz bir gerginlik vardı sanki. Karşısında çok yakışıklı bir adam olduğu için gerilmiş miydi acaba?

"Aşkım gel, sana Arslan abimi tanıştırayım. Hani bahsetmiştim ya o da buraya dönmüş, diye."

Bunun üzerine Arslan gülümsedi ve oldukça sıcak bir şekilde elini uzatıp,

"Selam, ben Alparslan. Çiçek ve Petek'in kuzeniyim. Ha bir de Çiçek'in ikinci abisi de sayılırım tabii." Ender kendisine samimiyetle uzatılan eli sıkarken,

"Memnun oldum Alparslan, ben de Ender. Çiçek senden bahsetti biraz. Nasılsın?"

İkisi ayaküstü kaynaşıp sohbet ederken Çiçek bana sırıtarak göz kırptı. Ben de ona ölümcül bakışlar fırlatıp anneme döndüm ve,

"Ben içeri geçip hazırlıkları kontrol edeyim." Dedikten sonra içeriye geçerken Ender'i muhatap aldım,

"Hoş geldin Ender, lütfen ayakta kalma, şöyle buyur." Ender teşekkür edip o taraf yönelirken Arslan bana dik dik baktı ve,

"Ben de oturabilir miyim Petek Hanım?" dedi o kendine has alaycı sesiyle. Annem,

"O nasıl laf Arslan, sormana ne lüzum var. Petek seni yabancı mı görüyor, demesine gerek yok." Ben anneme bön bön bakarken Arslan,

"Yok teyzem yok, sen olmasan bu kızın beni akşama kadar ayakta tutar." Bu sefer hışımla Arslan'a döndüm ama o sırıtıyordu.

"Yalan mı?" diye meydan okumaz mı bir de?

"O ne mümkün? Sen zaten kafana koyduğunu yaparsın, benim dememe gerek yok." Deyip jet hızıyla içeri girdim. Dışarıda gülüşmeler oldu ama oralı olmadım. Çiçek hemen gerimden geliyordu. Elindeki oyuncak ayıyı üst kata çıkarıp geldi. Mutfağa girince de,

"O da neydi Petek? Yavrum siz resmen savaş ilan etmişsiniz." Çiçek kıkırdarken yan odada oynayan çocukların duymamasına dikkat ederek,

"Biz hep böyleydik bilmiyor musun? Değişen sadece yaşlarımız." Çiçek verandaya bakan pencereye bir göz attı. Ben de aynı yöne döndüm o vakit. Ender'in sırtı bize dönük, Arslan yan profilden görünecek şekilde oturmuştu. İfadesine bakılırsa keyifle Ender'i dinliyor ve cevap veriyordu.

"Yalnız var ya Arslan abi dediğin kadar olmuş kuzi. Yıllar yaramış adama." Omuz silktim.

"Ve bu onu daha ukala yapmış. Oğlu da Duru'yla yan odada oynuyor." Dedim Çiçek ağzından bir şey kaçırmasın diye. Çiçek hemen yan odaya bakıp çocukla biraz sohbet etti ve sonra yanıma geldi. Tezgahta bir şeylerle uğraşıyordum.

"Babasının kopyası ya bu! Çok yakışıklı bir delikanlı olacak demedi deme." Ona ilk defa yumuşamış bir ifadeyle baktım.

"Bahtı güzel olsun." Ve sonra ifadem sertleşti yeniden. "Ve babası gibi ukala olmasın." Çiçek elini ağzına kapatıp kıkırdadı.

"Ona olan hislerin hiç bitmemiş Petek. Ve görüyorum ki küllerin arasından yeniden alevlenecekler." Dönüp Arslan'a baktım. İçim de gerçekten bir şeyler tutuşmuştu. Ancak öfkeden mi yoksa sevgiden mi emin değildim. Sadece varlığı beni huzursuz ediyordu ve ona katlanamıyordum.

"Onu görünce alevlenen tek şey öfkem. Ve bunu bildiği için beni sinir etmek en büyük hobisi oldu sanırım." Çiçek bana inanmaz gibi baktı.

"Petek?"

"Evet?"

"Hani sana bir şey demiştim, senin kalbini çalabilecek adamın çok arsız ve kararlı biri olması lazım diye? Hatırladın mı?"

"Evet sanırım demiştin öyle bir şey. Eeee?" Çiçek başıyla pencereden dışarıyı işaret ederken,

"Sanırım Allah o adamı gönderdi." Dedi ve keyifle sırıttı. Gözlerim irileşirken sesimi azalttım,

"O adam muhtemelen hala evli ve beni sinir ediyor kuzi!"

"Hayır o adam boşanıyor veya boşanmış bile olabilir ve seninle iletişim kurmaya çalışıyor."

"Boşanıyor denildi ama şuan durum ne bilmiyoruz? Üstelik normal hangi adam böyle iletişim kurar ilgi duyduğu kadınla? Kaldı ki o küçükken de böyleydi bana karşı ve sonra çekip gitti, başka biriyle evlendi." Çiçek bir solukta saydıklarımı dikkatle dinledikten sonra bir

filozof edasıyla cevap verdi. O pembe saçlarla da ne kadar ciddi görünebilirse tabii,

"Ah kuzen, kuzen. Sen anlamıyorsun. Bu adam eşini, eşini ve belli ki hayatının o kısmını bırakıp buraya gelmiş. Hiç onun da zor şeyler yaşamış olabileceğini düşündün mü? Veya seninle ilgili içinde bir şeyler uyanmış olabileceğini? Ve kaldı ki o normal bir adam değilse, sen de normal bir kadın değilsin. Senin surlarını aşmaya çalışıyor adam, en azından deniyor işte." Çiçek'i dinlerken eksikliğimi fark etmiştim. Gerçekten de Arslan da zor bir dönem geçiriyor olmalıydı. Burnundan kıl aldırmıyor, güçlü görünüyordu ama öyle olmalıydı. Fakat benimle gerçekten ilgilendiğine inanamıyordum işte. Yine makara yapıyor gibi geliyordu.

"Doğum günümü unutmamış. Bana kutlama programı hazırlayacağını söyledi."

"Ne!" Çiçek'in gözleri parladı.

"Evet, hem de kar yağarsa ona uygun bir kutlama olacakmış, karın içinde falan dedi ama. Tipik Arslan işte.

"Bunu açıkça söyledi yani? Sen ne dedin peki?"

"Hiç, bana sormadan plan yaptığını, başka birinin bunu yapıp yapmayacağını nerden bildiğini söyledim." Çiçek, pes, der gibi bir ifade takındı.

"Petek adamı kıskandırmaya mı çalıştın sen?" Omuz silktim.

"Yoo, sadece beni kafasına göre yönlendirebileceğini düşünsün istemedim. O bir şeyi istiyor diye uymak zorunda mıyım?" Çiçek alnına vurdu eliyle.

"Bunu bana Ender diyecekti var ya kucağına atlardım. Ama kuzenim bir sevgilisi olduğunu ima ederek adama boy ölçüsü veriyor. Vallahi ikimizin kan bağı olduğundan şüpheliyim ha!"

"Ne var be! Onun oyuncağı mıyım ben? Kim ondan kutlama istedi?" Çiçek burnundan bir nefes verdi,

"Anlaşıldı, yani beni zorla olaya dahil edeceksin. Bunu sen istedin kuzi."

"Sakın! Biriniz yetiyor zaten iki kişi olmayın! Çiçek sırıttı ve,

"Sen karışma canım. Ben gidip Arslan abimle biraz sohbet edeyim bakalım. Yardım lazım olunca seslen."

"Her neyse ya, dedemler niye gelmedi sizinle?"

"Dedem bir yere kadar gitmiş, ninem onu bekliyordu. Az sonra gelirler. Başka kim gelecek?"

"Başka kimseyi çağırmadık. Babam da içecek almaya gitmişti, gelir şimdi. Hepimiz toplanınca keseriz pastayı."

İnat edip dedemler gelene dek verandaya çıkmadım. Dışarıdan keyifli bir sohbetin sesleri geliyordu ancak kendimi tuttum. Çünkü oraya gitsem Arslan ne yapıp edip beni sinir edecekti emindim. Fakat nihayetinde herkes toplandığında kutlama faslına geçtik. Güzel bir doğrum günü müziği eşliğinde pastayı yanan mumlarla verandaya götürdüm. Arslan'la kısa bir an göz göze geldik. Çağın ve Duru masanın başında beni bekliyorlardı. Pastayı masaya bıraktım. Pastayı gören Çiçek,

"Pastaya bak! Böğürtlenli ha!" dedi iştahla.

"Börtlenleri ben annemle topladım Çiçek teyze."

"Öyle mi? Kesin pasta çok güzel olmuştur o zaman."

"Annem size de yapar merak etmeyin." Duru çocuksu saflığıyla gülümsedi. Arslan'ın sesi çıkmıyordu. Babam orada olduğu için miydi yoksa pusuya mı yatmıştı emin değildim ama buna şükrettim. Bugün onunla daha fazla uğraşmak istemiyordum çünkü. Duru mumları üfleyince pastayı kestim ve servis etmeye başladım. Pasta tabakları elden ele geçerken Arslan'a uzattım sıradaki iki tabağı. Teşekkür edip aldı ve Çağın'la ilgilenmeye koyuldu. Çocuk sakin ve uyumluydu. Pastayı çok iştahlı yemiyordu ve Arslan arada bir onu heveslendirmeye çalışıyor gibiydi.

"Oğlum yesene, çekinme." Tabii ki annem olaya müdahale etmişti. Çağın bir şey demeden babasına baktı. Arslan belki de hiç görmediğim kadar sevecen ve babaç bir tavırla,

"Çağın ilk defa evde yapılmış bir pasta yiyor. Ama artık burada evde yapılmış yemeklere alışacak zamanla." Söylediği ilk cümle içime oturmuştu. Neden bilmiyorum ama bir ima, bir keder vardı sanki o cümlede.

"Beğenmemiş olabilir, ne isterse ondan yesin." Dedim Çağın'a gülümseyerek ve masadaki diğer yiyecekleri işaret ederek. Çağın,

"Hayır beğendim. Ama yersem hasta olmam değil mi?" Bu soruyu beklemiyordum. Arslan'a kısa bir bakış attım. Ona ne demeliydim ki? Yoksa böyle şeyler yiyince dokunuyor muydu?

"Annesi böyle şeyleri fazla tüketirse hasta olacağını söylerdi." Arslan durumu idare etmeye çalışıyordu.

"O zaman sen kendin istediğin kadar ye bugün olur mu? Annen de seni düşünüp söylemiştir öyle." Neyse ki annem ortamı yumuşatırken ninem de araya bir şey soktu ve sohbet başka yöne kaydı. Ancak Arslan sakindi ve bu beni onun konuşkan, laf sokan halinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Çiçek haklıydı, o da zor günler geçiriyordu. Hikayesini henüz hiç bilmiyordum ve gerçek şu ki öğrenmek için deliriyordum. Çünkü Çağın'ı alıp buraya gelişinin bir hikayesi olmalıydı, onu buna mecbur bırakan bir hikaye. Ve ben ona karşı bir acıma, bir yardım edebilme isteği duymuştum birden. Buna izin verir miydi? Benimle hikayesini paylaşır mıydı bilmesem de belki denerse ona direnmeyecektim. En azından o zaman biraz ateşkes ilan edebilirdik...

Ender ve Çiçek ertesi gün kahvaltıya bize gelmişlerdi. Çiçek'le verandada çay içiyorduk ve bahçede birlikte oynayan Çağın'la Duru'ya bakıyorduk. Çağın sabah erkenden kalkıp bize gelmek istediğini söyleyince Arslan da onu buraya bırakıp bırakamayacağını sormaya geldiğinde kahvaltıda olduğumuzu görmüş ve annem onları da masaya oturtmuştu. Arslan bana hiç laf atmadan Ender ve babamla sohbet etmiş ve Tokat'ta halletmesi gereken işleri olduğunu, Çağın'ın bizde kalıp kalamayacağını sormuştu biraz çekinerek. Tam da bunu sorarken bana kısa bir bakış attığını görmüş ama cevabı anneme bırakmıştım. Bahar sultan elbette bu teklifi geri çevirmezdi. Hatta babam bile,

"O nasıl söz, hem Duru için de oyun arkadaşı olur. O da bizim torunumuz artık, sormaya bile gerek yok. Kendisi gelmek, kalmak istesin yeter ki." demişti babacan bir tavırla. Buna hiç şaşırmamıştım çünkü ikisi de torun hastasıydı. Henüz kardeşim Serkan evlenmediği için benim tek çocuğumla idare ediyorlardı.

"Boşanma birkaç gün önce anlaşmalı olmuş. O da biter bitmez oğluyla soluğu burada almış. Kendisinin Çağın'la burada yaşayacağından ve Çağın için annesinin İstanbul'da olmasının belki biraz sorun olabileceğinden bahsetmiş." Çiçek, boşanma gerçekleşmiş dediğinde sanki yüreğimin üzerinden koca bir kuş havalandı ve yüküm hafifledi. Fakat birden çok heveslenmiş gibi görünmekten utandım. Ben de bir ayrılık yaşamıştım ve ne denli yıpratıcı olduğunu biliyordum. Özellikle de çocuklar açısından. Bu yüzden aslında rahatlamış olmaktan da biraz utanmıştım. Bir yuva yıkılmıştı sonuçta.

"Petek?" Çiçek'in soru dolu sesiyle kendime geldim. "Bir şey demedin?" diye üsteledi kuzenim. Çaresiz bir ifadeyle iç geçirdim.

"Ne diyeceğimi bilemedim ki." Çiçek yüzüme anlayışla baktı.

"Bu onların hayatıydı ve birlikte karar vermişler. Öncesi için hiçbir etkin olmadı ama artık o bekar bir adam Petek." Düşünceli bir şekilde bakmaya devam ettim kuzenime. Boşandığı için içten içe seviniyordum ama yine de bunun benim için gerçekten bir şey anlam ifade edip edemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Korkuyorsun. Geçmişteki gibi olur, seni görmezden gelir ve sana karşı tutumu kuzen veya abi olmaktan öteye gitmez diye korkuyorsun Petek. Duyguların yine karşılıksız kalır diye cesaret edemiyorsun değil mi onunla bir şeyler hayal etmeye?" Dişlerimle alt dudağımı sıkıştırdım ve kafamı salladım. Ne diyebilirdim, tam olarak gerçek buydu. İnkar etmek bunu değiştirmeyecekti. Zaten Çiçek de inkar ettim diye yiyecek değildi.

"Bak o her zaman çok rahat ve teklifsizdi. Yani şimdi bana karşı yine eskisi gibi davranıyor olması pek bir şey ifade etmiyor. Yani bunlar bana ilgisi olabileceği anlamına gelmiyor. Kendi kendime gelin güvey olmaya gerek yok." Çiçek derin bir nefes savurdu.

"Canım kim senden gidip aşkı ilan etmeni bekliyor ki? Sen sadece ön yargılı olmayıp onun önüne set üzerine set çekme yeter. Hem artık çoğu şey daha farklı, karamsar olmayı bırak."

"Neymiş farklı olan Çiçek Hanım?" dedim bilmiş bir tavırla. Çiçek de aynı bilmiş edayla cevap verdi,

"İkiniz de yetişkinsiniz ve onun sana nasıl baktığını gördüm." Bir an duraksadım.

"Nasıl bakıyormuş?" dedim gayri ihtiyari. Çiçek hınzır hınzır sırıttı.

"Dün sana bakarken büyülenmiş gibiydi. Sanki daha önce sende fark etmediği bir şeyleri fark etmiş ve daha fazlasını keşfetmek istiyor gibiydi." İç geçirdim,

"Sen yanlış yorumlamış olmayasın, belki beni nasıl sinir edeceğini keşfetmeye çalışıyordur." Çiçek kahkaha attı.

"Belki senin sinir olmuş halini çok çekici buluyordur?" Asabi asabi kıkırdadım.

"Ona ne şüphe! Ama eskisi gibi bu zevki her seferinde tadamayacak. Artık büyüdüm." Çiçek bana yan yan bakarken göz devirdi.

"Ne?" diye çıkıştım. Çiçek omuz silkti,

'Hiç! Sadece ikiniz didişirken pek öyle görünmüyor." Dil çıkardım ve soğumuş çayımdan bir yudum aldım.

"Bana sataştığında köşeme sinip izin verecek değilim herhalde Çiçek."

"Bilakis, öyle yaparsan bence zevkli olmaz. Arslan abi seninle iletişiminden memnun gibi. A bak az daha unutuyordum." Çiçek'in gözleri parladı.

"Neyi?" dedim ben de ilgiyle.

"Biliyor musun ninesinin evini baştan sona tadilattan geçirtecekmiş. Ve o büyük çam ağacına da Çağın için bir ağaç ev inşa edecekmiş."

"Nasıl yani? Şimdi ciddi ciddi burada, o köy evinde mi yaşayacakmış?" Çiçek yeni şeyler anlattıkça ben de tekrardan şaşırıyordum. Çiçek kafasını hevesle salladı ve ekledi,

"Evet. Oğluyla birlikte burada yaşamak istiyormuş. Çağın ciğerlerinden biraz problemliymiş ve bol oksijene, doğal bir yaşam biçimine ihtiyacı varmış. Birkaç doktor bu konuda hem fikir olunca Arslan abi de hayatını kökten değiştirmeye karar vermiş." Bir an durup duyduklarımı kafamda evirip çevirdim. Demek oğlu için her şeyi geride bırakıp gelmişti buraya? Sahip olduğu birçok şeyden vazgeçmişti. Çocuğu düşününce onun çok sessiz ve narin yapılı olduğu geldi aklıma. Rahatsızdı demek? İçimde bir şeylerin hassaslaştığını hissettim.

Gözlerim ister istemez bahçede birlikte oynayan Duru ve Çağın'a kaydı. Çok keyifli görünüyorlardı. Duru çömelmiş, parmağıyla Çağın'a bir bitkiyi işaret ediyordu. Çağın dikkatle bitkiye bakıyordu ve muhtemelen bir böcek veya tırtıl vardı baktığı yerde. Şaşkınlığı ve hevesi yüzünde masum ve sevilesi bir ifade oluşturmuştu. Duru da ona bir şeyler anlatıyordu bilmiş bilmiş. Eh onun bahçede epey deneyimi vardı tabii. Çağın'ın beyaz teni sonbahar güneşinde solgun görünüyordu. Duru'nun ki ise canlı ve sağlıklı. Kesinlikle Arslan oğlunu çok önemsiyordu ve onun için kim bilir neleri geride bırakmıştı?

"Demek her şey Çağın için? Arslan bilgisayarla ilgili bir işle uğraşıyordu değil mi Çiçek? Burada yaşarsa işe nasıl devam edecek acaba?" Çiçek bu sefer kafasını sallarken daha sakindi.

"Yanlış hatırlamıyorsam bilgisayar oyunlarına falan karakter tasarımı yapıyormuş. Kuzi sonuçta bilgisayarda çalışıyorsa evden de iş yapabilir. Kaldı ki zaten İstanbul'da da evde çalışıyormuş ve Çağın'la o ilgileniyormuş."

"Hıı, tamam. Evden çalıştığı bir işse burada da yapabilir haklısın. Ama evin tadilatı ve diğer şeyler için epey para gerekir. Birden gelmekle olmuyor işte, altından kalkabilir umarım."

"Kendine güvenmese bu işe girişeceğini sanmıyordum Petek. Demek ki birikimi falan vardı. Ama haklısın, o evi adam etmek için epey para gerekir. Acaba yıkıp yeniden mi yaptıracak?" Omuz silktim, ben de bunu henüz bilmiyordum çünkü.

"Kış gelmeden yetiştirebilir mi bilmiyorum."

"Önce ağaç evi yapacakmış kuzi. Orada kalırken de evi tadilattan geçirecekmiş." Kaşlarım havalandı.

"Ağaç ev mi? İyi de ağaç evde kalınır mı be o soğuklarda? Delirmiş mi bu adam?" Çiçek güldü.

"Kuzi öyle derme çatma bir ağaç ev değilmiş yaptıracağı. Bildiğin içinde soba yanan, tuvalet duş falan olan bir şey olacakmış. Ben bir kere belgeselde görmüştüm öyle bir şey. Yatak odası, küçük mutfağı, hatta oturma odası vardı ve çok güzeldi. Eğer öyle bir şey yaptırırsa var ya Tokat'ta herkes görmeye gelir o evi."

"Hadi ya! Tamam ben de gördüm öyle ağaç evler ama olur mu ki? Yani olursa da dediğin gibi manyak bir şey olur Çiçek." Çiçek bardağını masaya bırakırken,

"Vallahi bir geceliğine bizim evle takas ederim yani. Hele de karlı bir gecede falan kalmak isterdim öyle bir evde."

"İlahi Çiçek! Dereyi görmeden paçayı sıvadın bile yine."

"Valla ben paça sıvayınca illa bir dere bulup geçerim biliyorsun Petek. Hatta sen de biraz hayal kursan fena olmayacak be canım." Burnumu kıvırdım.

"Ben daha gerçekçi kalmayı tercih ederim. Kurduğum hayallerin hepsi tepeme yıkıldı çünkü." Çiçek gözlerini devirdi.

"Yanlış hayaller kurmuş olman doğru hayaller kuramayacağın anlamına gelmez canım. Bak bana, hayal ediyorum ve sonra elde etmek için çaba gösteriyorum. Sen köşende bekleyip hayaller kendiliğinden gerçekleşsin istiyorsun."

"Hiç de bile! Ben kendimi kandırmıyorum o kadar."

"Bence asıl böyle kendini kandırıp engelliyorsun. Resmen münzevi gibi yaşıyorsun."

"Ne yapmamı istiyorsunuz peki Çiçek Hanım?" Çiçek bilmiş bilmiş gülümsedi,

"Mesela işe Çağın'la daha güçlü bir diyalog kurarak başlayabilirsin. Arslan'a hangi konularda yardım edebileceğini öğrenmeye çalışabilirsin." Pes der gibi baktım yüzüne.

"Çocuğu kullanmamı mı istiyorsun?" Bu sefer Çiçek aynı bakışları bana yöneltti.

"Petek sen iflah olmazsın. Çocuğu kullan mı diyorum! Çocuğun annesi yanında değil ve muhtemelen de annesiyle güçlü bağları yoktu. Senin benden daha iyi anlaman gerekirdi. Bu çocuğun sevgiye ve şefkate, aile sıcaklığına ihtiyacı var. Sadece ona bunu hissettirebilirsin diyorum." Ne diyebilirim ki, haklıydı esasında. Çocuğun gerçekten bunlara ihtiyacı olduğunu ben de düşünmüştüm. Ama bunu ona verecek kişi ben miydim?

"Çiçek onun ben de farkındayım ancak ona bunları vermesi gereken kişi olduğuma nasıl karar verdin? Bir annesi var ve Arslan'ın bundan sonra planı nedir bir fikrimiz yok. Be senin gibi değilim, sen Ender2i allem ettin gallem ettin nikah masasına oturttun ve o bundan çok memnun. Oysa Arslan çok farklı bir karakter ve ben de bir sen değilim. Üstelik ben bir erkeği evliliğe ikna etmeye çabalayacak bir kadın hiç değilim. Ayrıca Arslan'dan bahsediyoruz, çocukla ilgilenerek ona yakınlaşmaya çalıştığımı düşünecek ve bir yerleri kalkacak! Buna izin veremem." Çiçek elini alnına vurdu.

" Petek hep böyle gurur yapa yapa evde kalacaksın. Gerçek anlamda evde kuruyup gideceksin var ya! Hep yanlış anlaşılmaktan korktuğun için göremiyorsun çoğu şeyi. Arslan abinin sana ilgisi belki de çocukken de vardı. Belki sırf sen böyle huysuz ve saldırgan davrandığın için ondan hoşlanmadığını düşünerek uzaklaştı senden olamaz mı?"

"Olamaz! Beni agresif yapan şey zaten onun tavırlarıydı. Niye beni suçluyorsun ki! Gidip başka kızlarla gezip tozan oydu ve ardından gelip bana çocuk muamelesi yapıyordu. Sen olsan ne yapardın?" Çiçek derin bir iç geçirdi,

"Ona çocuk olmadığımı ve konuştuğu kızlardan çok daha iyi bir tercih olacağımı gösterirdim! Köşeme çekilip huysuz yaşlı bir kadın gibi

davranmazdım." Ağzımı açacaktım ki Çiçek beni eliyle susturup devam etti,

"Hiç empati kurmayı denedin mi Petek? Onu suçlamak yerine anlamayı denedin mi hiç? Bence o kibirli, ukala ve arsız görüntüsünün gerisinde büyük bir yük taşıyan ve yardıma ihtiyacı olan bir adam var kuzi. Muhtemelen onun da sana karşı geçmişten gelen bir ilgisi vardı ve şimdi seni görünce ve benzer şeyler yaşadığınız için bunlar gün yüzüne çıkıyor olabilir." Düşünceli bir şekilde kuzenime baktım.

"Kafamı karıştırma Çiçek. Gözümde onu aklamaya çalışıyorsun. Oysa bana nasıl davrandığını bilmiyor gibisin."

"Çünkü sana başka türlü nasıl ulaşabilir bilmiyor belki de. Ve inatlaşmayı bırakıp beyaz bayrak açsan o da bir başka yol bulabilir belki."

"İlk adım atan niye ben oluyorum ki? Tamam Çağın için elimden geleni yaparım. Durumuna ben de üzüldüm ancak Arslan'a kur yapmaya falan niyetim yok. O benimle barış imzalamak istiyorsa bunu gösterdiğinde daha nazik davranacağım o kadar." Çiçek bir kez daha gözlerini devirdi.

"Katır kadar inatçısın! Pardon seninki tam olarak bir oğlak inatçılığı! Çocukken de böyleydin, bir kere inada bindirdiğin şeyler için bana akla karayı seçtirirdin. Seni gören de sessiz, naif ve uyumlu biri zanneder ha! İçin beni, dışın milleti yakar Petek Hanım! İnadın tuttu mu bitti olay."

"Beğenmiyorsan internetten yeni bir kuzen sipariş et canım!" Üstten üstten baktım Çiçek'e.

"Vallahi seni tanıyorum ama Arslan abiyi de tanıyorum ve eğer bu sefer kafasına koyduğu şey sensen, hiç kurtuluşun yok Petek. Ve umarım kafasına koyduğu şey sensindir." Bu sefer o bana bilmişce baktı.

"Nedenmiş o?" dedim tek kaşımı kaldırıp. Çiçek beklediği soru gelince ukala bir ifadeye büründü.

"Çünkü Arslan abimin senin inadını kırıp, o kalın ve yüksek surlarını yerle bir edişini izlemek çok eğlenceli olacak.

"Kına yakarsın Çiçek kına! Kimin tarafındasın sen?" dedim hışımla. Ama Çiçek cevap olarak sırıttı ve,

"Kına yakmak yerine ona yardım etmeyi düşünüyorum canım! Çünkü bu sefer her ikinizin de iyiliği için Arslan abinin kazanması gerekiyor." Dedi. Tam ona cevap verecekken bir çocuk feryadı duyduk. Hızla kafamızı çocuklardan yana çevirince de Çağın'ı yerde dizini ovuşturuyordu. Duru da yanına oturmuş ona bir şeyler söyleyip teselli etmeye çalışıyor gibiydi.

Bir çırpıda yerimden fırlayıp terliklerimi giydim ve soluğu ikisinin yanında aldım. Çağın yüzünde acı çektiğini belli eden bir ifadeyle bana baktığında içim acıdı.

"Tatlım iyi misin?" dedim yanına diz çökerken.

"Çağın düştü anne. Şu taşa takıldı." Duru kenarı çıkmış parke taşını gösterdi eliyle. Bahçe kapısından eve kadar parke taşı döşeliydi ve demek ki Çağın fark edemeyip çıkıntıya takılmıştı. Gözüm eliyle tuttuğu dizine gitti. Eşofmanı biraz tozlanmış ve hafiften aşınmış gibiydi diz kısmı. Bana cevap vermemiş ama yüzünü buruşturmaya devam etmişti.

"Bakabilir miyim?" Dedim nazik olmaya dikkat ederek. Yüzüme çekinerek baktı ve kafasını aşağı yukarı salladı.

"Merak etme canını yakmam. Ama ne olduğunu görürsem daha iyi yardım edebilirim."

"Evet annem hiç canını yakmaz. Ben de düştüğümde yarama bakıyor." Duru bana arka çıkarken Çağın'ın ilgisi biraz ona kaymıştı. Çiçek de gelmişti yanımıza.

"Düşmüş mü?" dedi ilgiyle Çağın'a bakarken.

"Evet ama ufak bir çizik olduğuna bahse girerim. Şimdi hep birlikte bakacağız." Eşofmanı çok dikkatli şekilde paçasından tutup dizine değdirmemeye dikkat ederek sıyırdım. Tahmin ettiğim gibi düşerken biraz sürtünmüştü teni. Kızıl bir leke oluşmuştu sürtünen yerde. Bu da sızı yapıyor olmalıydı teninde.

"Ufak bir sıyrık oluşmuş. Oraya bir yara kremi süreceğim ve hemen iyileşecek." Çağın gözlerime bakarken, canım yanar mı, der gibiydi.

Konuşmaya çekindiği her halinden belliydi ve daha kötüsü aslında yeni tanıdığı bu insanların içinde kendini savunmasız hissediyor da olabilirdi. Solgun teni, tedirgin bakışları ve mahzun duruşu içime işlemişti. Ona anaç bir sevgiyle gülümserken buldum kendimi.

"Hiç acımayacak diyemem ama senin gibi güçlü bir çocuk için minicik bir sızlama olabilir o kadar. Sadece, "iki parmağımla kısa bir zaman dilimini ifade eder gibi bir hareket yaptım, "bu kadarcık sürecek." Onları orada bırakıp hızlıca eve girdim ve Duru'nun ufak tefek yaralarına sürdüğüm merhemi alıp döndüm. O sırada Çiçek de Çağın'ı oyalıyordu. Tekrar yanına diz çöküp merhemden minik bir parçayı parmağıma sürdüm. Çağın'a gülümseyip dikkatli bir şekilde uzattım merhem olan parmağımı. Ama tam tenine dokunmak üzereyken çocuğun gözlerini kapatıp dişlerini sıktığını fark ettim. Acaba nasıl bir şey olduğunu bilmediği için mi fazla tepki veriyordu, yoksa daha önce canını yakan tedaviler mi geçirmişti? Hasta olduğunu bildiğim için emin olamıyordum. O gözünü kapatmışken hafifçe sürdüm merhemi yaraya ve sonra,

"Bitti. İşte bu kadarcık." Dedim moral dolu bir sesle. Çağın gözünü açıp inanamıyor gibi baktı bana.

"Hiç acımadı ki." Dedi çocuksu hayret dolu sesiyle.

"O halde tahminimden kısa sürede iyileşecek desene. Hadi yine iyisin."

"Hadi eve geçelim mi çocuklar? Size içecek bir şeyler verelim? Çağın da dinlensin o sırada." Çağın'ı ayağa kaldırdım ve üzerini düzelttim. Sonra da eve kadar birlikte yürüdük. Adım atarken önce çekinse de canının çok yanmadığını anlamış olmalı ki rahatça adım atmaya başladı. Verandaya oturdular ve ikisine sütle kurabiye getirdim. Bu kez Çiçek'le ben bahçede gezintiye çıktık. Annemin çiçek tarhları arasında ufak bir gezintiydi bu.

"Nasıl kırılgan bir çocuk Allah'ım." Dedi Çiçek.

"Evet. Sanırım hastalığı yüzünden. Tabii annesini de özlemiş olabilir. Çok hassas bir çocuk olduğu belli çünkü."

"Evet çocuk oldukça hassas da kadın öyle mi emin değilim." Çiçek'e baktım şüpheyle.

"Neden öyle söyledin?" Çiçek omuz silkti.

Petek, Duru'nun benzer bir hastalığı olsa onu başka bir şehre gönderir miydin babasıyla yaşasın diye?" Bir an durup düşünmeden cevap verdim refleks olarak,

"Hayatta olmaz. Bir süreliğine elbette kalabilir babasıyla ama yaşamak çok başka bir şey. Küçük bir çocuğun yeri annesinin yanıdır, kadının büyük bir engeli yoksa tabii."

"Peki sence Çağın ne düşünüyordur? Yani annesinin onu babasıyla yaşasın diye göndermesi hakkında?" Olaya hiç o pencereden bakmamıştım. Öyle ya, çocuk falan desek de onlar da bireydi ve duyguları, düşünceleri vardı.

"Emin değilim Çiçek. Neler olduğunu bilmiyoruz. Yani belki geçici bir şeydir, sağlığı için ayrı kalmayı göze almıştır kadın. Ya da belki gidip gelip görüşecektir. Hüküm vermek istemiyorum."

"Ah benim iyi niyetli kuzenim ah. Hiç öyle olduğunu sanmıyorum ama neyse. Nasılsa zamanla belli olur. Tek emin olduğum şey Çağın'ın anne şefkatine ihtiyacı olduğu. "

O akşamüstü Arslan Ender'le birlikte döndü. Ender Çiçek'i alacaktı, Arslan da Çağın'ı. Ama annem onları yemek yemeden göndermemeyi kafaya koymuştu elbette. Geldiklerinde akşam yemeği hazırlıyorduk. Ender itiraz edecek gibi olduysa da annem fırsat vermedi. Arslan da yük olmamaktan, rahatsızlık vermemekten bahsedecek olunca Duru devreye girmesin mi,

"Nütfen kalın Aslan amca, nütfen." Yalvarır gibi sevimli sevimli hareketler yapınca Arslan çaresiz Çağın'a sordu kalmayı istiyor mu diye. O da evet, deyince akşam yemeği hep beraber verandada yendi. Babam, Arslan ve Ender keyifli keyifli sohbet ederken konu Arslan'ın yaptıracağı ağaç eve geldi. Babam ilgiyle sorular sormaya başladığında ben de kulak kabartmış, çaktırmadan dinliyordum onları.

"Derme çatma bir kulübe olmayacak enişte. İçinde yaşanılabilir bir mekan oluşturacağım. Bu Çağın'la hayalimizdi. Malum çam ağacı da bunun için yeterince büyük ve sağlam."

"Vallahi daha önce hiç ağaç ev deneyen de olmadıydı buralarda. Nasıl olur ben de merak ettim yalan yok."

"Ağaç ev mi? Çağın'ın ağaçta evi mi olacak? Siz orda mı yaşayacaksınız Aslan amca?" Duru'nun gözleri merakla açılmıştı iri iri.

"Evet, babam büyük çam ağacına bir ağaç ev yapacak." Çağın'sa bu heyecanlı konudan bahsederken bile sakindi. İki çocuğun ruh halleri nasıl da tezattı ama tüm gün epey iyi anlaşmışlardı. Galiba zıtlıklar anlayışla harmanlanınca orta yol bulunuyordu.

"Tabii sen de istediğin zaman Çağın'ı ziyarete gelebileceksin Duru. İster misin?" Arslan sempatik bir şekilde kızıma bakıyordu. Duru heyecanla ellerini çırptı ama bana sormadan da cevap vermemesi gerektiğini hatırlamış olmalı ki,

"Anne gider miyiz? Nütfen biz de gidelim. Çok merak ettim ama." Dedi yine aynı yalvarmaklı ses tonuyla. Çağın ve Arslan da dikkatini o an bana vermişlerdi.

"Neden olmasın, Çağın isterse elbette onu ziyarete gidebilirsin." Dedim konuyu fazla dağıtmamak için.

"Gelebilir. Birlikte oynarız." Çağın da onaylayınca bu kez nerden estiyse Duru ansızın,

"Çağın bugün düştü. Dizi acıdı ama annem ona krem sürdü." Dedi. Arslan direk bana baktı yeniden, bunu öyle hızlı yapmıştı ki hazırlıksız yakalanmıştım. Gayri ihtiyari,

"Dizi biraz berelendi ama birkaç güne bir şeyi kalmaz." Dedim.

"Artık köyde yaşayacaksanız, düşe kalka alışacak delikanlı." Dedi babam da. Arslan onaylar gibi kafasını salladı ama yüzündeki kuşkulu ifadeyi yakalamıştım. Huzursuz olmuş gibiydi.

Çaylar da içildikten sonra misafirleri yolcu etme vakti geldi. Çağın'ın uykusu gelmişti ve Arslan bize teşekkür ettikten sonra onu kucaklayıp arabasına götürdü. Çiçekler de bizimle vedalaşıp arabalarına binmişti o

sırada. Bir an Çağın'ın hırkasını vermediğimizi fark ettim ve Arslan'a beklemesini söyledim. Bizimkiler eve girerken verandadan hırkayı alıp Arslan'ın aracına kadar götürdüm. Zaten bahçe kapısının karşısına park etmişti aracı. Çağın aracın içinde mayışmıştı. Arslan sürücü tarafında aracın yanında bekliyordu beni.

Ben hırkayı uzattığımda alıp biner diye düşündüm ama o,

"Petek.' dedi yumuşak bir tonda.

"Efendim Arslan?" dedim yine gayri ihtiyari. Yüzünde de ılımlı, hatta barış imzalamaya hazır birinin ifadesi vardı.

"Bugün için teşekkür ederim."

"Neden?"

"Çağın'la ilgilendiğin için. Ve düştüğünde yanında olduğun için de tabii." Son cümlede ses tonu biraz tuhaf gelmişti. Aşırı korumacı, kaygılı ve kendini suçlayan birinin sesiydi sanki.

"Rica ederim. Duru için de çok güzel bir gün oldu. Teşekkür edecek bir şey yok."

"Çağın ona çok iyi davrandığını söyledi az önce. Yarasına krem sürmüşsün ve canının acısı geçmiş. Belki fark etmişsindir, o biraz narin bir çocuk. Ve...yani basit bir yaralanma bile onu etkiliyor."

"Evet fark ettim. Bir şeyi daha fark ettim." Birden düşündüklerimi açıkça söylemek istemiştim. "Onu hassas olduğu için evdeki fazla güvenli ortamına hapsetmişsiniz. Zarar görmesini istemediğiniz için muhakkak ama bence onu çocukluğundan mahrum bırakmışsınız. Ve şimdi burada her an düşebilir, yaralanabilir, böcek ısırabilir. Sen buralarda büyüdün biliyorsun ne demek istediğimi. Ama Çağın bunun için hazırlıksız ve görüyorum ki sen de hala onu nasıl koruyacağını düşünüyorsun." Arslan derin bir nefes aldı. Onu ilk kez bu kadar savunmasız gördüğümü düşündüm.

"Onun da normal çocuklar gibi sağlıklı ve güçlü olmasını istemediğimi mi sanıyorsun? Fakat çocukluğu boyunca özel ilgiye ihtiyacı vardı. Ve şimdi sağlığı için onu buraya getirdiğim halde doğru yapıp yapmadığımı sorguluyorum." Benimle dertleşiyor muydu? Arslan?

Bana içini döküyordu. Bu beni biraz şaşırtsa da içten olduğunu hissettiğim için ona aynı içtenlikle yaklaşmayı uygun bulmuştum.

"Yani aldığın kararların sebeplerini tam olarak bilemem tabii, sana çok biliyormuş gibi akıl da veremem ancak ebeveyn olarak yaptığın tercih için güçlü bir gerekçen olduğu ortada. Çağın'a gelecek olursak, bugün onu Duru ile bahçede oynarken görseydin yanlış bir karar vermediğini anlardın. Hepimiz yaralar edindik ama bu bahçelerde büyüdüğümüz için çok şanslıydık. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Arslan düşünceli bir anın ardından bir nefes verdi. Sanki üzerinde gerçekten bir yük varmış gibiydi. Yüzüme dikkatle bakıyordu konuşurken.

"Biz çok şanslıydık evet. Ama şimdi düşününce galiba farkında değildim ben o zaman sahip olduklarımın veya olabileceklerimin." Gözlerime dikkatle baktı. Sokak lambasının aydınlığında net görebiliyordum onu. Ve biraz da tuhaf hissettim bu yüzden. Ne demek istemişti acaba? Anladığım şey miydi gerçekten kast ettiği?

"Bana hatırlattığın şeyler için teşekkür ederim Petek. Sanırım Çağın için gerçekten gereğinden fazla korumacı davrandım. Çünkü o..."Bir an duraksadı ve doğru kelimeleri aradı. "bilirsin, insan çocuğu söz konusu olunca daha radikal biri olabiliyor." Kafamı anlayışla salladım.

"Duru için yapamayacağım şey yok gibi geliyor. Fakat onu sonsuza dek ve aslında her an koruyamayacağımı biliyorum. Sadece ikimize de zarar vermeyecek derecede tutmaya çalışıyorum kontrolümü. Sana da ancak bunu tavsiye edebilirim. Onun çocukluğunu yaşamasına izin vermeyi dene, bence ikinize de iyi gelecek." Arslan tebessüm etti,

"Bunu hatırlayacağım Petek. Ve unutmadan, Duru sanırım ana sınıfına köydeki okulda gidiyor?"

"Evet."

"Çağın birinci sınıfa başlayacaktı ama biz buraya gelince o iş biraz aksadı. Buradaki okulu tavsiye edebilir misin? Yoksa şehirde bir okul mu seçmeliyim onun için?"

"Hımm, açıkçası ben Duru ilkokulu burada bitirir diye düşünmüştüm. Sonrasında şehirde bir okula götürmeyi planlıyordum ama senin kriterlerin için yeterli mi bilemem."

"Çok vasat değilse deneyebilirim. Zaten ben de evde ilgileneceğim."

" Öğrenci sayısı geçmiş yıllara göre oldukça azalmış. Taşımalı eğitim yüzünden şehre giden çocuk sayısı fazla. İstersen gelip görüş ve içine sinerse bir denesin Çağın. Memnun kalmazsan şehirden bir okul bulabilirsin her halükarda."

"Doğru diyorsun, o halde yarın sakıncası yoksa birlikte götürelim çocukları. Hem bilgi almış olurum, hem de Çağın, Duru'nun varlığından biraz cesaret alır." Kafamı anlayışla salladım.

"Elbette. Ben Duru'yu 8 gibi götürüyorum. Bizimle mi gelirsiniz, aracınla mı takip edersin?"

"Şoförlüğüne güvenebilir miyim?" dedi muzip bir kıkırdamayla. İstemsizce gözlerimi kıstım. Suratım da biraz ekşimiş olarak,

"O arabada kendi çocuğumu taşıdığıma göre?" dedim manidar bir tonda. Arslan cevaptan memnun başını salladı.

"Hep verecek iyi cevapların vardı." Böyle söylemesini hiç beklemediğimi itiraf edeyim.

"Dikkat ettiğini fark etmemişim o zaman." Derken geçmiş yeniden geçti gözümün önünden.

"Belki geç kaldım ama artık ediyorum." Ne diyeceğimi bilmeden bir an bakıım ona. Yüzünde bu gece gördüğüm ifade ve bana karşı tavrı belki de daha önce hiç görmediğim ve tahmin edemeyeceğim kadar yumuşaktı. Yine de söz konusu Arslan olduğu için kendimi hep tetikte buluyordum. Sanki her an şaka yaptım, seni nasıl da kandırdım, deyip kahkaha atacakmış gibi geliyordu. Huzursuz birkaç saniyenin ardından neyse ki beni daha fazla zor durumda bırakmak istememiş olmalı ki,

"Ama artık gitsek iyi olacak, baksana küçük bey sızmış bile." Derken yüzünü arabanın içinde uyuklamaya başlamış olan Çağın'a çevirdi. Buna şükrettim çünkü konu nereye gideceğini kestirememiştim. Ben de aynı

şekilde tebessüm ettim. Kendime ve ona şaşırsam da işte sanki sessiz bir ateşkes vardı aramızda. Bunu o bozmadığı sürece bozmayacaktım.

"Duru da uyumak üzereydi. Size iyi geceler." Dedim konuşmayı bitirmek için.

"İyi geceler, yarın sabah görüşürüz." Dedi sözleşir gibi. Arabadan uzaklaşırken dönüp,

"Görüşürüz." Dedim bende nezaketen ve eve doğru ilerledim. Ertesi sabah ben Duru'yu arabaya götürürken bahçe kapısında Çağın ve Arslan göründü. Duru'ya durumu anlatmıştım, Çağın'ı görünce sevinçle el salladı.

"Günaydın."

"Günaydın, tam vaktinde geldiniz." Dedim arabanın kilitlerini açarken. Duru koşup hemen Çağın'la sohbet etmeye koyuldu. Bu çocukta bende olmayan bir enerji ve sosyalleşme yeteneği var. Annem ve Çiçek'in karışımı desek yalan olmaz yani. Ben kime çekmiştim acaba, diye düşünmeden edemedim ama neyse ki Arslan düşüncelerimi bölercesine karşıma dikildi. Arka kapıyı açıp,

"Hadi bakalım çocuklar, geç kalmak istemeyiz değil mi?" dedi sempatik ama buyurgan bir tonda. Ona kısa bir bakış atıp kendi tarafımdaki yolcu kapısını açtım ve Duru bindiğinde emniyet kemerini bağladım. Arslan da Çağın'ın kemerini bağlamak için kafasını içeri sokmuştu o sırada. Ben kafamı çıkarmak üzereyken bana bakıp gülümsediğini gördüm ve artık ne olduysa o an oluverdi. Kafamı çekerken birden kapının üstüne vurmayı başardım. Elim refleks olarak kafama giderken ve yüzümü buruştururken onun bana pis pis güldüğünü de görmez miyim?

"Dikkatini dağıttığım için özür dilerim Petek'cim." Adam geniş ve kendine güveni bir milyon diyorum işte size. Hiç cevap vermeden sürücü koltuğuna oturup binmesini bekledim. Nihayet bindiğinde,

"Rahat ol, ben senin şoförlüğüne puan verecekmişim gibi hissetme sakın." Deyip o her zamanki pişkinliğine büründü. Sahte bir gülücükle gözlerimi kıstım ve,

"Senin öyle gereksiz cinsiyetçi takıntıların olduğunu düşünmedim zaten." Deyip o ukalaya yan bir bakış attım ve arabayı çalıştırdım.

"Hiç yapacağım şeyler değil." Derken sesindeki sahtelik bilinçli olarak abartılmıştı. Cevap vermeyip yola odaklandım.

Okula vardığımızda aracı park ettim ve birlikte içeri girdik. Ben Duru'yu ana sınıfına bırakırken Arslan da müdürle görüşmek için Çağın'la birlikte odasına gitti. Onları müdür odasının dışında bekledim. Az sonra çıktıklarında Müdür Bey de yanlarındaydı ve selamlaştık.

"Çağın'a sınıfını göstereceğiz."

"Tamamdır, ben sizi bahçede bekliyorum." Deyip dışarı çıktım. Okul köye hakim bir tepeye kurulmuştu. Yıllar önce eski küçük binalar yıkılıp yerine oldukça büyük tek bir bina yapılmıştı. Önceleri civar köylerden de taşımayla öğrenci getirildiği için okul epey kalabalıkmış ama artık o köylerdeki öğrenciler direk şehre gittikleri için okulun öğrenci sayısı epey düşmüş. Eh bunda köydeki ailelerin eskisi kadar çocuğa sahip olmamasının da etkisi yok değil tabii. Çocukluğumda birçok ailenin en az 3 veya 4 çocuğu olduğunu hatırlıyorum ama artık 1 veya en fazla 2 çocuk sahibi oluyorlarmış. Zaman her şeyi değiştiriyor ve çok az kişi bu değişimin dışında kalıyor galiba.

Babam ve annemler bu okulda okumuşlardı. Bahçenin kenarına doğru yürüyüp 'çamlık' denilen kısma yaklaştım. Çamlık, babamların öğrenciliği sırasında okulun altındaki yamaca dikilmiş çam ağaçlarından oluşan koruluğa verilmiş isimdi. Çam ağaçları artık epey büyümüşlerdi haliyle. Koruluğun üst kısmına doğru yürüyüp sağ tarafımda kalan tarlalara ve oradan da aşağıya ve karşıdaki dağların eteğine uzanan manzaraya baktım.

Kurumuş bir badem ağacının dibindeydim. Sararan tarlalarla yemyeşil kalmış çam ağaçlarının tezatlığının tam ortasında, uzun zaman önce parçalanmış ve kazıkları çıkmış tel örgülerin önünde öylece bakıyordum görebildiğim panoramaya. İki tarafı birbirinden ayırmaktan aciz kalan tel örgüye rağmen sanki doğadaki her şey yerini biliyor gibiydi. Ne çamlar tarlalara saldırıyor, ne de tarlalardaki bitkiler çamlığı istila ediyordu. Bu gizli anlaşmayı düşünürken hafifçe esen sabah rüzgarı

saçlarımı hareketlendirdi. Hırkama istemsizce sarılıp kafamı biraz geriye eğdim ve yüzüme değer esintiye teslim oldum.

"Değişmediğini görmek tuhaf ama sevindirici." Duyduğum sesle dalgınlığımdan kurtulup kafamı çevirdim. Arslan olduğum kısma inmek için yapılmış beton merdivenlerin başında durmuş bana bakıyordu. Sanki aramızda sadece birkaç merdiven ve birkaç metre değil de çocukluğumuzdan bu yana birbirimizden ayrı geçirdiğimiz yıllar vardı. Onu görmeyeli yıllar geçmişti ve birbirimizden habersiz başka başka hayatlar yaşamıştık. Kalbimin inceden sızladığını hissederken sessizliği uzatmanın yersiz olacağını düşündüm.

"Değişmediğimi nerden biliyorsun?" Sesimde buruk bir kırgınlık vardı.

"Büyümüş ve kendine birçok yeni şey eklemişsin Petek ancak değişmemişsin. Bunu anlayacak kadar tanıyorum seni."

'Beni yeterince tanısaydın belki şuan çok farklı olurdu her şey' dememek için kendimi öyle zor tuttum ki buna ben bile şaşırdım. Böyle pervasız değildim ben, hep kontrollüydüm ama şimdi bu adam bir şeyleri daha farklı yaptırıyordu bana.

"Artık bahçelerde koşturup duran o küçük kız değilim Arslan, sen de biliyorsun." Merdivenlerden usulca inip yanıma yürüdü. Yüzümü tekrar deminki manzaraya çevirdim bilerek. Gelip yanımda, o kuru badem ağacının altında durdu. Acaba badem ağacı solup giden yıllarımızın yansıması mıydı?

"Hala o küçük kız kadar dik başlı, hırçın ve kırıldığında içine kapanan Petek'sin. Ve sanki onca zaman..." sustu. Yüzümü ilgiyle ona çevirdim.

"Onca zaman burada olup beni sinir edemediğin için açığı kapatmaya mı karar verdin? Çünkü hala beni sinir etmekten zevk alıyor gibisin."

"Bunun epey keyif verdiğini inkar edemem ama söylemek istediğim o değildi."

"Neydi peki?" Kararsız birkaç saniye etrafa bakındı.

"Sanki onca zaman birbirimizi görmediğimiz halde araya yıllar girmemiş gibi hissediyorum seni görünce." Kesinlikle beklediğim şey bu değildi ama o da sanki bunu itiraf ederken biraz zorlanmış mıydı ne?

"Yine de ben senin değiştiğini düşünüyorum." Bu kez o bana ilgiyle baktı. Mavi gözleri bu şekilde baktığında daha mı koyulaşıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Nasıl bir değişiklik fark ettin?" Ciddiyetimi hiç bozmadım. Soruya hazırdım.

"Tanıdığım Arslan kaygısız ve umursamaz bir genç adamdı. Oysa sen artık kaygıları ve korkuları olan bir adamsın. Üstelik... Neyse bu beni ilgilendirmez."

"Üstelik ne Petek?"

"Boş ver. Sen de yarım bıraktın cümleni."

"Kısasa kısas mı yapıyorsun?" Omuz silktim.

"Yoo, sadece bir an bana fikir yürütmek düşmez diye düşündüm."

"Ya ben öyle düşünmüyorsam? Ya düşündüğün her şeyi bilmek istiyorsam?" Manidar birkaç saniye boyunca baktım yüzüne.

"Ne zamandan beri düşüncelerimi önemli bulur oldun ki sen?"

"Başlamasak yine? Her konuşma çekişmeyle bitsin mi istiyorsun sen?"

"Hayır ama kendiliğinden o hale geliyor. Gerçi senin epey çaban oluyor bu yönde, hakkını yemeyeyim." Arslan küçük bir kahkaha attı.

"Sen de bu kadar huysuz ve dik kafalı olma o zaman. Çocukluktan kalma reflekslerim devreye giriyor sen böyle yapınca."

"Seninle başka türlü başa çıkılmaz ki!"

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum." Bir an birbirimize baka kaldık.

"Söyle lütfen, cümlenin geri kalanını merak ediyorum. Çünkü öncesinde söylediklerin doğruydu. Artık Çağın var hayatımda ve kaygılar, korkular da giriverdi onunla birlikte hayatıma. Bunu inkar edemem." Yine o nazik ve samimi adama dönüşmüştü. Dün geceki gibi

içten ve mütevaziydi tavrı. İster istemez yine indirdim gardımı. Kararsız birkaç saniye baktım aşağıya doğru uzanan tarlalara ve sonra,

"Artık annesi de yanında değil ve bence sen...yani bir karar verip buraya geldin ama bunun kolay olmayacağını biliyorsun. Seni asıl korkutan şey de bu." Konuşurken yüzüne dönmüştüm. Arslan da bana bakıyordu. Cümlemi tamamladığımda bir şey söylemeden önce birkaç saniye öylece durdu. Ardından,

"Bana yardım edeceğini umut ediyordum." Dedi yüzünde mahcup bir ifadeyle kafasını kaşırken. Beklediğim tepki kesinlikle bu değildi.

"Neden ben ediyor muşum? Bunu yapabilecek birçok kişi bulabilirsin çevrende?" dedim biraz bilmiş bir tavırla bilerek. Bu kez yine bildiğim Arslan gibi sırıttı.

"Çünkü sen tuhaf, sevimli derecede huysuz, zeki ve iyi bir annesin. Ayrıca Çağın seni sevdi."

ARSLAN,

Orada, kurumuş badem ağacının altında durmuş açıklıkta uzanıp giden manzaraya bakıyordu. Saçları sabah esintisinde hafifçe hareket ederken bedeni sanki yerine sıkıca kök salmışçasına sabit duruyordu. Kim bilir ne düşünüyordu? Ona yaklaşırken sessiz olmaya dikkat etmiştim çünkü anın büyüsünü bozmadan birkaç saniye bile olsa ona rahatça bakabilmek istemiştim. Sanki Petek orada ne kadar uzun süre kalırsa ve ben ona bakabilirsem kaybettiğimiz zamanın bir kısmını o kadar çok telafi edebilirmişim gibi bir histi bu.

Üniversite için buralardan ayrıldığımda ve geldiğim vakitlerde de çok durmadan döndüğüm için Petek'i görmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu. Ben giderken ergenliğe yeni girmiş sivilceli ve huysuz bir kızdı ama artık o halini çok geride bırakmış, genç ve güzel bir kadına dönüşmüştü. Yanlış anlaşılmasın, çocukken de güzeldi bizim kız ama galiba ben ona doğru değeri yükleyecek şekilde bakamamışım o

zamanlar. Ve şuan bana sırtı dönük duran bu kadını da o yüzden hak ettiğince anlayamamış, onun istediği gibi sevmemiştim. Oysa şimdi beklenmedik bir şekilde eve dönme kararı verirken ikimiz arasındaki kayıp yıllarımla da hesaplaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Ona seslendiğimde dalgın bir şekilde döndü bana. Anbean yakalamıştım hareketinin her detayını. Saçlarının savruluşunu, yüzünün önce profilden, sonra daha büyük bir kısmının bana dönüşünü ve koyu mavi gözlerinin dalgın bir merakla beni buluşunu. Çok güzeldi! Hatta canımı acıtacak kadar güzeldi ve bunun farkında bile değildi. Ne fazladan bir çabası vardı beni cezbetmek için, ne de böyle bir şeyi ister gibi bir hali. Oradaydı, kurumuş badem ağacının altında; yalnız, duru ve yalın bir varoluş sergiliyordu olduğu yerde. Hem mekanın kusursuz bir parçası olmayı, hem de çevresindeki her şeyi silikleştiren ve oraya ait değilmiş gibi farklı olmayı başaran bedeni görsel zekam için eşsiz bir ayrıntıydı.

Cevap verdiğindeyse sesinde hissedilir bir meydan okuma ve hatta biraz da sanki kaybettiği şeyleri anımsayıp hüzünlenen insanlara has tını vardı. Yanına doğru yürüdüm. Yanında olmayı kendimi de şaşırtacak derecede arzuluyordum. Hem de onu böğürtlen toplarken dinlediğim ve gördüğüm ilk günden beri. Normalde birini gizlice dinlemek huyum değildi ama konuşanın Petek olduğunu anladığımda ona sürpriz yapmak için sessiz kalmıştım. Daha sonra ise o ve Duru'nun sohbeti komik ve ilgi çekici bir hal aldığında artık ortaya çıkmak için geç kalmıştım. Bir ihtimal beni görmeden geçip giderler diye düşünürken onun aniden benim olduğum tarafa geçmesiyle de artık yapacak pek bir şey kalmamıştı.

Beni gördüğünde yüzünün aldığı şekli düşünüyorum da hala için için gülümsememe neden oluyor. İtiraf etmeliyim ki Petek benim orada olduğumu bilmediği için çok şaşırmış olmakta haklıydı. Fakat ben kendimi onunla karşılaşmaya hazırladığım ve soğukkanlı davranmayı başardığım halde onunla göz göze geldiğimde belki de en az onun kadar şaşırmıştım. Karşımda bu kadar naif ve kendine has bir güzellik görmeyi kesinlikle beklemiyordum çünkü. O asi ve hırçın ifadesine, bakışlarına ve konuşmasına rağmen hem de.

İşte hiç aklımda yokken onu gördüğüm ve Duru'yla yaptığı sıcak sohbeti dinledikten sonra Petek'e karşı aniden ortaya çıkan bir merak ve çekimin etkisine girmiştim. Sonrasında da onun görmek ve konuşmak için kasten yaptığım her girişim bana gizliden gizliye keyif veren bir oyuna dönüşmenin ötesinde bir ihtiyaç haline gelmişti. Kötü günler geçiriyordum, verdiğim karara bağı kalmaya çalışırken bunun üstesinden gelebilir miyim diye de gelgitler yaşıyordum ama Petek'i ne zaman görsem ve onunla konuşsam negatif ne varsa siliniyor ve yerini anlam vermekte zorlandığım bir heyecan ve sıcaklık alıyordu.

Bana laf sokuyor, homurdanıyor, soğuk davranıyor ama yine de kendimi iyi hissettiriyordu varlığıyla. Çok gerçek, çok samimi ve güçlüydü. Farkında olmadığı kadar güçlü hem de. Beni mıknatıs gibi çevresinde dolaştırıyor ama bunu kasten ve tuzaklar kurarak yapmıyordu. Beni cezbetmeye veya kur yapmaya çalışmıyordu. Oysa genç bir kızken benden hoşlandığını sanıyordum. En azından geç de olsa öyle hissetmiştim. Kafama kovayı geçirdiği için bahçelerin arasında onu kovaladığım ve düştüğünde üstüne yuvarlandığım gün anlamıştım bunu. O ise bir hışımla kaçıp gitmiş ve günlerce ortalarda görünmemişti. Benim de bir sevgilim vardı ve sonra da üniversite maceram başlamıştı ve o hikaye de, o otların arasında bakıştığımız birkaç saniyelik anda takılı ve yarım kalmıştı işte.

Ya şimdi ne hissediyordu bana karşı? Kurumuş badem ağacının altında dururken düşündüğü şeylerden biri olabilir miydim? Yeniden, tıpkı yıllar önce hissettiği şeylerin benzerini hissediyor muydu acaba? Veya hissedebilir miydi? Peki ben neden bunu merak ediyor ve hatta istiyordum öyle olmasını? Yanında durduğumda neden ona karşı güçlü bir çekim hissediyordum. Üstelik o beni pek de umursuyor gibi görünmediği halde? Sanki daha çok yanımda rahat hissetmiyor ve bu görüşmeleri en kısa sürede bitirmeyi diliyor gibiydi.

Yoksa geçen gün kast ettiği gibi biri mi vardı hayatında? Ya da olmasını istediği biri? Öyle ya o bekar bir kadındı. Düzeltiyorum, bekar, güzel ve oldukça alımlı. Gerçi zamanının çoğunu evde geçiriyor gibiydi ama bu biriyle görüşüyor olabileceği ihtimaline engel de sayılmazdı. Ve başka bir adamın olma ihtimali de can sıkıcıydı. Çünkü onun yanında

iyi hissediyordum ve bu lüksü bir başkasına kaptırmak işime gelmeyecek gibiydi.

Birkaç gündür Petek'le doğal olarak yan yana gelebilmenin ve kimsenin olumsuz düşüncelere kapılmasına izin vermeden onunla zaman geçirebilmenin bir yolunu arıyordum. Nihayet dün gece o yolu bulduğumu sevinçle söyleyebilirim. Tabii yapacağım teklifi reddetme ihtimali vardı ama bence reddetmeyecek. Ve dilerim reddetmez. Çünkü dün akşam arabanın yanında yaptığımız kısa sohbetten ve şuan bu çamlıkta yapıyor olduğumuz konuşma doğru yolda olduğumu kanıtlıyor. Petek kesinlikle teklif edeceğim şey için biçilmiş kaftan. O Çağın için dileyebileceğim kadar iyi bir anne ama ben bunu ne yazık ki çok geç anladım. Ancak hala bu konuda bir şeyler yapabilirim. O hala Çağın için istediğim doğru bakımı ve ilgiyi gösterecek yegane kadın olabilir. Umarım olur. Umarım bunun anlamını hisseder ve kabul eder...

"Bir dakika, bir dakika doğru mu anladım? Arslan abi sana Çağın'ın dadısı olmanı mı teklif etti? Yani bildiğimiz iş olarak?" Omuz silktim ve üçüncü kez cevap verdim.

"Evet Çiçek'cim, evet. Adam oğluna dadı arıyormuş meğer, benimle de o yüzden bu kadar ilgiliymiş. Yani sana dediğim gibi boşu boşuna hayallere kapılmadığım iyi olmuş." Çiçek bir an durup işaret parmağını çenesine vurdu.

"Ya Petek iyi de onca insan varken sana teklif etmesi bile başka bir anlam taşıyor olabilir. Pekala annesine de bırakabilir Çağın'ı. Hem de para ödemek zorunda kalmaz. Yani niye sen?" Bir nefes verip kuzenime, pes artık, bakışı attım.

"Adam çocuğu gözünün önünde istiyor, bağda bahçede Duru ile oynasın ve iyi bakılsın da istiyor. Ayrıca ben Duru'yu okula götürüp getirirken Çağın'ı da götüreceğim. Yani bu sebeplerden dolayı ben ideal bir dadı adayıyım. Lütfen artık başka anlamlar arama."

"Tamam yani diyorsun ki Arslan abi Çağın aracılığıyla seni daha sık görmek ve konuşmak için bahane bulmaya gerek kalmasın falan

istemiyor. Sadece oğluna dadı arıyor ve en mükemmel aday olduğun için seninle ilgileniyormuş."

Çiçek bilmiş bilmiş kafasını salladı. Saçları hala pembeydi ve mavi iri gözlerindeki kurnaz ışıltı gözümden kaçmamıştı. Bu haliyle animelerdeki kızlara benziyordu. Uçarı ve şapşik halleri Ender'i öyle mutlu ediyor, o ağır ve olgun adama öyle çekici geliyordu ki saçlarının pembe kalmasını rica etmişti sevgili enişteniz. Zaten Çiçek'in canına minnet. Ender saçının rengini değiştir aşkım, dese, o tamam aşkım, deyip gider bu sefer mavi veya mor falan yapar. Yani benim kuzenimin değişiklik anlayışı da bu. Ve işin garibi artık eskisi kadar laf söz olmuyor saçının rengi. Evli barklı bir kadın olduğu için midir, yoksa millet göre göre alıştığı için mi bilinmez, köylü çenesini kapatmaya başlamıştı. Hatta Tokat'da bile eskisi kadar şaşkın bakışla karşılaşmıyordu. Çiçek'in azmi de milleti dize getiriyor olabilirdi tabii.

"Çiçek şansını zorlama bebeğim. Adam iş teklif etti, bu kadar basit."

"Ve sen de kabul ettiğini söyle lütfen."

"Evet ettim. Yani önce bunun için uygun olup olmadığımdan emin değilim, falan dedim ama o bunu denememi rica etti. Bu iş için de bir ücret belirlememi istedi." Çiçek sırıttı.

"Vay, çok iyi. Zaten bahara kadar pek arazi işimiz yok ve sen de bu sürede yine biraz para kazanmış olacaksın. Kazanabileceğin başka şeyleri de düşününce çok karlı bir iş bu."

"Neymiş kazanabileceğim başka şeyler?" Şüpheyle bakıyordum Çiçek'e. Oysa gayet rahattı.

"Ne olacak Petek, tabii ki Arslan abinin kalbi."

Sonraki günlerde her şey hızla olmaya başladı. Arslan ağaç ev yapımı için kolları sıvayınca bu projede çalışacak ustalar, işçiler, gerekli malzemeleri taşıyan araçlar vesaire gidip gelmeye başladılar. Hepsi bizim evin önündeki bahçe yolundan gidip geldikleri için mecburen görüyorduk her birini. Ayrıca Arslan her sabah Çağın'ı bize getiriyor, ben çocukları okula götürüp getiriyor ve akşama kadar ikisiyle de ilgileniyordum. Para konusunda pek istekli olmadığımı görünce ısrarcı

olmuş ve ben de biraz araştırıp makul bir fiyat söylemiştim dadılık ücreti olarak. Bizimkiler de bunu normal karşılamış, hatta Duru bir arkadaş buldu diye de sevinmişlerdi. Evde fazladan bir çocuk onların da hoşuna gidiyordu üstelik.

Bu durumu tek yadırgayan bendim sanırım. Dadı olmak galiba iş olarak aklıma gelebilecek son şeylerden biriydi. Hele de Arslan'ın buraya çocuğuyla dönüp ona bakıcılık yapmamı isteyeceği fikrini hiç düşünmezdim. Bir zamanlar aşık olduğum ve umutsuz olarak da olsa evlenmeyi düşlediğim adamın başka bir kadından çocuğuydu sonuçta söz konusu olan. Benim çocuğum olabilecekken, görmezden gelindiğim için başka bir kadından edinilmiş bir çocuktu. Yine de şikayetçi değildim. Ne denli garip hissedersem edeyim, Çağın'a iyi bakabilmek için ekstra çaba sarf edersem edeyim rahatsız değildim bu durumdan.

Annesi başka bir kadın olabilirdi ama ne Çağın'a ne de annesine karşı kötü bir his barındırmıyordum. Belki kadını çok merak edip Arslan'la geçirdiği yıllar için gıpta ettiğim anlar oluyordu ama hemen sonrasında bu düşünceleri kovalıyordum kafamdan. Sonuçta geri alınamayacak şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi. Arslan vaktinde bir seçim yapmış, beni çocukluğunda bırakıp kendisi hayatına başka insanlarla devam etmişti. Ve tabii ben de epey bir süre onu unutamasam da hayat beni de başka yerlere ve başka birine savurmuştu.

Geldiğimiz noktada ikimizin de zamanında yanlış seçimler yaptığı ortadaydı. Ancak bu saatten sonra ikimiz için doğru seçim olduğumuza dair bir kanıt da yoktu. O yüzden Çiçek ne derse desin ben Arslan konusunda çocukken yaptığım hataya düşmeyecektim. Kendi kendime hayallere kapılıp hüsrana uğramaya niyetim yoktu. Çünkü artık burada yaşayacaktı ve kalbi bana ait olmayan, olmayacak olan bir adama tutulup işkence çekmek istemiyordum. Mesafeyi koruyup profesyonel bir duruş sergilemek yapılacak en iyi şeydi.

Arslan anlaştığımız gibi Çağın'ı sabahları okul saatinde getiriyor ve sonra da akşam anlaştığımız saatte tekrar gelip alıyordu. Hafta sonuna yaklaşırken de artık projesi için hareketlilik başlamıştı. Kısa kısa konuşuyorduk ve hava şartları çok bozmadan ağaç evi içinde

yaşayabilecekleri hale getirmek istediğini söylemişti. Eski evin üst odaları hala kullanılır durumdaydı ve gerektiğinde soba yakarak orada da kalabilirlerdi ama ağaç evin yine de kışa kadar bitmiş olmasını istiyordu. Ağacın fotoğraflarını ve ölçülerini vererek projesini çizdirdiğini ama bu iş için şehir dışından bir ağaç ev ustası getirteceğini ve onu beklediğini söylemişti. Adam ciddi ciddi bu işe zaman ve para ayıracaktı belli ki. Öyle derme çatma bir şey olmayacağı Çiçek'in de dediği gibi buradan bile belliydi.

Ne yalan söyleyeyim ben bile heyecanlanmıştım bu proje için. Çocukluğumda Amerikan filmlerinde ağaç evde kalan çocukları görünce çok imrenirdim. Bize öyle bir şey nasip olmamıştı elbette ama belki şimdi geç de olsa Çağın'ın ağaç evi sayesinde gerçek bir ağaç eve girme şansım olabilirdi. Tabii Arslan Bey bizi davet ederse. Hoş, annem ve Çiçek davet edilmeden bile girerdi ya oraya işte ben onlar gibi teklifsiz biri değildim.

Arslan projesini hayata sokalı iki gün olmuştu ki ikinci gün anne ve babası çıka geldiler. Önce Arslan'ı ve yapılan işleri görmek için direk onun yanına gittiler. Ardından Çağın'ı görmek ve bizimkilerle hoş beş etmek için de bize uğradılar. Arslan'ın annesi ve benim annem kuzendiler. Seyit dedemle Arslan'ın dedesi amca çocuğuydu. Ama kardeş gibi büyümüşlerdi ve çocukları hatta biz torunları da iç içe büyümüştük diyebilirim.

Geldiklerinde onları annem karşıladı. Babam da o sırada evdeydi ve hava güzel olduğu için verandaya buyur ettiler misafirleri. Macit enişte ve Suzan teyze arada gelir giderlerdi zaten. Bizimkilerle muhabbetleri fena değildi. Şimdi bir de Arslan'ın dönüşüyle sanki ikisini daha sık görecekmişiz gibi geliyordu. Öğleden sonra olduğu için Çağın ve Duru evdeydi. Çağın ninesini ve dedesini görünce pek heyecanlanmadı. Duru daha cana yakındı desem abartmış olmazdım. Suzan teyze belli ki bu duruma biraz içerlemişti. Çağın ve Duru bahçede oynamaya devam etmek için biraz uzaklaştığında,

"Çocuk bizi doğru dürüst görmedi ki alışsın da bilsin dedeyi, babaanneyi. Ah ah biraz da narin, içine kapanık diye üstüne

varamıyoruz." Ben yorum yapmamayı uygun bulduğum için sesimi çıkarmadım. Annem ev sahibesi olarak mecburen konuya müdahil olmak zorunda hissetmiş olmalı ki,

"Üzülme ayol. Çocuğun bir suçu yok, sizi göre göre alışır, yerini yurdunu bilir. Maşallah çok akıllı, uslu bir çocuk. Ama dediğin gibi pek narin, yemek yesin diye hepimiz bilmiyoruz ne yapalım." Suzan teyze memnu niyetsiz bir ifadeyle dudak büzdü ve bana belli belirsiz bir bakış attıktan sonra,

"Elin bilmediği yerlerinden kız bulup evlenirse n'olacaktı ki? Dedim ona, yerimizi, örfümüzü bilen birileri olsun diye. Yok! Alnının dikine gitti. Uymadı işte, uyduramadı ne yaparsa yapsın. Tenezzül edip düğünden sonra gelmedi bile Bahar.' 'Burada bir ima mı vardı acaba? Hayır sanki o kısa bakıştan sonra bana bir gönderme, bir mesaj ı veriyordu zamanında seni almadı da gitti bilmediği birini eş olarak seçti, diye. Hiç anlamamış gibi durdum öylece. Neyse ki Macit enişte lafa girdi.

"Suzan şimdi sırası mı Allah'ını seversen. Olmuş bitmiş artık. Oğlanın yanında da konuşma sakın böyle." Macit enişte Arslan'ın daha yaşlı haline çok yakın bir fiziğe sahipti. Gözleri mavi değildi ama Arslan babasına çok benziyordu. Göz rengini annesinin babasından almıştı. Suzan yenge pek uzun bir kadın değildi ama Macit enişte de Arslan kadar olmasa da uzun bir adamdı. Dedikoduyu, lafı pek sevmezdi. Rahat, daha açık fikirli bir adamdı ve bu yönlerini takdir ederdim. Suzan teyze eliyle, aman sende, der gibi bir hareket yaptı. Arada tatlı tatlı atıştıkları çok olurdu.

"Zaten sana da, oğluna da bir şey denmiyor! Beni kim dinliyor ki. Peh!"

"Valla yenge hanımı kızdırma Macit. Kavga ederseniz burada çoğunluk durumdalar. İkimiz de araya kaynarız alimallah." Babam ortamı yumuşatırken ben çayı demleme bahanesiyle içeri girdim. Açık mutfak penceresinden sesler geliyordu ve bilerek oyalandım dışarı çıkmadan önce. Arslan'la ilgili konularda sorulara muhatap olmak istemiyordum. Nihayet çayı demleyip, bisküvi tabaklarını hazırlayınca

masaya taşımak için çıkmak zorunda kaldım. Çay da birazdan hazır olacaktı servise. Soğumasın diye küçük ocağı da masanın yanındaki yerine, sehpanın üzerine koydum. Sıvı yakıtını doldurdum ve demliği üzerine koymaya hazır hale getirdim.

"Petek canım, Çağın'a da bakmanı istemiş senden Arslan. Nasıl alışabildin mi?" Beklediğim soru gelmişti nihayet. Gülümseyerek döndüm Suzan teyzeye.

"O bize, biz de ona alışıyoruz. Duru için de arkadaş olması ayrıca bizi sevindirdi." Suzan teyze kafasını salladı.

"Dedim ki o kadar, getir bende kalsın. Yakında okul da vardı. Arslan gelir giderdi buraya. Dinletemedim. Tutturdu, dedemlerin evinde kalacağız, diye. Çocuk da narin, n'apıyorlar burada o eski evde bilmem."

"Arslan idare ediyordur muhakkak. Yoksa oğlunu mağdur etmez, sanmam." Dedim sesimi düz tutmaya çalışarak.

"Öyledir, düşkündür Çağın'a. Gözü gibi bakar ama işte aklım kalıyor benim de." Başımla onayladım.

"Siz de haklısınız tabii. Ben çayları getireyim." Çaylar bahane edip sıvıştım ama bu konular hemen kapanacak gibi görünmüyordu. Çaylar içilirken Arslan'ın taşınmasından, yaptırmak istediği ağaç evden bahsedildi. Ben konulara pek dahil olmamaya dikkat ettim. Arada bilerek gidip çocukları kontrol ediyordum. Nihayet ikindiden sonra Suzan teyzeler gittiler. Zaten Arslan'ın Çağın'ı almaya gelmesine de az bir zaman kalmıştı. Annem aniden,

"Haydi gidek de şu Arslan neler yapıyormuş bir bahah heri." Dedi.

"N'apacaksın hanım şimdi gidip? İşçiler falan da vardır, ayakaltında dolanmayın." Babam itiraz edecek oldu ama annem ona pabuç bırakmadı.

"Ne yapılır Faruk? Gidip bahacaz işte neler yapılıyor diye. İşçiler işine baksın, biz kıyıda köşede durur engel olmah kimselere. Ay her gün ağaç ev yapılmıyor yani çevremizde bir yerlere. "

"Bilmem ki nasıl olur, belki engel oluruz işlerine anne. İyi bir fikir mi sence?" Annem eliyle, bir şey olmaz, işareti yapınca aslında işime

geldi. Ben de meraktaydım çünkü. O eski ev, bahçe ve o kocaman çift gövdeli çam ağacıyla ilgili bir şeyler oluyordu ve bunu merak etmeden duramıyordum açıkçası.

"Tamam, hem Çağın'ı da bırakmış oluruz." Dedim ve çocukları da alıp yola koyulduk. Gerçi gideceğimiz mesafe iki dakikalık bir yerdi. Araç geçecek kadar geniş olan ve sağlı sollu bahçelerin arasında kalan yol hafifçe kıvrılarak Arslan'ın bahçesine ilerlemeden önce büyük çam ağacı hemen göze batıyordu. Sonrasında biraz daha yürürseniz eski evi de görüyordunuz yola uzanan ağaç dallarına rağmen.

Bu yolu hep çok sevmiştim. Kendi bahçemizin kapısından çıkıp şöyle bir Arslan'ın evinin tarafına döndüğümde gördüğüm manzara bana bir şekilde hep iyi hissettirirdi. Bu çocukluğumdan beri böyleydi. Bu bahçeleri seviyordum, her birinde yüzlerce anım vardı. Sanki dünyayı dolaşıp gelsem bile bu yolun başında durup manzaraya baktığımda hissettiğim huzuru hiçbir yerde bulamayacakmışım gibi gelirdi hep.

"Kolay gelsin Arslan. Misafir kabul eder misin?" Annem benden önce ilerlediği için Arslan'la ilk muhatap olan o olmuştu. Ben kasten biraz geride kalıp ayak sürümüştüm.

"Sağ olun, ne demek. Hoş geldiniz." Anneme selam veren Arslan bana da nezaketen kafasıyla bir işaret yaptı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ama sesimi çıkarmadım. Yanında elinde geniş bir kağıt tutan ve Arslan'dan birkaç yaş daha büyük olabilecek biri duruyordu. Biz gittiğimizde de muhtemelen proje üzerinde konuşuyorlardı. Yalnız bir zamanda gitmiş olabileceğimizi düşünüp biraz gerildim ama adam da bize bakarken rahatsız olmuş gibi görünmedi.

Annem çocuklarla birlikte bir kenarda durup Arslan'la konuşurken benim gözüm otomatikman inşaatın yapılacağı alana çevrilmişti. Televizyonda ağaç evlerin yapımını anlatan programlar görmüştüm ama tabii ki canlı canlı görmek ilk kez nasip oluyordu. Acaba bitmiş hali nasıl olacaktı? Açıkçası projeyi görmeyi çok istiyordum ancak tahmin edersiniz ki gidip bunu talep edecek biri değildim. Belki Arslan Bey insafa gelip bize gösterir ve fikrimizi sorardı. Veya annem projeyi

görmek için talepkar davranıp benim de görebilmemi sağlardı. Gerçi ben onlara öyle uzakta durmuştum ki

Evin ön tarafına denk gelen açıklıkta bir iş evi vardı ve gördüğüm kadarıyla orayı bir atölyeye çevirmişlerdi. Üstü ve yanları kapalı olan yapının bir tarafına inşaat için kullanılacak malzemeler dizilmişti. Ayrıca iki kişi içeride bir şeylerle uğraşıyordu. Çam ağacında herhangi bir kesme işlemi falan yapılmamıştı ve buna çok sevinmiştim. Zaten alt dalları bir hayli yukarıda olduğu için muhtemelen rahatlıkla evi kesim yapmadan yerleştireceklerdi gövdenin etrafına.

"Ne düşünüyorsun?" Arslan yanımda bitivermişti. Kafamı çevirince yalnız olduğunu gördüm. Elleri ceplerindeydi, üzerinde mavinin tonlarında kareli mevsimlik bir oduncu gömleği ve içinde gri bir tişört vardı. Hafiften kirli bir sakalın süslediği yüzü çok yakışıklı görünüyordu dememe gerek yok sanırım ama konumuz bu değil tabii ki. Tamam bu detayı görmezden gelmeye çalışıyorum ama oldukça zor olduğunu söylemeliyim. Her neyse, bana bakarken yüzünden gerçekten ne düşündüğümü merak ettiği okunuyordu. Cevap vermeden hızlıca diğerlerini kontrol ettim. Annem çocuklarla etrafta dikkatlice geziniyordu ve elinde proje tutan adam da iş evine doğru ilerliyordu. Hafifçe tebessüm ettim,

"Bu ağacı hep çok sevdim ve ucuna kadar tırmanmak nasıl olur diye az hayal kurmadım. Hatta yukardaki dallardan birinde oturmak ve etrafı seyretmek nasıl olur onu da çok merak ederdim ama itiraf edeyim bir ağaç ev fikri hiç aklıma gelmemişti. Senin aklına nasıl geldiğini düşünüyordum." Bana biraz daha yaklaştı ama ölçülü bir mesafe bırakarak durup o da benim gibi dev çam ağacına döndü. Dev diyorum çünkü bu ağaç gerçekten çift gövdeli kocaman bir ağaçtı ve çevredeki herhangi bir yerde durup baktığınızda ağacın üst kısımlarını her halükarda görebilirdiniz. Arslan da iç geçirip gülümsedi.

"Bir gün Çağın'la belgesel izliyorduk. Ağaç evlerle ilgiliydi ve gerçekten çok güzel evler yapılıyordu. Bana hiçbir ağaç evde yaşayıp yaşamadığımı sordu. Çocukluğumun köyde geçtiğini biliyordu ve köyle ilgili anlattığım hikayeleri hep ilgiyle dinlerdi. Sanırım o yüzden gelmişti

soru aklına. Ona birkaç kez ağaç evlerde kaldığımı söylediğimde çok heyecanlandı. Yüzünü görmeliydin Petek." Sesimi çıkarmadan dinliyordum onu. Arslan da sanki bunu anlatmak ve beni de yaşadığı coşkuya ortak etmek istiyordu.

"Çağın pek kolay heyecanlanan bir çocuk değildir." sesi biraz enerjisini kaybetmiş gibiydi ama devam etti, "Yani fark etmiş olmalısın, az konuşuyor ve hareketleri coşkudan, enerjiden biraz yoksun." Kafamla onayladım,

"Evet. Biraz...kırılgan ve fazla düşünceli gibi." Dedim doğru kelimeleri seçmiş olmayı dileyerek. Arslan da kafasını salladı hafifçe.

"Bebekken öyle değildi. Çok neşeli ve meraklı bir çocuktu. Oyunlar oynamaktan ve gülmekten keyif alırdı." Birden sustu. Dönüp ona baktım. Dalgın ve hüzünlü bakışları ağacın gövdesine dönüktü ama sanki başka bir şeyler görüyordu aslında.

"Yine eskisi gibi olmasını istiyorsun. İyi hissetmesini ve mutluluğunu yansıtmasını." Bakışları ben konuşurken usulca benimkileri buldu.

"Ben de ağaç ev istiyorum baba dediğinde gözlerinde gördüğüm ışıltı, sesindeki heyecan görmezden gelebileceğim bir şey değildi Petek. Onu anlayan tek insan benken üstelik." Son cümlesi kalbime çarpan bir taş kadar acıttı canımı ama sesimi çıkaramadım. Arslan konuşmaya devam ediyordu, " Ona bir ağaç ev yapmaya söz verdim ve buradayız işte." Gülümsedim.

"Bence o şimdiden iyi hissetmeye başladı bile. Daha fazla yemek yiyor ve özellikle Duru'yla birlikteyken güldüğünü görüyorum. Buraya gelme fikri sana nasıl bir bedel ödetti bilmiyorum ama doğru yoldasın gibi." Derin bir nefes aldı. Aslında benim onun işine burnumu bu kadar sokmam doğru muydu emin değildim ama içimden konuşmak ve ona teselli vermek gelmişti işte.

"Farkındayım. Sağlığı düzelme gösteriyor. Daha az yoruluyor gibi ve uyumadan önce gevezelik etmeye başladı." Arslan yine keyifli görünüyordu.

"Öyle mi? Sanırım ağaç ev bitene kadar Çağın tam bir köy çocuğu olacak ve o eve rahatça çıkıp inecek." Kıkırdadım. Bunu Arslan'ın yanında ilk kez yapıyordum sanırım. O da fark etmiş olmalı ki bana bakarken biraz şaşırmış gibiydi.

"İsteyince gülebiliyormuşsun." Dedi hatta manidar bir ses tonuyla. Omuz silktim.

"Neye benziyorum, inzivaya çekilmiş ruhsuz bir cadıya mı? Tabii ki gülebiliyorum."

"Yanımda bir şeye ilk kez güldüğün için artık inzivaya çekilmiş bir cadı olduğunu düşünemeyeceğim." Bu sefer o kıkırdadı. Ben de ortamı bozmayıp ufak bir kahkaha attım. Demek ki daha önce beni güldürmeyi başaracak bir şey yapamamış veya söyleyememişsin. Çocuklarla ve Çiçek'le birlikteyken epey eğlenceli biriyim. Çiçek de çocuklardan pek farklı değil gerçi." Deyip yine kıkırdadım.

"Bak sen! Demek somurtmana sebep olan benim öyle mi Petek Hanım?" Gülüp omuz silktim.

"Çiçek'ten birkaç tiyo istesem iyi olacak.

"Çiçek'le bir araya gelmenizi yasaklıyorum!" Şaşkın şaşkın baktı yüzüme,

"Nedenmiş o?" dedi şüpheyle.

"Çünkü ikiniz ayrı ayrı yeterince tehlikelisiniz, bir araya geldiğinizde ortaya çıkacak fikirlerden tırsıyorum." Dedim burnumu havaya dikip. Arslan kahkaha attı.

"Haklısın galiba. Alem bir kız o zaten. Çocukken de çok yaramaz ve tahmin edilemez bir şeydi. Şimdi nasıl olmuştur kim bilir. Ender gibi harika bir adamı nikah masasına oturtmakla kalmamış, adam bir de bizim kıza sırılsıklam aşık olmuş."

"Ender'i o masaya oturtmak için neler yaptığını bilseydin." Dedim elimi ağzıma götürüp kıkırdayarak."

"Açıkçası bunları bana bir kahve içerken anlatırsın diye umut etmek istiyorum. Merak ettim çünkü." Onaylamaz bir göz kısmayla baktım.

"Kuzenimin meslek sırlarını bir kahveye satar mıyım sence?"

"Tamam yanında çikolata da ikram ederim." Dedi ikna edici bir ifadeyle. Sahte bir düşünme ifadesi takındıktan sonra,

"Kahve ve çikolata ile beni kandıramazsın ama Çiçek'e sorsan o zaten bayıla bayıla anlatır tüm yaptıklarını."

"Senden fayda yok yani?" Ellerimi göğsümde birleştirdim,

"Kuzenim hakkında konuşmayacağım, hayır." Dedim bilmiş bir tavırla. Arslan derin bir nefes alıp abartılı bir ses tonuyla cevap verdi,

"Peki, n'apalım, ben de yarın akşam yemeğinde kendisine sorarım. Dediğin gibi Çiçek senin kadar ketum ve uyumsuz değil, eminim keyifle anlatacaktır detayları." Aniden ona döndüm,

"Akşam yemeği derken?" Kafasında yine neler vardı bu adamın? Umursamaz bir şekilde baktı bana,

"Çiçek az önce beni aradı ve yarın akşam Çağın'la beni yemeğe davet etti. Ben de bu harika teklifi geri çevirmedim tabii." Çiçek, Arslan'ı yemeğe davet etmişti ve benim bundan haberim yoktu. Harika! Bana söylemeye bile tenezzül etmemişti sevgili kuzenim. Bozulmuştum ama belli edemezdim.

"Hımm, seni sever bilirsin. İyi zaman geçireceğinize eminim." dedim sesimi düz tutmaya çalışarak

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Sanırım haberin yoktu? İlginç, Çiçek ve sen çok samimisiniz ama nasıl söylememiş sana?" Alnımı kaşıyordu? Bozulduğumu anlamıştı kesin ve bunu kullanıyordu pis gıcık!"

"Çiçek yaptığı her şey için bana neden haber versin ki? Bu benimle ilgili bir şey değil sonuçta?" Güldü, bu sinir edici bir gülüştü.

"Öyle diyorsan."

"Gençler, bizi unuttunuz!" Annem çocuklarla yanımıza gelirken seslenmişti. Tam vaktinde! Bu uyuz adamın iğnelemeleri devam edemezdi en azından.

"Asıl siz bizi unuttunuz diye kenarda bekliyorduk." Arslan'ın hazır cevaplılığı işte. Annem keyifle kıkırdadı.

"Siz güzel güzel sohbet diyordunuz, ben de çocuklarla bahçeyi dolaştım biraz." Annemin sesinde de belli belirsiz bir suç ortaklığı sezer gibiydim. Yoksa beni Arslan'la bilerek mi yalnız bırakmıştı? Vallahi önceden hiç aklıma gelmemişti ama Çiçek'le aynı kafa yapısında bir kadından bahsediyorduk ve bu gayet olasıydı. Arslan'ı çok severdi ve Arslan da artık bekar bir adamdı. Yani sevgili kızı için biçilmiş kaftan bir eş adayı. Tabii ya! Kesin kafasında vardı bir şeyler.

"Anne biz artık gidelim istersen? Ayak altında kalmayalım." Annem yanımıza gelmişti. Duru ve Çağın da evin yanındaki küçük köprüde durmuş hafiften akan suya bakıyorlardı.

"Anne gitmeyelim!" İtiraz Duru'dan gelmişti.

"Kızım akşam olacak birazdan." Dedim ikna edici olmaya gayret ederek.

"Anne birazcık daha kalalım, n'olur, n'olur."

"Senin dışında herkes halinden memnun Petek. Her zamanki gibi." Arslan ve annem kıkırdadılar. Bu adamı anlamak ne mümkün. Bir bakıyorsun duygusal, samimi bir adama dönüşüyor, hemen arkasından birden uyuz ve laf sokan o eski Arslan oluyor. Gel de buna yakınlık besle!

"Çünkü benden başka herkesin aklını çelmeyi başarıyorsun."

"Buna doğal cazibe diyorlar."

"Seni cazibenle baş başa bırakayım o halde. Çünkü yapmam gereken işler var. Annem ve Duru daha sonra da gelebilirler. Çağın ikindi vakti bir şeyler atıştırdı, yine de acıkmış olabilir. İyi akşamlar." Der demez yönümü yola çevirip yürüdüm. Arkamdan Arslan'ın gülerek anneme,

"Bu kızın hiç değişmeyecek Bahar teyze." Dediğini duydum ama oralı olmadım. Beni daha fazla sinir etmesine izin vermeyecektim orada kalarak. Koca kafalı eşek! Birkaç dakika, sadece birkaç dakika normal davranıyordu. Ne vardı bir kere de beni sinir etmeden sohbet etmeyi becerebilse. Ama yok, illa Petek sinir olsun, Arslan'ın da keyfi yerine

gelsin. Sana fırsat verende suç! Eşek kafam, niye kalıp sohbet edersin ki! Söylene söylene eve dönerken telefonum çaldı. Arayan Çiçek'ti. Nihayet hanımefendinin aklına gelebilmiştim demek. Bir hışımla cevapladım aramayı,

"Efendim Çiçek?" Sesim tuhaf çıkmış olmalı ki,

"N'oldu be! Yine neyin var senin?" dedi Çiçek aşırmış gibi. Derin bir nefes alıp yavaşladım. Yolu yarılamıştım zaten.

"Yok bir şey. Anlatmaya değmez."

"Hı hı çok belli halinden. Burnundan soluyorsun yine. Kesin az önce Arslan abi yine seni sinir edecek bir şey yapmıştır. Üstüne de ben aramışımdır." Vallahi bildi. Ya içine doğdu, ya da artık beni sinir eden yegane şeyi ezberledi.

"Boş ver işte, her zamanki Arslan. Sen neden aradın?"

"Yarın akşama plan yapma, Duru'yu alıp bana yemeğe geliyorsun, demek için aramıştım."

"Olmaz canım, gelemem. Sen Arslan abini ağırla. Ona tahammül edemeyeceğim onca saat." Sesim biraz sitemkar, biraz da öfkeli çıkmıştı.

"Onu da davet ettiğimi nerden biliyorsun ki? O mu söyledi?"

"Evet az önce kasıla kasıla söyledi. Aklında aramızı yapmak gibi bir plan varsa ki olduğuna eminim ve bunu Arslan da anlamıştır muhtemelen, oraya gelip kendimi küçük düşürmeyeceğim Çiçek. O adama katlanamıyorum!" Çiçek kıkırdadı.

"Geleceksin canım. Ender bize bahçede mangal yapacak ve eğer sen gelmezsen büyük kabalık olur bu. Hem onlar erkek erkeğe konuşurken ben sap gibi yalnız mı kalayım? Hiç mi beni düşünmüyorsun?" Çiçeğin sesinde sahte bir ajitasyon vardı.

"Çiçek sen tam bir çöpçatansın var ya! Hiç boşuna ajitasyon yapma! Yalnız kalacaksan ninemi çağır, onunla sohbet et."

"Öyle mi? Yani kesin kararın bu mu?"

"Evet canım bu! Ben başka bir gün gelirim, Arslan'ın olmadığı bir gün."

"Peki kuzi. Ama laf lafı falan açarsa hani olur ya, ben de biraz gevezeyim hani biliyorsun. Arslan abiyi de severim ve lafımı esirgemem. Konu açılırsa ki kesin açılır, senin hala ondan hoşlandığını ağzımdan kaçırabilirim. Tabii burada olup beni frenlemezsen." Haspama bak sen!

"Çiçek seni Tokat'a kadar oklavayla kovalarım yemin ederim! Hiç erinmem!" Çiçek bir kahkaha attı,

"Oklava kullanmak istiyorsan yarın erken gelip börek falan açabilirsin canım. Hadi öptüm, şimdi işim var biraz. Yarın için hain planlar yapmam lazım. Fazla gecikme!" Ben cevap veremeden küt diye yüzüme kapandı telefon ama Çiçek'in hain hain gülmesini duymuştum tabii.

Ah Çiçek ah! Kafandan neler geçiyordu senin? Şimdi Arslan ne düşünecekti ben de yemeğe gidince? Eşek değildi ya, ikimizi bilerek bir araya getirdiklerini bal gibi anlayacaktı. Hatta benim bunu bizzat istediğimi düşünecekti. Offff! Al Çiçek'i vur Arslan'a! Baş belaları! Gitmemek en iyisi olacaktı. Evet evet, kesinlikle gitmeyerek ağırlığımı korumuş olurdum. Çiçek'in aklına uymak bana hiç de mantıklı gelmiyordu.

Ertesi gün de gitmemeye hala kararlıydım. Sabah Arslan, Çağın'ı getirdiğinde hiç konu açılmadığı için sevinmiştim hatta. Gün içinde rutin işlerimi halletmeye devam ettim. Bir ara Çiçek arayıp ne zaman gideceğimi sorduğunda gitmeyeceğimi bir kez de ona söyledim. O zaman Çiçek, hmmm, peki Petek Hanım, deyip uslu uslu kapattı telefonu. Ama içime bir kurt da düşmedi değil hani, Çiçek böyle kolay kolay kabullenecek biri değildi. Yoksa küsmüş müydü bana? Bir taraftan da kötü hissetmiştim. Öyle ya, sonuçta o da benim için çabalıyordu aslında. Mutlu olmamı istiyordu ve ben biraz ters mi davranıyordum acaba ona?

Sonraki bir saati biraz vicdan huzursuzluğu ile geçirdim. Sonra telefonum çalmaya başladı. İkindi vakti olmuştu ve acaba yine Çiçek mi arıyor derken dedemin aradığını gördüm. Aslında içten içe Çiçek aramıştır diye sevinmiş miydim ne? Hani arayıp, gitmem için ısrar eder falan diye ufak bir heyecan yapmadım değildi ama ben de hak etmiştim

galiba aranmamayı. Umudum sönmüş şekilde aramayı cevapladığımda dedem, onun için hastaneden göz muayenesi için sıra almamı istedi. Kendisi öyle işlerden pek anlamıyordu ve genelde bu işleri onlar için ben veya annem hallediyorduk. Hemen halledeceğimi söyledim.

Buruk bir şekilde görüşmeyi bitirdim ve verandaya çıkıp resim yapan çocukları kontrol ettim. Ardından dedemin muayenesi için randevu aldım ama aklım hep akşamki yemekteydi. Gidersem neler olur, gitmediğim için neleri kaçırırım, soruları kafama hücum edip duruyordu. Ne vardı sanki Çiçek biraz ısrarcı olsaydı da benim inadımı kırsaydı? Şimdi giyinip bir şey olmamış gibi gidersem kendimi o şekilde de kötü hissedecektim.

"Petek? Hayrola nereye daldın kızım?" Annemin sesiyle kendime geldiğimde elimde telefonla ayakta dikildiğimi fark ettim. Rüyadan uyanır gibi hülyalı bir şekilde baktım yüzüne.

"Çocuklara bakarken dalmışım."

"Uykusuz musun yoksa? İstersen uzan biraz, ben bakarım çocuklara." O an fikir bana çok mantıklı göründü. Annem huyumu bilirdi, bazen biraz uzanıp şarj olmam gerekirdi. Odama geçip uzandım. Hangi ara gözüm daldı bilmiyorum ama gözümü annemin sesiyle açtım. Karşımda durmuş adımı söylüyordu.

"N'oldu anne?" dedim yarı uykulu.

"Ne mi oldu? Çiçek seni yemeğe davet etmiş ama kabul etmemişsin. Arslan ve çocuklar aşağıda seni bekliyorlar, 10 dakikaya giyinip inmezsen Arslan yukarı çıkacak haberin olsun." Hala ayılamamış olmalıyım ki tam algılayamadım annemin dediklerini.

"Anne şaka mı yapıyorsun? Arslan benim odama gelemez ki! Babam onu döver." Dedim yarı uykulu, yarı esprili bir şekilde ve ufak bir kahkaha attım kendi kendime.

"Aslına bakarsan geldim bile, Fuat amca da evde olmadığına göre beni dövemez. Ve Bahar teyzem seni zorla götürebileceğimi söyledi." Yerimde sıçradım. Adamdaki rahatlık her geçen gün artıyordu. Yakında dünyanın en geniş ovalarıyla yarışacaktı.

"Anne bu bir kabus değil mi? Arslan odamın kapısında değil de bana lütfen?" Arslan bizim eve istediği gibi girip çıkabilirdi ama üst kata kadar geleceğine hiç ihtimal vermiyordum. İçeriye girmemiş veya kafasını uzatmamıştı nezaketen ama işte kapının diğer tarafındaydı. Muhtemelen benim üstüm müsait mi değil mi bilmediği için hamle yapmıyordu girmek için.

Gayet de burdayım!" Arslan kıkırdarken annem de omuzlarını silkip,

"Vallahi ben karışmam, yemeğe gitmezsen Çiçek alınır. O kadar hazırlık yapmış, kocasına da ayıp yani."

"Anne! Şimdi de ikiniz bir mi oldunuz bana karşı?"

"Annen haklı Fırtık Petek. Dün bana kızdın diye gitmiyorsun değil mi yemeğe? Üstün müsaitse giriyorum bak odaya?"

Birden refleks olarak örtüyü üzerime daha çok çektim. Oysa üzerimde zaten uygunsuz bir hal yoktu ama yatakta olunca insan bir tedirgin oluyor böyle durumlarda.

"Hayır! Buraya bari gelme ya!"

"Gir evladım gir! Üstü müsait ama kafası değil benim kızımın. Her zamanki gibi inadı tuttu belli ki." Hızlıca odama göz attım, ortalarda sütyen veya kilot gibi bir şeyler var mı diye ama neyse ki öyle şeylerimi asla ortalarda bırakan bir tip değildim. Arslan o sırada kapıda arzı endam ederken uykudan şişmiş olması muhtemel gözlerimle ona baka kaldım. Yemek için güzel mavi bir gömlek giymişti ve kahretsin ki yine çok yakışıklıydı. Oysa ben! Ya ben? Yüzüme dökülen saçları elimle geriye doğru taradım. Yüzüm şiş miydi acaba? Mal mal mı bakıyordum acaba?

"Sen hala yatakta mısın? Bu saatte ne yatması bu dadı hanım?"

"Bana iş verirken gündüz uyuyamazsın, demedin ki? İstediğim saatte uyurum tamam mı?"

"Ben çocuklara bakayım, sen de şunu ikna et sana zahmet. Petek'in hakkından bir sen geleceksin gibi görünüyor bu akşam." Annem odadan sıvışırken Arslan sırıttı. Hem de gerçek bir aslan gibi sırıttı resmen. Avıyla arasında hiçbir engel kalmayan aç ve güçlü bir aslan gibi desek de

duruma çok uyardı. Ben de çaresiz bir ceylan gibi yatakta kala kalmıştım.

"Sen hiç merak etme Bahar teyzem. O iş bende." Annem merdivenleri inerken Arslan bana bir adım daha yaklaştı. Annemden ciddi ciddi şüpheleniyordum artık. Arslan'la benim aramda bir şeyler olmasını istediğine ve hatta Çiçek'le gizliden anlaştıklarına bile emin olabilirdim hatta. İkisini bir arada yakalayıp çapraz sorguya çekmek şart olmuştu. Ben gözleri iri iri Arslan'a bakarken o geride kimsenin olmadığından emin olunca ellerini beline koyup beni bir süzdü. Fakat bakışlarında nahoş, rahatsız edici bir şey yoktu. Daha ziyade beni eleştirmek üzereymiş gibi bir hali vardı.

"Ben gidiyorum diye mi gitmiyorsun yemeğe?" dedi cevap beklediği açık bir vücut diliyle. Pat diye de sorulmaz ki canım? Hem de bizzat benim odama kadar gelip, yatağımın başına dikilerek?

"Arslan hatırlatırım artık ergenlik döneminde değiliz. Odama böyle girmen doğru değil!" Hah, konuyu değiştir Petek, aferin kızım. Çiçek'ten de sanki bir şeyler öğrenmiş miyim ne? Yüzünde alaycı ve umursamaz bir ifade belirdiğinde anladım ki umurunda değildi bu dediklerim.

"Konuyu değiştirme Petek. Uygunsuz bir durumda değilsin ve zaten müsaade alıp girdim odana. Ordan bakınca fırsatçı bir röntgenci gibi falan mı duruyorum?" Vay karşı atak ha? Adam zeki, düşmedi tuzağıma. Oflayıp yorganı üstümden attım ve ayağa dikildim. Şimdi karşı karşıyaydık. Üzerimde patlamış mısır resimleri olan lacivert pijamalar olması dışında her şey normaldi yani.

"Hey, güzel pijamalar." Arslan bana sırıtınca nerdeyse kontrolümü kaybedecektim. Sakin kalmaya çalışırken dişlerimin arasından tıslıdım.

"Sana da alırım beğendiysen." Dediğimde kıkırdadı.

"Çift kombini dediklerinden yapalım diyorsun yani? Hımm bana uyar." Oha! Adamdaki arsızlığa bak.

"İkimiz ayrı evlerde yaşadığımız için fark edeceğini sanmıyorum!" derken suratıma sert bir ifade kondurmaya çalıştım. Oysa kaşlarını rahat bir şekilde kaldırıp,

"Ayrı evlerde yaşıyor olmanın aynı pijamaları neden giydiğimizi biliyor olmaya engel olacağını sanmıyorum."

"Neden giyecekmişiz ki?" demiş oldum boş bulunup! Ah kafam, tuzağa düşmüş gibi hissettim ama laf ağzımdan çıkmıştı bir kez. Arslan gülümsedi.

"Bana hediye alacaksın ya hani çift kombini için. Yeterince anlamlı değil mi?"

"Onu lafın gelişi söyledim, ayrıca biz çift falan değiliz ki sana çift kombini olsun diye pijama alayım. Allah Allah, sen de yani!"

"Bence biz gayet iyi çift oluruz ama işte..." Beni beğenmiyor gibi bir süzdü ve sustu. Dik dik baktım. Aniden atağa geçmeye karar verdim. Bana bir cesaret, bir pervasızlık geliverdi.

"Pardon da, sen bana yürüyor olabilir misin acaba sevgili kuzenim? Ya da yine komik duruma düşeyim diye kafa yapıyor olmalısın? Ben şahsen ikincisini düşünmek istiyorum." Omuzlarını kaldırıp ellerini iki yana açtı.

"Eğer on dakika içinde giyinip aşağıda olursan soruna cevap veririm."

"Geleceğimi söylemedim ki?"

"Gelmeyeceğini de söylemedin ve hatta soruma da cevap vermekten kaçındın. O halde geliyorsun."

"Beni zorla götürmeye hakkın yok Arslan. Çiçek'e gelemeyeceğimi söylemiştim." Arslan kapıya doğru ilerlerken geriye dönüp dikkatle baktı yüzüme.

"Ben de Çiçek'e, seni ne yapıp edip o yemeğe götüreceğime söz verdim. Gerekirse sırtıma atıp pijamalarınla götürürüm Petek ama götürürüm. İstersen şansını zorlama ha." Gözlerim hayretle açıldı. Bu adam bu cesareti nereden buluyordu ki böyle? Ah ah, hep annemin yüz

vermeleri tabii. Adam beni sırtına vurup götürse kadın gidip bahçe kapısını açar yemin ederim kolaylık olsun diye. Tanıyorum ben anamı.

"Yok canım, kolaydı sanki o dediğin?" Yataktan yastığımı alıp fırlattım Arslan'a. Benden beklenmeyecek hareketler ama artık burama gelmişti yani! Arslan da yastığı kafasına yemeyi beklemiyordu tabii. Anlık şaşkınlık geçtiğinde o kadar hızlı hareket etti ki ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan kendimi Arslan'ın omzunda buluverdim. Ayaklarım yerden kesilmiş, halıya bakıyordum şaşkın şaşkın ve o beni çeviriyordu kendi etrafında.

"Beni tahrik etmenin sonucunu gördün mü inatçı keçi? Götüreyim mi şimdi seni böyle?" Bağırmak istedim ama annem duyup gelirse bu manzarayı nasıl açıklardık bilmiyordum. Üstelik bir eliyle bacaklarımı, diğeriyle kolumu tutuyordu ve o güçlü tutuş beni allak bullak etmeye yetmişti. Omzundaydım ve tenine sinen parfümü olduğu gibi burnuma doluyordu. Allah'ım bu bir işkence olsa gerekti çünkü dayanmak gittikçe güçleşiyordu. Kendimi toparlamaya çalışıp sırtına yumruk atarken kısık sesle söylendim.

"Deli misin ya sen! N'apıyorsun? Eşek kadar adam oldun, yaptığına bak, indir beni çabuk!" Arslan hiç oralı olmadı,

"On dakika içinde giyinip uslu uslu inecek misin aşağıya? Yoksa direk böyle arabaya bindireyim mi seni?" Arslan'ı tanıyordum, genel olarak çoğu şeyi kafaya takmayan, umursamayan ve rahat tavırları olan biriydi çocukken ama bir kez öfkelendiğinde veya inatlaştığında dediğini yapar, öfkesi çok şiddetli olurdu. Şuan öfkeli değildi elbette ama görünen oydu ki kafaya takmıştı beni yemeğe götürmeyi. Muhtemelen dediğini de yapıp beni pijamalarla arabaya bindirirdi.

"Peki! İndir beni, giyinip geleceğim!" derken aslında omuzundan hiç inmek istemediğimi söylemek çok utanç verici. Fakat aynı zamanda bu şekilde yakalanma korkusu da bir o kadar tedirgin ediciydi.

"Söz mü? Kapıyı falan kilitlersen pencereye merdiven dayarım haberin olsun Petek." Vallahi yapardı, beni indirdiğinde gözlerinde o kararlılığı görmüştüm. Yüzü biraz kızarmıştı ama gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Kollarımı sahte bir öfkeyle göğsümde birleştirip,

"Tamam, dedik ya işte! Geliyorum, tabii odamdan çıkıp giyinmeme izin verirsen." O vakit gevşeyen yüz hatları gülümsemeye dönüştü.

"Aslında böyle de iyiydim ama." Dedi sonradan sırıtarak.

"Kafana bir yastık daha yemek istemiyorsan çık!" dedim öfkelenmiş gibi yaparak. Sırıtıp kapıya doğru geri geri giderken saatine baktı ve,

"On dakika! Sonra kapına gelirim."

"İyi de Duru da giyinmedi, onun da gelmesi lazım odaya?" son anda Duru'yu da hatırlamıştım şaşkınlığı azalınca.

"Duru hazır zaten, annen onu çoktan giydirmiş. Hadi, aşağıda bekliyoruz seni." Deyip bana göz kırptı ve odadan çıktı. Her şeyi nasıl da güzel planlayıp ayarlamışlar! Vay hainler! Şuna bak, delirmiş bu adam, hayır normal değil. Başıma daha ne işler açacak acaba bu pervasızlığı? Üstelik artık hep burnumun dibinde olacak ya! Tamam şimdi bunu düşünmeyi bırakıp giyin Petek, hemen bir şeyler bulup giyin. Bu deli kapına dayanır yoksa az sonra.

Jet hızıyla dolabımı açtım. Aslında yemeğe gidersem ne giymem gerektiğini epey bir hayal etmiş ve kafamda bir şeyler netleştirmiştim ki şuan buna şükrediyordum. Kesimini beğendiğim pantolonlarımdan birini çıkardım. Üzerine de mercan rengi bir bluz ayarladım ve hızlıca giydim ikisini. Hemen banyoya koşup saçlarıma çeki düzen verdim, gözüme kalem çektim ve hafif bir ruj sürüp son olarak parfümümü sıkıp olayı tamamladım. Kaç dakika olmuştu emin değildim ama sürem bitmek üzere olmalıydı. Odama koşup hırkamı ve çantamı kaptım, telefonu çantanın içine atıp merdivenlere yöneldim.

Hepsi verandada beni bekliyorlardı. Dışarı çıktığımda hep birlikte bana baktılar ve çocuklar alkışlarken Arslan ıslık çalmaz mı? Yarabbim, adam resmen beni utandırmak için her fırsatı kullanıyordu.

"Anne! Çok güzelsin." Duru hemen elimi tutup bana gülümsedi. Ama bu beni biraz utandırmıştı. Ben de bir şey demeden ona gülümsüyordum ki Arslan söz girdi. Geç kalmıştı zaten.

"Hah şöyle, isteyince gayet uyumlu ve dakik olabiliyorsun."

"Tehditle oluyorum evet." Dedim burnumu havaya dikip.

"O kısmı önemli değil, sonuç iyi olduktan sonra. Neyse, Bahar teyzeciğim, bize artık müsaade. Bekletmeyelim ev sahiplerini. Zaten çok acıktım Petek'i yola getirirken." Arslan anneme veda ederken ben çocukları alıp arabaya doğru yola çıkmıştım bile. Dönüp ters ters baktım ama bir şey demedim. Çocukları arka koltuğa oturtup ön koltuğa geçtim. Arslan da sürücü kısmına geçip çocukları kontrol ettikten sonra bana dönüp manidar şekilde baktı ama bir şey demeden arabayı çalıştırdı. Acaba aklından neler geçiyordu? Her neyse, bunu üstelemeyecektim.

Çiçek'lere vardığımızda akşam olmak üzereydi. Zile bastık ve kapıyı bize keyifle sırıtan bir Çiçek açtı. Hemen gerisinde koridorda da Ender bize gülümsüyordu.

"Vayy kimleri görüyorum. Siz buralara gelir miydiniz Petek Hanım?" Ona ters ters bakarken dişlerimin arasından,

"Getirildim desek daha doğru olur ama neyse." Arslan'a memnun bir bakış atan Çiçek bana ise piç bir sırıtış bahşetti.

"Eh bunu sen istedin canım. Hiç kaçarın yoktu. Hadi neyse gir artık içeri."

"Arslan amcam annemi zorla getirdi Çiçek teyze." Duru araya girmese olmazdı zaten. Çiçek eğilip onu öptü.

"Çok da iyi yaptı değil mi? Yoksa ben seni nasıl görecektim bu akşam meleğim?" Duru keyifle sırıtırken Arslan ve Ender çoktan kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Onlara şöyle bir bakınca sanki yıllardır tanışıyor gibi samimi bir vücut diliyle sohbet ettiklerini görmek beni içten içe rahatlatmıştı nedense. İçeri girmek üzereyken,

"Dedemler davetli değil sanırım?" dedim Çiçek'e.

"Aslında davet ettim ama anneannem gelmek istemedi kuzi. Siz gençler kendi aranızda eğlenin, dedi."

"Hımm, anlayışlı ninem benim ya." Derken nihayet ben de içeri girmiştim artık. Büyük camlı salona girdiğimde sofranın hazır olmak üzere olduğunu fark ettim. Nevin Hanım sofrayla ilgileniyordu ve bizi görünce gülümseyip,

Hoş geldiniz." dedi. İçerde hafif, insanı dinlendiren cinsten bir şarkı çalıyordu. Arslan ve Ender büyük kitaplığın önünde durmuş kitaplara dair konuşuyorlardı. Çiçek çocuklarla sohbet ederken ben öylece kalmıştım ortada. Usulca camın önüne gidip bahçeyi seyretmeye başladım. Boydan cam duvardan dışarıya bakınca karşıda, batıya doğru uzanan dağların üzerinde kaybolan gün ışığının son demlerini gördüm. Kızıldan mora doğru dalga dalga renkleriyle iniyordu akşam dağlara. Manzara çok güzeldi. Aslında biraz garip hissediyordum. Çocukluğum dedemin evinde geçmişti ve birçok sefer akşam olurken seyretmiştim aynı manzarayı. Oysa şimdi köydeki klasik evlere hiç benzemeyen mimarisi ve iç dekorasyonuyla içinde bulunduğum bu evden aynı manzaraya bakıyor olsam da sanki yabancı bir yerdeymişim gibi hissetmiştim. Müziğin de bundan etkisi olduğunu inkar edemezdim elbette.

"Seni ne zaman yalnız bıraksam bir yerleri seyrederken buluyorum." Dönüp, yanı başımda dikilen Arslan'a baktım. Arkamı dönünce çocukların Ender'le sohbet ettiğini, Çiçek'in de Nevin Hanımla konuştuğunu gördüm.

"Demek ki bir yerleri seyretmeyi seviyorum."

"Aslında yalnızlığı sevdiğini düşünüyordum." Birkaç saniye düşündüm. Haksız sayılmazdı.

"Zaman zaman evet. Sen sevmez misin?" biraz da ben soru sorayım madem.

"Ben de zaman zaman evet. İnsanın kendiyle kalmaya da ihtiyacı var, kendiyle konuşmaya da."

"Ama bu akşam hepimiz birbirimizle konuşacağız." Çiçek arkamızdan bize sırıtıyordu ve bu hiç hayra alamet değildi.

"Hadi masaya geçelim, herkes benim kadar acıkmıştır eminim." Bildiğimiz Çiçek işte.

Masaya oturduk ve sohbet orada devam etti. Çocuklar yan yana oturmuştu, Ender ve Çiçek masanın iki başında oldukları için Arslan ve ben de yan yana oturmak durumunda kalmıştık. Arslan hem Çiçek'le

hem de Ender'le çok pozitif bir diyalog halindeydi. Özellikle Ender'le konuşurken sanki çok eski bir dostuymuş gibi doğal ve içtendi. Gerçi Arslan hakkını yememem gerekir ki doğal bir insandı hep. Sinsi veya kötü niyetli biri olmadığını biliyordum çok önceden beri. Sadece biz anlaşamıyorduk çoğu noktada işte.

"Açıkçası ben en çok Çiçek'in seni çok kısa bir sürede nasıl nikah masasına oturttuğunu merak ediyorum. Petek'e sordum ama, kuzenim hakkında konuşmak bana düşmez, kendisi anlatsın, dedi." Arslan bana laf sokarken Ender ve Çiçek'e gülümsüyordu. Ender de gülümsedi. Artık onun yüzüne çok alıştığımız için olsa gerek bana da tuhaf gelmiyordu yüz hatları. Ama garip olan Arslan'ın hiç yadırgamamış olmasıydı Ender'in durumunu. Bana bile tek kelime etmemişti yüzü hakkında, şaşkınlık veya rahatsızlık belirtisi göstermemişti. Açıkçası bunu takdir etmekle birlikte merak etmiyor da değildim hani bu hızlı kabullenişi.

"Açıkçası ben bir akşam kendimi, kendi düğünüme zorla götürülürken veya nikah memurunu kapıma getirilmiş bulmayı bekler olmuştum. Çiçek o derece kararlıydı beni nikah masasına oturtmakta. Arslan bir kahkaha attı. Çiçek hiç istifini bozmadı.

"Sana kalsak ben hala sabah yumurta süt servisi yapardım evine. Duruma müdahale etmem gerekiyordu, ettim."

"Yumurta ve süt servisi derken?" Arslan o kısma takılmıştı. Tabii bilmiyordu Çiçek'in Ender'i süt ve yumurta götüre götüre tavladığını. Çiçek kıkırdadı.

"Her sabah Ender'e taze süt ve yumurta getiriyordum."

"Hatta bazen süt şişesini ve yumurtaları kırdığı da oluyordu yeniden getirmek için." Ender keyifle göz kırptı Çiçek'e. Çiçek kıkırdadı.

"Vay işte bu yöntemi sevdim. Ben de her sabah biri kapıma taze süt ve yumurta getirsin isterdim."

"Evet ben de çok memnundum her sabah gelen yumurta ve sütten.

"Yani beni görmekten değil ama yumurta ve süt geliyor diye memnundun öyle mi Ender Ahıskalı?" Çiçek sahte bir alınganlık gösterince Ender pot kırmış gibi kafasını kaşıdı.

"Ne demek istediğimi anladın ama sen Çiçek Ahıskalı."

"Vay, artık böyle mi konuşuyorsunuz, soyadınızı ekleyerek?" Deminden beri ilk kez konuşmuştum. Aslında sadece sohbete eşlik ediyor gibi görüneyim dedim.

"Çiçek böyle seviyor diye ben de alıştım Petek. Aha bu gözel gadın beni çoh değüşdürdü." Çiçek ve ben bir kahkaha attık. Ender'in bizim yörenin ağzını kullanışı çok sempatikti.

"Sen Tohat'lı olmaya başlamışsın bile Ender. Bizim pamuk şeker daha sana neler yaptıracak acaba."

"Sorma Arslan, Çiçek hayatım boyunca gördüğüm en istikrarlı, enerjik ve iyimser insanlardan ama onları da geride bırakacak kendine has tuhaf bir şeytan tüyüne sahip. Ona hayır demek veya uymamak elde değil." Çiçek kıkırdarken Arslan,

"Dostum sen abayı fena yakmışsın bizim kıza. Bu Çiçek çocukken de böyle tatlı ve dediğini yapan bıcırığın tekiydi. Başını belaya sokar ve sonra gelip arkama saklanırdı."

"İyi yine senin arkana saklanıyormuş, beni direk ortada bırakıyordu. Babaannenden az azar işitmedim, az şaplak yemedim bunun yüzünden." Ben de ısınmaya başlamıştım muhabbete. Arslan bana dönüp üstten üstten baktı.

"Kadıncağızın çiçeklerini koparırsanız tabii kızar size. Ne yapsaydı, eline sağlık mı deseydi Petek Hanım?" Bende ondan aşağı kalır mıyım? Ona çevirdim yönümü ve hemen yanımda oturan adama aynı şekilde cevap verdim.

"Çiçekleri koparma fikri bana ait olmuyordu genelde. Şu pembe saçlı tuhaf kız var ya işte onun başının altından çıkıyordu bu fikirler ama tartaklanan ben oluyordum." Ender keyifle gülerken Çiçek,

"Aaaa, kuzen dedik bağrımıza bastık, kadın iki dakikada harcadı bizi be! Çocuktum el kadar."

"El kadardın ama dilin de pabuç kadardı. Uzaklaşıp kadına dil çıkarıyordun, o da hıncını benden alıyordu." Arslan'la Çiçek aynı anda kahkaha attılar.

"Dili pabuç kadar, ne demek anne?" Duru saf saf bize bakıyordu. Arslan ona açıklama yaptıktan sonra tekrar bana döndü.

"Petek bir gün ninem seni ensenden tutmuştu, ben girdim araya hatırladın mı? Bana bir teşekkür borçlusun yani."

"Hatırlamaz mıyım Arslan Bey? Araya girip, 'Nene, bence Petek'e ceza verelim. çiçeklerin hepsini sulasın. Aklı başına gelir, bir daha koparmaz." Deyip evin önündeki tüm çiçekleri bana sulatmıştın. Ben kova kova su çekerken bahçeye sırıtarak seyretmiştin beni. Gerçekten sana teşekkür borçluyum, bir de kırbaçlamadığın için sırtımı." Çiçek nasıl gülüyordu katıla katıla.

"Sana da hiç yaranılmıyor ki! Bıraksaydım da nenem seni bir güzel sopalasa mıydı?"

"Tabi hep senin iyi niyetinden, bahçeyi kendin sulamamak için bana sulatmak gibi bir uyanıklıktan değil yani." Ender ve Arslan kahkaha attılar. Yemek bu şekilde sohbetle geçti, sonra çaylar içildi. Çocukların uykusu gelince e-müsaade istedik ve ayrıldık Çiçek'lerden. Açıkçası hiç beklediğim gibi olmamıştı. Çok keyifli bir akşam olduğunu kabul etmeliydim. Arslan'ın bana yaklaşımı olsun, Ender'le muhabbetleri olsun kaliteli bir akşamdı.

Dönüş yolunda ufaklıklar iyice mayıştığı için sesleri çıkmıyordu. Bir an çok garip hissetmiştim. Sanki Arslan'la karı kocaydık ve ailecek bir ziyaret yapıp dönüyorduk evimize. O an bu tatlı hayalin bana iyi hissettirdiğini de fark ettim. Dönüp ona bakmak istedim ama cesaret edemedim. Dönersem ve onu görürsem hayal biter ve gerçeğe dönerim diye de düşündüm.

"Ender gerçekten çok düzgün bir adam. Yani yanılıyor olmamayı dilerim ama Çiçek daha iyi bir eş seçemezdi." Arslan'a baktım, yani konuşmasını beklemiyordum ve refleks olarak döndüm.

"Beğendin demek?" Kafasını salladı.

"Çiçek için çok sevindim. Ve ikisinin de gözlerinden belli mutlu oldukları."

"Ender'i ancak Çiçek ikna ederdi sanırım. Ben başlarda Çiçek'in ki bir heves sanmıştım ama beni ve herkesi yanılttı. Ender'e ve sevgisine sahip çıktı, istikrarlı davrandı ve kazandı." O vakit Arslan gözünü yoldan ayırıp bana yan yan baktı.

"İnsanın uğrunda savaşmaya değer birini bulması ne kadar güzel değil mi?" Tam bunu sorarken göz gözeydik. Karanlık arabanın içine düşen zayıf yol ışıklarının aydınlattığı kadarıyla görüyorduk birbirimizi. Kafamı ben salladım bu kez.

"Evet, doğru kelime, bulursa, katılıyorum." Dedim sakince. Yola bakıp yine çevirdi bana bakışlarını.

"Darısı başımıza o zaman..."

O gece kafamı yastığa koyduğumda hep aynı şey dönüyordu zihnimde. Arslan'ın, 'Darısı başımıza o zaman,' demekle neyi kast ettiği. Çünkü eve gelmiştik ve sohbetimiz kesilmişti. Ancak sesi, ifadesi ve seçiği kelimeler kafama kazınmıştı bir kez. Bir de arabadayken hissettiğim huzur vardı. Evliliğim boyunca hiç hissetmediğim aile olma hissi sanki o arabaya sinmişti ve buram buram burnuma kokmuştu. Çocuklar, Arslan ve birlikte zaman geçirdiğimiz her dakika çok güzeldi. Sonra yine korktum. Kendi kendime hayale kapılmaktan, onu yine yanlış anlamaktan ve yine geride bırakılmaktan. Çok erkendi, henüz hayal kurmak veya yapılanlara, söylenenlere anlam yüklemek için çok erken.

İlerleyen günlerde bağda bahçede yapılacak işlerle uğraşmak gerekti. Her ne kadar sonbahar olduğu için işlerimiz azalsa da bu hiç işimiz olmadığı anlamına gelmiyordu. Çiçek de evlenmesine rağmen eskisi gibi çiftçilik işlerine devam etmeye kararlıydı şimdilik. Ender onun bu isteğine saygı duyuyordu çünkü Çiçek yaptığı işlerle mutluydu. Zaten ev işlerini ve yemekleri Nevin Hanım hallettiği için bizim kıza da uğraşacak işler lazımdı. Hala dedemin odunlarını kesmeye, kümesle ve ahırla ilgilenmesine yardım etmeye devam ediyordu. Bu açıdan da dedemler Çiçek'in, Ender'le evlenerek yakınlarında kalmaya devam etmesinden mutluydu.

Dedem bizim bilmediğimiz noktalarda en büyük yardımcımızdı. Nitekim bağda dökülmeye başlayan yaprakları toplamamızı ve toprakta çürüyerek çeşitli haşeratların deveklere yakın yaşamasını engellememizi tavsiye etti. Baharda bu haşeratlar üzüm deveklerine musallat olabiliyormuş. Aslında bu bütün ağaçlar için geçerliymiş. O yüzden biz de Çiçek'le birlikte dökülen yaprakları süpürmeye ve bir kenara toplamaya karar verdik. Ama öncesinde çileklerle ilgilenip sararan yapraklarını temizleyecektik. Tabii bir de budanması gereken ağaçlar vardı. Sırayla hepsiyle ilgilenecektik.

Bir program yapıp çileklerle işe başlama kararı aldık. Çağın ve Duru'yu okula götürüp dedemlere gidecektim ve Çiçek' de o vakitte gelecek, birlikte işimizi yapacaktık. Acelemiz yoktu ama işleri halledip kafamızı rahatlatmak gerekiyordu. Hem bize de uğraş oluyordu sonbaharın ılık güneşi altında. Bir önceki akşam Arslan'a bilgi verip Çağın ve Duru'yu okuldan sonra dedemlere götürebileceğimi söyledim. Bir süre ya orada benimle olacaklardı ya da istemezlerse annemle bizim evde kalacaklardı. Arslan, Çiçek'lerle yediğimiz akşam yemeğinde konuya biraz vakıf olsa da beni ve Çiçek'i çiftçi olarak pek düşünemiyor gibiydi.

"Çiçek'i pembe saçları ve ojeli tırnaklarıyla bağda bahçede hayal etmek çok zor." Dedi sırıtarak.

"Ve sanırım beni de?" dedim manidar bir tonda. Düşünür gibi yapıp,

"Kabul etmeliyim, seni de düşünemiyorum evet."

"Neden?" Omuzlarını silkti.

"Çiçek'de daha çok bir dansçı veya gezgin havası var. Sen de ise hanım hanımcık bir öğretmen veya masa başı çalışan bir kadın havası. Ama ikinizde de çiftçi havası yok." Bu sefer ben omuz silktim

"Bu işler havayla olmuyor Arslan Bey, çalışıp gayret ederek oluyor. Ayrıca illa kara lastik ve şalvar giymemiz gerekmiyor ki o havaya sahip olmak için. Ha onu da giydiğimiz oluyor ama açıkçası neyi nasıl yaptığımız önemli. Ve Çiçek de ben de severek yapıyoruz bu işi."

"Tamam sakin ol ya! Hemen celallenme. Eminim dediğin gibidir. Ben de gelip bir göreyim sizi çalışırken de kafamda netleşsin durum bari."

"Ne gerek var ki buna? Sen kendi işlerinle ilgilen, kış bastırmadan bitir o ağaç evi."

"Nedenmiş o?"

"Neden olacak, soğukta, karda yağmurda çalışılmaz, sürünür inşaat da ondan."

"Ha yani sadece o açıdan dedin? Ben de belki kar yağarken benimle salep falan içmeyi planlıyorsundur diye heyecanlanmıştım." Sahte bir keder ifadesi kondurdu yüzüne. Ben se şaşkın şaşkın,

"Bunu da nereden çıkardın ki? Yani evet bir ağaç evde olmak nasıl bir şey merak ediyorum ama seninle salep içmek aklımın ucundan geçmemişti."

"Ama bu denemeye engel olmaz bence?" Bakışları olumlu cevap bekler gibiydi.

"Alparslan benimle kafa bulmak hoşuna gidiyor değil mi?" derken kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Kafa bulmak değil ama sana takılmak hoşuma gidiyor, hep gitmişti ve hep gidecek." Bu kez yüzünde muzip bir ifade vardı.

"İyi! Sen bitir ağaç evi, biz ailecek hayırlı olsuna salep içmeye geliriz merak etme. Ev hediyesi de getiririz hatta."

"Ailecek demek? Hımm, peki Petek Hanım."

"Evet. Neyse, yarın dedemlerin orada olacağım. Unutma. İşim bittiğinde Çağın'ı getiririm. Veya o sıkılırsa eve bırakırım ikisini."

"Tamam sorun değil. Çağın için de değişiklik olur. Haberleşiriz duruma göre."

Ertesi gün çocukları okula bırakıp dedemlere gittim. İkisi de çoktan kalkmışlardı ve içeri girdiğimde çay içiyorlardı. Çiçek'i beklerken ben de bir çay aldım.

"Demek Arslan'ın oğlana da bahıyon he mi Petek? Nasıl alışdı mı zavallım size?" Nineme döndüm.

"Evet anneanne. Arslan, çocuk bahçede bağda koşturup oynasın, biraz bünyesi kuvvetlensin istemiş. Zaten Duru için de iyi oldu. Sıkılıyordu benimki de. Hem iyi de anlaştılar."

"Maşallah maşallah. Eyi, heç yohtan çocuhcaz da bir başına galmamış oldu. Ana da yoh başında." Dudaklarımı oynattım ama ne desem bilemedim.

"Geldiği güne göre epey açıldı ama. Konuşuyor, soru soruyor, yemekleri severek yiyor."

"İnsan gısmısı toprahtan uzah olmamalı. Toprağa değen el, ayak demek, sağlık sıhhat demek. Toprahtan yaratılan toprahtan mahrum olursa hasta olur, ruhu çürür." Dedemin tespitini birkaç saniye kafamda ölçüp tarttım. O kadar güzel söylemişti ki, çok doğruyu dedikleri.

"Doğru dersin dede. Biz çok şanslıyız o yüzden."

"Niye şanslıymışsınız siz?" Dış kapıda beliren Çiçek içeri seslenmişti. Mutfak kapısı açık olduğu için son dediklerimi duymuştu demek ki.

"Senin gibi bir kuzenim var diye canım. Bak geldin, pembe saçlarınla eve bir renk, bir neşe getirdin hemen." Çiçek gerinerek girdi mutfağa.

"Peh! Bu kadar övgüden sonra inşallah fazladan iş kalmaz üstüme. Ama şimdi sen de haklısın yani bir yerde." Kıkırdayıp mahata, dedemin yanına oturdu.

"Gızım çay almıyon mu?" nenem hala kurulu olan sofrayı işaret etti. Çiçek,

"Yeni yedik anneanne. İçmeyeyim. Ama sonra bir çay demlersin bize değil mi?"

"Tabii demlerim. Hava gözel zaten, balkonda içeriz hem."

"Valla iyi fikir Kıymet Sultan. Harikasın sen."

"Pis yağcı pamuk şeker seni." Dedim dudak büzüp.

"Soğuk nevale, don yağı kılıklı seni." O da altta kalmadı tabii.

"Ama bu don yağını çok seviyorsun." Dedim biraz ukala görünmeye dikkat ederek. Gelip beni dürtükledi,

"Hadi kalk kalk daha çok işimiz var. Beni takip et don yağı, güneşe çıkıp seni eritelim bebeğim." Çayımdan son yudumu zorla alıp Çiçek'in peşine takıldım.

"Ben böyle iyiyim canım."

"Ben değilim. Ve artık benim sözümü dinleme vaktin geldi sevgili kuzen."

"Eyvah, desene kendi ayağıma sıkacağım." Ayakkabılarımızı giymiş, evin önüne inmiştik.

"Hayır canım, makus talihini değiştireceğiz. Hani senin kendi elinle baltaladığın talihin."

"Bunun geçen geceki yemekle ilgisi var değil mi?"

"Bunun senin her şeyinle ilgisi var Petek. Seni bir baştan formatlamak lazım be güzelim. Cilve, naz, sempati, neşe ve daha birçok şey yüklemeliyiz sana. Biraz da huysuzluğundan aldık mı tamamdır."

"Bence o akşam gayet idare ettim bir kere. Hiç de sorun çıkarmadım size. Hatta Arslan'a bile kibar davrandım."

"Canım adama kibar davranmanı değil, adama kur yapmanı, adamın aklını başından almanı istiyorum. Gerçi bence aklı sende zaten ama önüne sürekli set çektiğin için kaleye varamıyor garibim. Orta sahada dolanıyor top ayağında."

"Hahahay, garibini sevsinler. O aç bir çakal kadar uyanık ve fırsatçı. Üstelik benimle kafa bulup eğleniyor her fırsatta."

Elimizde küçük budama makasları vardı ve çileklerin olduğu kısma yürüyorduk. Çiçek aniden durdu ve makası yüzüme doğru uzattı.

"Petek! Ender, Arslan'ın çok düzgün bir insan olduğunu düşünüyor. Zaten biz de Arslan'ın kötü biri olmadığını gayet iyi biliyoruz değil mi sevgili kuzenim?" Demek Ender Arslan'ı beğenmişti kişilik olarak da.

"Hımm, Ender öyle mi söyledi?" dedim gelişigüzel sorar gibi.

"Ender ve ben düşündük ve Arslan'la senin gayet iyi bir çift olacağınıza karar verdik. Hem bu sayede Ender ve ben, sen ve Arslan'la rahat rahat birlikte takılabiliriz dörtlü olarak. Kafa dengi biri olmama ihtimali ne kadar kötü olurdu düşünsene hepimiz için. Bu büyük bir şans."

"Çiçek?" dedim düz bir sesle.

"Ne var?" dedi gelebilecek zor soruyu hissetmiş gibi.

"Sen karar verdin ve Ender de mecburen onayladı demek istedin sanırım? Benim tanıdığım Ender başkaları adına böyle kararlar vermez çünkü, olgun bir adam o." Çiçek suçüstü yakalanmış gibi ağız burun büktü.

"Hiç de bile, ikimiz konuşup anlaştık."

"Şöyle mi oldu o konuşma: Sen, 'Arslan abi tam Petek'e göre biri,'

Ender, 'Evet canım yakıştıklarını kabul ediyorum.'

Sen, 'Arslan abiyle Petek kesin çift olmalı,'

Ender,' Yani bilmem ki, onlar ne der bu duruma?'

Sen, 'Biz bu işi halledelim sevgilim, ikisinin arasını yapmalıyız. Onların ne düşüneceğine kalırsak yandık. Zaten Petek münzeviden farksız yaşıyor."

Ender, 'Hımm, yine zor kullanacaksın yani? Sonuç bizimki gibi olacaksa neden olmasın' falan demiştir, sen de bunu onay kabul etmişsindir." Çiçek yan yan baktı bana.

"Nerden bildin?" derken suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı. Ve çok komik görünüyordu. Sırıttım.

"Malımı tanıyorum canım."

"Kızım sen farkında değil misin, adam senin peşinde dolanıyor, sürekli seninle konuşmak için bahaneler, fırsatlar buluyor."

"Çocuğuna bakıcılık yapıyorum, bu gayet normal değil mi?"

"Neden teyzeme değil de sana teklif etti acaba bu görevi?" Çiçek'in yüzünde zafer kazanmış komutan edası vardı ama benim cevabım hazırdı.

"Çünkü annem araba kullanamıyor ve çocukları okula götürüp getiremez."

"Dil de pabuç gibi maşallah Petek Hanım. Arslan okula gidip gelme dışında annenden isteyebilirdi bakıcılık görevini. Sonuçta o daha tecrübeli. Seninle de pek muhatap olmasına gerek kalmazdı. Ancak o seni seçti, bak mesaj açık, Arslan seni seçti güzelim. Seninle göze batmadan her an iletişim kurabilmek ve ortak paydaların sizi yaklaştırmasını sağlamak için."

"Çiçek şu teorilerini kendine sakla da işimize bakalım bebeğim. Adam zaten bir evliliği yeni bitirmiş, daha kendine bile gelebildiğini sanmıyorum. Kafası bi milyondur, tek başına çocukla ne yapacağına dair çok fikri olduğunu da sanmıyorum. Tüm bu karışıklığın için de son isteyeceği şey yeni bir sorumluluktur ve bu karmaşaya dahil olup araya kaynamaya hiç niyetim yok. Muhteşem fikirlerini kendine sakla." En baştaki çilek sırasına geçip ekledim, " Ve lütfen Ender'i de bu planlara dahil etme. Zavallı adam seni üzmemek için her dediğine he, diyor. Bunu kullanma yazık yani."

"Hiç de bile. Biz gayet iyi anlaşıyoruz ve evimizde demokrasi var. Kararları ona dayatmıyorum tamam mı?" Kuzenime söylediklerinden hiç etkilenmemiş ve hatta yememiş gibi baktım.

"Bebeğim demokrasi de bir dayatmadır, sadece seçim hakkın olduğunu düşünürsün."

"Hıh! Sana da iyilik yaramıyor ha! Ama kaçarın yok sevgili kuzencim, Arslan abi bence kaleyi ne yapıp edip fethedecek."

"Görürüz canım."

O gün öğlene kadar çiçeklerin kuruyan yapraklarını temizledik. Henüz bitmemişti ama benim gidip çocukları almam gerekiyordu. Okula gidip çocukları getirdiğimde de anneannem ve Çiçek'i veranda da sofra kurmuş bizi beklerken buldum. Çocukluğumuzda sıcak havalarda sıkça veranda da yerdik yemekleri ve o günler gelmişti aklıma birden. Bazen akşamüstleri verandanın ucundaki guzinenin üzerinde demlikte su kaynar, tıslama sesi hafif rüzgarla hışırdayan yaprakların sesine karışırdı ve ben o seste verandadaki divana uzanıp kitap okumaya

bayılırdım. Çoğu kere de orada uyuya kalırdım ve o tatlı uyku beni mest ederdi. Anılar nasıl da hazırda bekliyordu zihnime üşüşmek için. Bu bir aydır en sık başıma gelen şey geçmişi hatırlamaktı galiba.

"Ellerinizi yıkayıp hemen gelin çocuklar. Kıymet nineniz döktürmüş yine. " Çiçek sofraya çoktan kurulmuş, gözleri parlıyordu keyiften.

"Pişi mi yaptın anneanne? Mis gibi koktu vallahi."

"Valla bugün de böyle olsun dedim. Epeydir de yapmadıydım."

"Bir de kuymak yapmış, aman Allah'ım. Çabuk olun, dayanamıyorum."

"Pis boğaz seni. Geliyoruz şimdi, siz başlayın." Çocukları içeri sokup ellerini yıkadım. Sonra onları verandaya gönderip ben ellerimi yıkadım ve dışarı çıkmak için kapıya yöneldim ki dışarıda gülüşmeler duydum. İçlerinden biri bir erkeğe aitti.

"Hayır, hayır offf. Adam gölge gibi yav!" Kafamı dış kapıdan uzattım ki ne göreyim, Arslan sofrada baş köşeye geçmiş, nineme övgüler diziyor. Zaten kadın pek severdi bunu çocukken. Geldiğine sevindirik olmuş yüzünde güller açmış.

"Kuzi kapıda dikilmesene, sofrada bir şey kalmayacak yoksa." Çiçek bana seslenince Arslan da bana bakıp sırıttı.

"Geleceğini bilmiyordum." Dedim sakince ve sofraya doğru hareketlendim.

"Ben de bilmiyordum, mola verince Çağın'ı kontrol edeyim, hem de Kıymet nenemi göreyim dedim." Pis yalaka, Kıymet nenesini görecekmiş, peh!

"Eyi ettin oğlum, her zaman gel. Gapımız hep açıh sana biliyon." Zaten adama bütün kapılar açık maşallah. Dersin herkes Arslan dönsün diye beklemiş, geldi diye şerefine parti düzenlemediğimiz kaldı.

"Gelmem mi, artık buradayım. Çıkar çıkar gelirim ellerinden yemek yemeye." Kıymet Sultan'a yemeğini yiyeyim, yemeğini özledim de tamam. Kadın zaten mest oluyor yedirmekten, sofra kurmaktan. Çakal, vallahi biliyor kime nasıl yaklaşacağını. Bir bana sökmüyor numaraları hıhh!

Onlar muhabbet ederken ben sessizce yemeye koyuldum. Sofra yine pekmezlerle, reçellerle, peynir ve yeşilliklerle doluydu. Bir de pişi, kuymak ve çay olunca ohh! Gerçekten ziyafet gibiydi. Arslan ve Çiçek'in yarışırcasına yemek yerken gülüşmeleri ise sessiz kalmamı zorlaştırıyordu.

"Abi sen de benden iştahlısın. Ender'in sakin sakin yemek yemesine nasıl alıştıysam artık."

"Geçen gece fark ettim. Ama adam formunu koruyor belli."

"Evet sağlığına ve vücuduna çok dikkat eder. Ama sen de iyisin sen de. Maşallah, ailemizin medarı iftarısın."

"Gaz verme Çiçek, yoksa burada kilo alıp göbek yaparım. Ne zamandır pişi yememiştim, özlemişim." Birden kendimi tutamayıp kıkırdadım. Öyle aniden gelmişti ki gülme. Arslan'ı koca göbekli ve oduncu gömlekli düşünmüştüm, kahkaha atacakken zor tutmuştum kendimi.

"N'oldu Petek Hanım, söyleyin de biz de gülelim?" Arslan bana dik dik bakıyordu. Yüzümü düzeltip,

"Hiç, sadece seni koca bir göbekle ve oduncu gömleğiyle düşündüm. Mustafa dedenin kopyası olurdun kesin. Rahmetli de heybetli ve göbekli bir adamdı malum. Nenen yanında ufacık kalırdı."

"Şurada iki tane pişi yedik diye hemen göbekli mi göründük gözüne? Gerçi dedem de kilosuna rağmen bile yakışıklı adamdı. Nenem zamanında az kadın dövmemiş dedemin yüzünden." Anneannem güldü.

"Gapıdan yabancı gadın geçirtmezidi rahmetli nenen. Dedene göz goyarlar diye çoh gorhardı. Bir gaçının da saçını başını yolmuşluğu varıdı ellam." Çiçek'le beni bir gülme aldı. Arslan omuzlarını silkti.

"Annem de kıskançlıkta neneme çekmiş desene." Kıkırdadı.

"Annen, nenenin yanında yıhanmış yunmuş galır oğlum. Mustafa abim Allah var yahışıhlı, heybetli adamıdı. Evlenmeden evvel köyün ne gadar gızı varsa peşindeymiş beni alsın deyin. Neneni almış almaya emme gönlü başkasındaymış, vermemişler. Adamda gahretmiş nenenle evlenmiş. Sonra nenen, o gadınla punarın başında bi gavgaya dutuşmuş

ben gelin olmadan önce. Rahmetli bı dıhımdı emme cıdıldı. Öbürünün saç örgülerini goparacağmış nerdeyse de gız bunu punarın suyuna sohmuş o can havliyle. Soğra da araya girenler neyin olmuş, gız da başka köye evlenip gedince deden umudu kesmiş derlerdi." Birden içim titremişti. Bu hikayeyi ya bilmiyordum, ya da hatırlamıyordum ama düşününce çok acıklı gelmişti.

"Vayyy, dedem de az değilmiş, çapkın mıymış neymiş." Arslan keyifle gülümserken ninem,

"Vallaha işinde gücünde adamıdı ben gelin gelince. Öyle bi şeylerini duymadım, günahını alamam. Emme nenen gısagnırdı işte gocasını. Huy mu desem, sevdiğinden mi desem bilmiyom."

"Çok üzücü. Birini sevdiği halde, herkes bunu bildiği halde başkasıyla evlenmek zorunda bırakılmak. Sonra da insanların ondan mutlu olmasını beklemesi. Acımasızlık bu. Mustafa dedeye de, sevdiği kıza da üzüldüm."

"Ya neneme?" Arslan kaşları kalkık şekilde cevap bekliyordu.

"Başkasını sevdiğini bile bile, kendi gönlüyle evlenmeyi kabul ettiyse ona üzülemem kusura bakma. Ama o da ailesinin zoruyla verildiyse dedene, boşanma diye bir şey olmadığı için o dönemlerde yuvasını korumaya çalışmış olabilir. Belki o açıdan bakarsak onun durumu da kolay değildir. Bence sevilmemek ve bunu bilmek de bir işkence." Son cümlem Arslan'ın ifadesinde belirgin bir değişikliğe sebep oldu. Sanki yarasına tuz basmış veya bir şeyi idrak etmesini sağlamıştım. Sonra yeni boşandığı geldi aklıma, ne yaşadığını, nasıl bir evlilikten çıktığını hiç bilmiyordum, soracak samimiyetim, sohbetim ve gerekçem de olmamıştı.

"Haklısın. Muhtemelen birçok insan evliliğinde işkence çekiyor bu yüzden." Sesini normal tutmaya çalışmıştı ama o seste de yüzündeki ifade kadar derin bir şeyler vardı. Üzgün veya pişman. Belki de düşünceli. Bilemediğim bir şeyler.

"Acıklı konuları bırakın bakalım. Burada yeni evli ve sevgi dolu bir kadın var. İkiniz sonra biten evlilikleriniz için dertleşebilirsiniz. Ama ben umutsuz şeyler duymak istemiyorum." Arslan ve ben aynı anda

patavatsız Çiçek'e döndük. Kuzenim bazen gerçekten çok açık sözlü oluyordu. Arslan'ın kırılmış olabileceğini düşünürken herifçioğlu kıkırdamaz mı?

"Hay ağzına sağlık Çiçek. Doğdu diyorsun, bu acıklı konuları biz Petek'le sonra konuşuruz. Sana kötü örnek olmayalım. Zaten senin herifin de gözlerinden aşk akıyor." Çiçek sırıttı.

"Hehehe, biraz yoruldum ama işte sonuç gördüğün gibi gayet başarılı oldu. Ve bunu ne pahasına olursa olsun koruyacağım." Çiçek masadaki çilek reçelini çatalıyla gösterdi ve ekledi, " Sen şimdi onu bunu boş ver de şu reçel nasıl olmuş? Petek'le yetiştirdiğimiz çileklerden yaptık." Yüzünde şirin bir beklentiyle bakıyordu Arslan'a. Bazen onun hiç büyümeyecek bir çocuk olduğunu düşünüyordum ve bu o anlardan biriydi. Ve belki de iyi ki öyleydi.

"Zaten bu çilek yetiştirme maceranızı da merak ediyordum." Arslan cümlesine ara verip reçelden biraz aldı ve ekmeğine sürdü. Ardından o ekmeği ağzına atarken ben de en az Çiçek kadar ilgiyle tepkisini beklerken buldum kendimi. Arslan'ın ifadesi yumuşarken,

"Reçeli kim yaptı peki?" dedi ve bana baktı.

"Petek yaptı, çünkü ben o sırada Ender için gül reçeli yapmakla meşguldüm. Dikkatimin dağılmaması gerekiyordu."

"Hımmm, doğru tahmin etmişim o zaman."

"Benim yaptığımı mı nasıl tahmin ettin?" dedim kötü bir eleştiriye kendimi hazırlamaya çalışırken.

"Çünkü limonun hafif mayhoş aromasının, şeker ve meyvenin tadının oranı tıpkı böğürtlen reçelindeki gibi. Yani tam sevdiğim gibi."

"Bak sen, demek beğendin?" Çiçek kıkırdadı.

"Hem de nasıl. Bu kış reçellerim senden Petek. İtiraz istemem. Elinde ne varsa birer kavanoz isterim ben de." Bu sefer ninem de kıkırdadı.

"Deli oğlan, ev reçel dolu. Gir al hangisini seversen. Hele o da laf mı?"

"Evet, sahanlık reçel dolu. Ninem de bir sürü yaptı yine ve benimkinden daha iyiler. Gir al." Dedim onu savuşturmaya çalışarak. Bir de beyefendinin reçellerine sponsor olmaya niyetim yoktu yani. Arslan kafasını olumsuz anlamda sağa sola sallarken cıks cıks, yapıyordu.

"Kıymet nine senin elinin tadı dillere destan zaten ona hiç itirazım yok ama bu Petek bana bir kavanoz reçel vermemek için kırk dereden su getirdi. O yüzden ben ondan istiyorum. Siz hiç karışmayın." Çiçek ve ninem kıs kıs gülerken,

"Annem çok reçel yaptı Arslan amca. Bize gelince gösteriyim sana ben." Arslan uzanıp Duru'nun yanağını hafiften okşadı,

"Aferin sana prenses. Annen gibi cimci değilsin, gerçi sizin ailede annen bir istisna. Bak diğer tüm hatunlar eli açık." Omuz silktim,

"Sizin ailede de bir sen bu kadar ısrarcısın sanırım. Başka görmedim senin gibisini."

"Benden bir tane daha göremezsin zaten." Arslan bana çapkınca göz kırpmasın mı?

"Senden bir tanenin yeterli olduğunu düşünüyorum zaten." Dedim altta kalmamak ve o göz kırpmadan etkilenmediğimi kanıtlamak için.

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım bensiz?" Veranda demirinden kafasını uzatmış Ender gülerek bize bakıyordu.

"Ender? Sen erken mi döndün?" Çiçek hemen hareketlendi.

"Gel dostum gel, burada üçe karşı bir kaldım ve bu hatunlar çok güçlüler."

"Bana hiç güvenme vallahi, bu ailenin hatunlarına karşı boynum kıldan ince." Ender merdivenlere yönelirken Arslan dizine sahte bir tokat attı.

"Tüh, desene halimiz duman."

"Haline n'olmuş, Allah kötü gün gösdertmesin. Ender oğlum gel sen de şöyle yamacıma. Çiçek gızım temiz çatal neyin getir. Gaynanaları seviyomuş bu deliganlıları."

"Bi de kızı seveydi eyiydi ama işte." Arslan ağzının içinde söylenirken bunu eski karısına söylediğini düşündüm. Yoksa karısından ayrıldığı için pişman mıydı? Gerçekten kayınvalidesi falan onu çok seviyordu da eşi mi sevmiyordu? Sorunları neydi sahi ayrılmak için? Ve hala aşık mıydı eski karısına? Ben birden bu soruların hiç birinin cevabını bilmediğimi fark ettim ve mideme bir kramp girdi. Ardından iştahım aniden çekildi kayboldu sanki. Ender ve Arslan ninemle birlikte sohbet ederken Duru ve Çağın'ın da artık doyup sofradan kalkmış olmasını fırsat bilip,

"Size afiyet olsun. Ben çilek tarlasına geçiyorum. Kalan işi bitireyim." Dedim ve kalktım sofradan. Arslan kısa bir an bana baktı dikkatle ama bir şey demedi. Zaten suratım da gergin olmalıydı çünkü az önceki sözü ve sonrasındaki sorular beni rahatsız etmişti. Buna şaşırsam da etmişti işte. Bana ne diyememiştim kendi kendime.

"Tamam kuzi, birazdan sana katılırım."

Çiçek'e, tamam, deyip yanlarından uzaklaştım. Hızlı hızlı yürüdüm. Zaten arada çok mesafe yoktu ama o ortamda kalmamak için bir bahane bulmuş olmak beni az da olsa rahatlattı. İşin yarım kaldığı kısma geçtim ve işe koyuldum. Ama aklım orada değildi. Zaten Arslan geldiğinden beri aklım ne zaman tam olarak yaptığım şeydeydi ki? Çalışırken bahçenin ucuna doğru ilerledim. İki dönümlük arazinin uç sınırında bir su harkı doğal bir sınır oluşturuyordu ama onun dışında tel veya çit yoktu yandaki bahçeyle. Gerek görülmezdi genelde öyle şeylere buralarda. Çoğu kişi bahçeden bahçeye geçer, gideceği bahçelere ara geçitler olarak kullanırdı diğer bahçeleri. Herkes birbirini bildiğinden kimse de buna ses etmezdi.

Bahçenin ucuna yaklaştığımda kendi kendime söylenerek işimi yapıyordum. Birden garip bir hisse kapıldım. Etraf normalden daha sessizleşmiş gibi geldi. Anlık bir içgüdü beni uyardı sanki ve kafamı kaldırıp etrafa bakındım hızla. Sanki etrafta bir yerde biri beni izliyordu. Çiçek mi geldi diye düşünürken ortada kimseleri göremedim ama sanki bir çift göz üzerimdeydi hala. Yandaki bahçeye çevirdim bakışlarımı ama yine kimseyi göremedim. Belki de kendi kendime konuşurken çok

dalmıştım ve yanlış bir hisse kapılmıştım. Birkaç saniye daha etrafı dinledikten sonra yalnız olduğuma kanaat getirip tekrar işime koyuldum.

'Çiçek ortamdan kopamadı galiba, eh kocasından ayrı duramıyor ki. Neyse zaten pek bir şey de kalmadı. Son bir sırayı da temizledik mi, tamamdır." Arslan'ı ve son söylediğiyle ilgili hüsnü kuruntularımı zihnimden uzaklaştırmak için başka bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Ama o garip his bir türlü yakamı bırakmıyordu. Tam kafamı tekrar kaldırıp etrafı yeniden kontrol edecekken bir şey üstüme atladı. Güçlü ve hızlı bu darbeyle neye uğradığımı şaşırıp kısa bir şok yaşadım. Koca bir el ağzımı kapatıp beni koltuk altlarımdan çekerek sürüklemeye başlayınca da şok yerini korkuya bıraktı. Bir erkek eliydi ve beni var gücüyle diğer bahçeye taşımaya çalışıyordu. Bunun nasıl olduğunu düşünürken az sonra başıma neler gelebileceğini tahmin ederken buldum kendimi.

Çırpınmaya ve saldırganın yüzünü görmeye çalıştım. Adamın anlık bir sendelemesi sırasında eli ağzımdan biraz kaydı ve bunu fırsat bilip bağırdım. Fakat el ağzıma hızla yeniden kapandı. Yetmezmiş gibi kafama bir de şiddetli bir darbe yedim. Kulağımın üstüne aldığım darbe yüzünden görüşüm ve algım birden bulanıklaştı. Ağaçlar ve adamın çiçek bozuğu gibi delikli yüzü gözümün önünde bulanık ve sisli bir hal alırken bir uğultu doldu kulaklarıma. Kendimi kaybetmekten daha çok korktum o an. Bilincimi kaybetmekten ve başıma gelecek felaketten irkildim. Çiçek, Ender ve Arslan çok uzağımda değillerdi ve beni kurtarabilirlerdi. Fakat ben...canım çok yanıyordu ve saldırganın elinde tek başımaydım. Bana bir şey olursa Duru ne yapardı? Annem ve babam?

'Birisi gelsin lütfen, biri beni kurtarsın Allah'ım lütfen. Her şey siliniyor, bana yardım et Allah'ım lütfen.

Uzaktan gelen sesler birbirine girdi. Ağzım artık kapalı değil ama gözlerimi zor açıyorum. Çok uykum var, sanki günlerdir uyumamış gibiyim.

"Petek aç gözünü, Petek iyi misin sen? Petek! Petek!"

"Petek! Kuzi lütfen ses ver, iyi misin ses ver." Birileri bana mı sesleniyor, adam hala beni sürüklüyor mu? Biri vücudumu sarsıyor ama deminki gibi şiddetli değil. Üstelik sesler çok tanıdık. Gözümü zorla araladım.

"Gözünü açtı, kendine geliyor şükür." Ender kaygılı bakışlarla bana bakıyor. Hemen yanında Çiçek var. Sanırım beni dizlerinin üzerine almış ve elimi tutuyor. Konuşmak istiyorum ama narkoz etkisinde gibiyim.

"Kurtarın beni." Diyorum zorlukla.

"Petek iyi misin güzelim? Buradayız, korkma!" Derin bir nefes alıyorum. Ama zihnim bulanık.

"Arslan! Arslan yeter!" Ender yanımdan uzaklaşıyor ve Arslan'a seslendiğini duyunca onun da orada olduğunu bilmek birden daha güvende hissetmeme neden oluyor. Dönüp ona bakmak istiyorum, yerimde doğrulmaya çalıştığımda Çiçek,

"Petek dur, ani hareket etme canım." Diyor.

"Kaldır beni." Diyorum mecalim olmadığı halde. Çiçek beni oturtunca Arslan ve Ender'i yerde yatan bir adamın yanında görüyorum. Daha doğrusu Arslan adamın üstünde ve ona vuruyor.

"Arslan bu kadar yeter! Adama bir şey olur falan, başına iş alırsın. Polisi arıyorum hemen. Bırak cezasını onlar versin." Ender uzanıp Arslan'ın kolundan dostça tutuyor. Arslan'a bağırmak istiyorum ama hiç halin yok. Arslan adamın üstünden kalkıp bana bakıyor hızla.

"Petek?" Sadece adımı söylüyor ve bana dikkatle bakıyor. O seslenişte birçok soru var sanki; iyi misin? Sana zarar verdi mi? Canın yanıyor mu? Vesaire gibi birçok soru sadece adımda gizli.

"Ben...İyiyim." Diyorum ama sanırım hiç de iyi görünmüyorum.

Onu hemen hastaneye götürmeliyiz. Baygındı, kafasına darbe almış olabilir." Ender sağduyulu davranıyor. Arslan adam kaçar diye sanki onu bırakmak istemiyor ama gözü de benim üstümde.

"Bu şerefsizi de polis gelene kadar ağaca bağlamak lazım. Çiçek koş ve kalın bir ip getir, çabuk!"

"Onunla ben ilgilenirim, sen Petek'i sarsmadan arabaya taşı."

"Haklısın, sen polisi ara."

Çiçek ip getirmek için koşarak giderken iki güçlü kol beni kucaklıyor. Göz göze geliyoruz Arslan'la,

"İyi ol lütfen. Sakın uyuma, hastaneye gidiyoruz Petek." Sesinde kaygı ve korku var gibi. Neler oluyor ki?

'Ama çok uykum var,' demek istiyorum, sesim çıkmıyor.

"Petek uyuma lütfen, bak bana, gözlerime bak." Arslan beni hızla taşırken gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

"Bana ne oldu?" demek bile beni yoruyor.

"İyi olacaksın, uyanık kal lütfen, şimdi arabaya bineceğiz."

Bahçede yürürken biraz sendelese de beni kucağında taşımaya devam eden Arslan sık sık yüzüme bakıyordu. Gözlerinde gördüğüm duygu belki de bana bakarken gördüğüm en samimi duyguydu. Benim için endişeleniyordu, bana bir şey olmasından korkmuş gibiydi. Bu sahte olamayacak kadar güçlü ve belirgindi bakışlarında. Kendimi bırakmamak için direndim.

"Petek, gızım, ah yavrum benim!"

"O iyi olacak, hastaneye gidiyoruz. Çocuklarla ilgilenin nenecim."

"Anne! Anne!" Çok fazla ses var. Ninem, Duru, Arslan. Hepsine birden odaklanmak çok yorucu ama Duru'yu görmeye çalıştım.

"Buradayım meleğim, korkma. Annen burada." Dedim fersiz sesimle. Arslan'la göz göze geldik o sırada.

"Ve hep burada olacaksın, iyi olacaksın." Dedi beni taşımaya devam ederken. Beni cipine bindirirken öyle nazik ve dikkatliydi ki. Yanındaki koltuğa oturttu ve hemen kemerimi bağlamak için uzandı. Çok yakındık, boynu yüzümün önündeydi ve kokusu burnuma dolmuştu. Çok güzel kokuyordu, bana güven veren bu koku hep yakınımda olacak mıydı? Sonra eliyle yüzümü nazikçe tutup gözlerime baktı. Şimdi yüzü de yüzüme çok yakındı.

"Petek birkaç dakika daha dayan, uyumak yok tamam mı?" Kafamı salladım. Yüzü bana en son gençliğimizde üst üste düştüğümüzde bu kadar yakın olmuştu. Güzel mavi gözleri ve ılık nefesini en son o zaman böyle yakından görmüş ve duyumsamıştım. İçim öyle güzel ve sıcak bir duyguyla kaplandı ki. Bana kaygılı ama güven veren sıcak bir gülümsemeyle bakıp kapımı kapattı. Ardından şoför koltuğuna oturup aracı çalıştırdı.

ARSLAN

Petek alelacele sofradan kalkıp gittiğinde bunda bir gariplik olduğunu anlamakta zorlanmadım. Son söylediğim şeyleri düşündüm ama bana bozulup bozulmadığından emin olamadım. Acaba kızı da seveydi iyiydi, dediğim için mi alınmıştı? Yoksa laf kaynanalardan açılınca ben boşandığım için eski karımı kast ettiğimi mi düşünmüştü? Çünkü o cümleden sonra hiç sesini çıkarmamış, bana laf sokmamış, sessizleşip sofradan kalkmıştı. Beni kıskanmış mıydı? İçten içe hem yanlış anlaşıldığım için canım sıkılmıştı, hem de Petek'in beni kıskanma ihtimalini düşününce gururum okşamıştı.

Petek duygularını çoğu zaman çok iyi kamufle eden soğukkanlı biriydi ve bana karşı ne hissettiğini anlamakta zorlanıyordum açıkçası. Bazen çok soğuk ve ters, bazen şaşırtıcı derecede samimi ve içten oluveriyordu. Bir türlü rayına oturmuyordu aramızdaki iletişim. Oysa ona yakın olmak ve konuşmak için her fırsatı kullanıyordum resmen. Ve sanki o ne zaman duvarlarını biraz çekiverse aradan hemen ardından başka bir duvar çıkıyordu karşıma. Yine de vazgeçmeye niyetim yoktu. Çünkü yapmaya devam ettiğim şey bir şekilde bana iyi hissettiriyordu.

Petek gittikten sonra sofrada sohbet kaldığı yerden devam etti. Çiçek ve Ender gerçekten çok iyi anlaşıyorlardı. Onlara yemeğe gittiğimde de bunu anlamıştım ama şimdi daha da doğal ve sevimliydiler. Petek ve benden ne kadar farklıydılar. Bizim gibi sürekli didişmiyorlardı. Gerçi her çiftin iletişim şekli aynı olacak diye bir kaide yok. Evet pekala da Petek ve ben de çift sayılabiliriz. Henüz o bunu kabullenmiş olmasa da

bas bayağı çifttik biz de bana göre. Tek yapmam gereken Petek'e bunu kabul ettirmekti o kadar.

Yemekler bitmiş, çaylar da içilmişti ve Çiçek sofrayı topladıktan sonra bizden müsaade isteyip Petek'e yardım etmeye gitmek için yanımızdan ayrılmak isteyince ben de çilek tarlasını görmek istedim. Aslında deminden beri Petek'i orada çalışırken görmek için bir bahane arıyordum. Ender de bize katılabileceğini söyleyince hepimiz hareketlendik ve merdivenlere yöneldik. Tam ben en önden iniyordum ki merdivenleri, acı ve yardım isteği dolu bir çığlık duyduk. Ses biraz uzaktan geliyordu ama tanımıştım sahibini. Petek'di bu. Hepimiz aynı anda,

"Petek!" dedik ve başına bir şey geldiğini anlayıp tarlaya doğru koşmaya başladık. Uzakta bir karaltı gördüğümde ve o karaltı bir ağacın ardında kaybolurken yerde birini sürüklediğini fark ettiğimde içime bir korku doldu. Çünkü çilek tarlası açık bir alandı ve Petek ortada yoktu. Ender de hemen yanımdaydı ve,

"Orda biri vardı, ağaçların arasına girdi. Ama Petek'e benzemiyordu." Dedi.

"Petek'i yerde sürüklüyordu çünkü. Koş!" dememle koşuşumu hızlandırmam bir oldu. Tarlayı baştan sona nasıl geçtiğimi hatırlamıyorum, sadece yandaki ağaçlıklı bahçeye daldığımı ve beni görünce Petek'in üstünden kalkıp kaçmaya çalışan adamı gördüğümü hatırlıyorum. Petek yerde baygın gibiydi ve çiçek bozuğu yüzüyle daha da ürkütücü görünen adam panikle nereye kaçabilirim diye anlık bir duraksama yaşamıştı. Benden biraz kısaydı ama çok zayıf sayılmazdı. Üzerinde silah olup olmadığını düşünmedim. Onun anlık şaşkınlığını fırsat bilip direk ona doğru koştum.

"Petek'e bak, o iyi mi bak!" diye bağırdım Ender'e ve adam koşmaya başladıktan hemen sonra onu yakaladım. Ben zaten koşarak geldiğim için ivme kazanmıştım ve fırtına gibi daldım adama. Üstüne atlayıp yere yuvarladım. Yumruklarımı neresine gelirse vurmaya, vururken de sinirden küfür etmeye başladım. Kendimi tutamıyordum, Petek'e bir şey yapacak olması fikri, onun canını yakmış ve daha da yakacak olması

düşüncesi öfkemi katladıkça katladı. Adam altımda yalvarıyordu ama acımadım. Sonunda yüzü kan içinde kaldı ve direnmeyi bıraktı.

Ender yanıma gelene dek onu fark edemedim.

"Arslan bu kadar yeter! Adama bir şey olur falan, başına iş alırsın. Polisi arıyorum hemen. Bırak cezasını onlar versin." Ender haklıydı. Haklıydı ama hıncımı alamamıştım. Bu it herifin Petek'e bir şey yapmaya çalışması, canını yakmış olması düşüncesi öfkemi körüklüyordu. Ender dostça kolumu tuttu ve biraz daha sakinleşmemi sağladı.

"Petek'le ilgilenmeliyiz." Diye fısıldadı. Evet önemli olan Petek'di. Ayağa kalkıp adamı Ender'e bıraktım ve direk dönüp Petek'e baktım. O da bana bakıyordu. Koşup ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Az önce başına gelenleri ve biz sesini duyup yetişmesek gelebilecekleri yeniden düşündüm ve sadece,

"Petek?" diyebildim. Devamını getirirsem ağzımdan neler kaçırırım bilemezdim.

"Ben...İyiyim." Dedi ama çok bitkindi. Yine de gözlerinde beni, bizi görmekten duyduğu rahatlama hissi alenen belliydi. Hızla yanına gidip onu kucağıma aldım ve arabaya taşırken uyumamasını tembihledim. Kafasına darbe almıştı ve biran önce hastaneye gitmemizde fayda vardı. Onu araca bindirip kemerini bağlarken teninden yayılan sıcaklık ve ona has kokunun dışında sanki karma karışık duyguların da kokusu gelmişti burnuma. Yüzlerimizin çok yakın olduğu kısa bir an göz göze geldik. Yeri ve zamanı olsa acaba içimde ne fırtına koptuğunu anlatabilir miydim ona? Henüz bu kadar erken bir vakitte hissettiğim yeni ama eskiye kök salmış duyguların ne denli güçlü olduğuna inandırabilir miydim onu? Hem de belki de en gıcık olduğu insanken.

Hastaneye vardığımızda onu hemen acile taşıdım. Tetkikleri yapılırken Ender aradı. Polis olay yerine gitmiş ve adamı tutuklamışlar. Kıymet nine adamı teşhis etmiş, köyde yaşayan itin kopuğun biriymiş. Daha önce de adi birkaç suça karışmış ve hatta hapse girip çıkmış. Hırsızlık, tehdit ve şimdi de tecavüze yeltenme. Ender avukatını

aradığını ve davayla bizzat ilgilenmesini istediğini söyledi. O sırada Seyit dede de eve gelmiş. Bahar teyze ve Faruk enişteye de haber vermişler, ikisi de apar topar hastaneye geliyorlarmış. Çağın ve Duru'yu da sordum. Öyle ya çocuklar da durumdan etkilenmişti. Ender, Çiçek'in ikisiyle de ilgilendiğini ve çocukların iyi olduğunu söyleyince rahatladım. Her şeye rağmen Çağın'ın ben ve annesi olmadan başka insanlarla kalmaya ve onlara adapte olmaya, onlarla iyi zaman geçirmeye başlamış olması içten içe beni sevindiriyordu.

Tüm bunlar olurken biz de hastane polisine ifade veriyorduk. Tabii Petek bazı detayları tam hatırlayamıyordu. Geçirdiği kısa süreli baygınlık kafasına aldığı darbe yüzündendi. Adamın üzerine çullanıp ağzını kapadığını ve onu sürüklediğini, bir ara dengesini kaybettiğinde ağzı açılınca da bağırdığını hatırladı ve söyledi. Sanırım biz de onu o tek bağırışta duymuştuk. Buna ne kadar şükretsem azdı. Ya bağıramasaydı. Çünkü adam benim kadar olmasa da Petek'e göre iri biriydi ve direnebilir miydi ona, tekrar bağırmak için fırsatı olur muydu emin değildim. Zaten şerefsiz bağırdığı için onu bayıltmayı da denemiş. Kafasına, kulağının biraz üst tarafına vurulduğunu ve hafif bir sarsıntı geçirdiğini söyledi doktor. Geçici unutkanlıklar yaşayabilir ama zamanla normale döner dedi. Nitekim Petek gerçekten de aynı şeyleri tekrar tekrar sormaya başlamıştı.

Polis ona sorular soruyor, o da cevap vermeye çalışıyor ama az sonra bana dönüp neden hastanede olduğunu, polisin yeni mi geldiğini sorup duruyordu. Polis de durumun farkında olduğu için Petek'i dinlenmesi için bırakıp gittiler. Zaten bildiğimiz her şeyi anlatmıştık. Yeni bir detay hatırlarsak haber verecektik kendilerine.

Bahar teyze ve Faruk enişte telaşla gelip sarıldılar Petek'e. İkisi de çok gergin ve öfkeliydi. Adam zaten köyde sevilmeyen biriydi ve yapmaya çalıştığı şey hepimizi yeterince kızdırmıştı.

"İyi misin yavrum? Doktor ne dedi?" Bahar teyzenin gözleri dolu doluydu. Annelik işte. Ama Petek ona boş boş bakıyordu.

"Siz niye geldiniz anne, hayrola?" dedi içinde bulunduğu durumun farkında değilmiş gibi. Deminden beri bu tarz konuşmalarına alışmaya

başladığım için kontrolü ben devraldım ve şaşırmış görünen anne babaya benimle biraz dışarı gelmelerini işaret ettim. Doktora bir şeyler sorma bahanesiyle hepimiz çıktığımızda durumu kısaca özetledim ve birkaç gün onu yoracak sorulardan kaçınmalarını ve kendisinin tuhaf, saçma sorularına cevap verirken normal davranmaya çalışmaları gerektiğinden bahsettim. Doktorun da uygun görmesiyle eve dönerken Petek anne ve babasının aracına bindiğinde içim bir tuhaf oldu. O an ondan ayrı kalmaktan, ondan farklı araçta gidecek olmaktan hoşlanmadım. Fakat yapabileceğim bir şey yoktu, Petek'i ben götürmek konusunda ısrar edebileceğim mantıklı bir sebep de bulamadım. Ama öyle ya da böyle ondan fazla uzakta durmaya niyetim yoktu. O şerefsiz yakalandığı ve tutuklandığı için bir nebze içim rahattı lakin yine de Petek'i koruma içgüdüm alarma halindeydi.

Faruk enişte Petek'i eve götürürken ben çocukları almak ve diğerlerine bilgi vermek için Seyit dedemlere geçtim. Ender ve Çiçek de oradaydılar. Konuştuk ve durum üzerinde istişarede bulunduk. Köy olayla çalkalanıyormuş ve adamın ailesi muhtarı araya sokup davadan vazgeçer miyiz diye harekete bile geçmiş utanmadan. Hatta bir de ben oğullarını darp ettim diye dava açacaklarmış bana. Ender muhtarı arayıp her şeyi bizzat gördüğünü, benim adamı Petek'in üzerinden aldığımı ve bize zarar vermesin diye etkisiz hale getirdiğimi, dava açsalar bile 3 tane görgü tanığına karşılık hiçbir haklı savunma yapamayacaklarını belirtmiş. Üstelik adam zaten sabıkalı, benim se düzgün bir yaşantım olduğundan hakimin otomatikman açılmış davalarda Petek ve ben lehine karar vereceğini de eklemiş.

"Muhtar kapatmadan önce de ekledim: Böyle bir durumda köyün asayişi ve temsili açısından sizin de görevine yakışır şekilde davranıp, adi bir suçluya aracılık etmek değil, ona ve ailesine takındıkları tutum yüzünden ayaklarını denk almaları gerektiğini, köydeki diğer kadın ve hatta insanların güvenliği için üstüne düşeni yapacağını söylemeniz gerekiyor. Siz bir muhtarsınız ve devleti temsil ediyor, maaş alıyorsunuz. Siz ancak bir tarafı tutabilirsiniz o da haklı ve mağdur olan taraf! Bu sıradan bir uyuşmazlık veya huzursuzluk davası olmayacak, o yüzden size aracı olmak değil, suçlu tarafı uyarıcı olmak düşer. Umarım siz de

vazifenizi vicdanen de rahat uyuyabileceğiniz gibi yaparak bize yardımcı olursunuz. Çünkü bu tüm köy halkı için de mühim, diyerek bir daha bizi bu tarz bir beklentiyle aramamasını söylemiş oldum."

Ender'e bakıp büyük bir takdirle kafamı salladım. Şu son birkaç saat içinde takındığı tutum ve Petek için verdiği mücadele benim ve bu ailedeki diğer tüm insanların onun hakkında ne denli haklı olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Annem ondan çok kısaca bahsetmiş ve yüzünün deforme olduğunu bana önceden söylemişti ancak onu görene dek tam olarak net değildi kafamda görüntüsü. Onu ilk gördüğümde şaşırmamama rağmen Çiçek ve Ender'i yan yana görmek biraz tuhaf gelmişti elbette. Fakat Çiçek'in gözlerindeki sevgi ve enerji, Ender'in tavırları ve konuşması kafamdaki saçma kuruntuları hızla dağıtmış ve zaten açık fikirli biri olduğum için de bir daha bu açıdan bakmamıştım ikisine. Ve bugün Ender benim gözümde çok farklı bir yerdeydi. Ama bu farklı görüntüsünden dolayı değil, karakteri ve kalitesi yüzündendi. Bizim çılgın kız iyi ki bu adamı nikah masasına oturtmuştu.

Seyit dede ateş püskürüyordu, Kıymet ninenin de üzüntüden şekeri yükselmişti. Ender, dedemi zor tuttuklarını, silahı alıp adamın kapısına dayanacağını söylediğinde iyi ki evde ona engel olacak birileri kalmış diye içten içe şükrettim.

Orada olduğum süre içerisinde aklım hep Petek'teydi. Ne yapıyordu? Nasıl hissediyordu? Yaşadığı şok ve korkuyu atlatabilecek miydi? Ancak Ender ve Çiçek'le emniyet müdürlüğüne gitmemiz gerekiyordu ve üçümüz çocukları da alıp Peteklere gittik önce. Çocukları Bahar teyzeye emanet ederken Petek2in durumunu da sorduk. Çiçek de, benim gibi Petek'i görmek istiyordu ama hem Petek dinlenmek için odasına çıktığından hem de emniyet müdürlüğüne gitmemiz gerektiği için mecburen oradan ayrılacaktık. Duru da anneannesini görür görmez annesini sormuştu.

"Annen biraz uzandı yavrum, azcık dinlensin sonra bol bol görürsün." Bahar teyze Duru'nun ikinci kata çıkmasını engellemek istedi.

"Annem iyileşecek di mi?"

Biz hastaneye gidince Duru'ya annesinin tarlada düşüp biraz yaralandığını söylemiş Çiçek. Başka ne diyebilirdi ki o yaştaki bir çocuğa? Gerçeği nasıl izah eder ve sonra o çocuğun korkmadan dışarı çıkmasını, bahçede gezmesini, ağaçların arasında oynamasını beklerdi? Çocukluğumuzun geçtiği yerlerdi buralar. Güven içinde dolaştığımız, saklambaç oynadığımız, tek başımıza sağa sola gidip geldiğimiz yerdi. Oysa şimdi evinin biraz uzağında saldırıya uğruyordu bir kadın. Şüphesiz bu bir köye mal edilemez, tüm insanları, erkekleri zan altında bırakamazdı ama kadınlar kendi evlerinin önünde, hatta içinde bile güvende olmayacaksa hayat kalitesinden, medeniyetten nasıl bahsedecektik? Şiddetin, cinsiyet ve yaş seçmeyen sapkın saldırıların odağında yaşama tehlikesi toplumu parçalamaz mı?

Çocukken bizi de korkuturlardı. Yok gece dışarı çıkma cinler, mekirler takılır peşine. Yok mahzende al kızı olur, yok samanlıktan yılan çıkar. Bizi ya efsanevi varlıklarla ya da zararı dokunabilecek hayvanlarla korkuturlardı. Oysa şimdi insanoğlunun kötüsü hem diğer insanlara hem de diğer tüm canlılara zararlı.

Üçümüz ifade vermek ve saldırganı teşhis etmek için emniyet müdürlüğüne gittik. Gergin saatlerdi. Hem sırayla ifadelerimizi verdik, hem de o pisliği yeniden görmek ve teşhis etmek zorunda kaldık. Yüzü gözü patlamıştı ve perişan görünüyordu. Pisliği görünce tekrar dövme isteğimi zor dizginledim. İyi ki Petek'in buraya gelip teşhis etmesi gerekmemişti bu adiyi. Yaşadığı travma ve geçici hafıza kaybı yüzünden bizim şahit olarak teşhisimiz yeterli görülmüştü. Polislerden biri, sanığın benden şikayetçi olabileceğini, buna hazır olmamı söyledi. O vakit polise dönüp,

"Ceza alacağım diye kaçmasına izin verseydim ben pişman olurdum ama bu sapığı birine zarar verdiği için dövdüm diye ceza alırsam adil olamayan adalet utansın, korkmuyorum." dedim. Tabii adamcağızın elinden gelen bir şey yok, ne desin. Bundan sonrası artık savcıya kalıyordu. Savcı dosyayı hazırlayıp saldırganın tutuklu yargılanmasını isterdi muhtemelen. Diğer türlü köyde gezerse bu adam ben yine döverdim şerefsizi. Ama kabarık suç geçmişi ve küçük bir şehirdeki asayiş durumu göz önüne alındığında muhtemelen tutuklu

yargılanacaktı adi pislik. Tabii bir de alabileceği en ağır cezayı almasıydı temennim. Mümkün olsa da Petek bir daha bu pislikle yüz yüze gelmek zorunda kalmasaydı ama dava sürecinde ne yazık ki buna mecburdu. Ve o süreç boyunca yanında olacaktım.

Peteklere döndüğümde Petek hala uyuyordu. Onu görmeyi ne kadar çok istesem de dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için ben de Çağın'ı alıp eve gitmeye karar verdim. Gitmeden önce de herhangi bir durumda yardım gerekirse bana haber vermekten çekinmemelerini rica ettim. Bahar teyze de, Faruk enişte de bundan çok müteşekkir olduklarını söyleyip akşam yemeğine kalmamı istediler. Petek için yaptıklarımı Çiçek'ten öğrenmişlerdi ve bana borçlu hissediyorlardı muhtemelen. Ama yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Bunun için mahcup olmalarına gerek olmadığını kibarca söyledim.

"Duru, Çağın'la oynarsa annesini çok düşünmez. Hem sen de bütün gün koşturdun, gidip bu saatte ne yemek yapacaksın? Biz de yalnız yememiş oluruz, moralimiz de biraz yerine gelir belki." Bahar teyzenin beni göndermeye niyeti olmadığı aşikardı. Ne yalan söyleyeyim, eve gidip Çağın için bir şeyler hazırlamak ve Petek'i tekrar göremeden uyumak fikri bana da zor geliyordu. O yüzden daveti geri çevirmeyip orada kaldım. Bahar teyze bizim için bir şeyler hazırlarken Faruk enişteyle verandada oturduk. Hava serinlemeye başlamıştı ama üşümüyordum.

Oradan buradan sohbet ediyorduk ama keyfimiz yoktu. Aslında bana ne sormak istediğini biliyordum ama soramıyordu. Petek'i bulduğumda adamın ona ne yaptığını soramıyordu. Gerçi Allah için tam vaktinde yetişmiştik ve daha geç kalsaydık ben de düşünmek istemiyordum olabilecekleri. Tek düşünmek istediğim şuan güvende olduğu ve bundan sonra da hep güvende olması gerektiğiydi. Biz konuşmaya devam ederken bir çığlık uyuldu evin içinden. Çok yüksek değildi ama bize kadar ulaşmıştı ve ses Petek'e aitti. Refleks olarak yerimden o kadar hızlı kalktım ve eve daldım ki, Bahar teyze daha mutfaktan yeni çıkıyordu. Tam merdivenlere yönelecekken kendimi

frenledim. Yaptığım doğru olmayabilirdi, Petek odasındaydı ve benim oraya ilk giren kişi olmam yakışık almazdı. Yine de içim içimi yiyordu onu görmek için.

"Kimse yok mu!" diye tekrar bağırdığında Bahar teyze,

"Petek! Kızım geliyorum." Deyip merdivenleri tırmandı aceleyle. Faruk enişte de yanımdan geçip çıktı ikinci kata. Ben kendimi zor tutuyordum ama dayanamayıp merdivenlerin başına kadar çıktım. Kapı açıktı ve seslerini duyuyordum. Petek ağlıyordu. Onu ağlarken görmeyeli sanki onlarca yıl geçmişti. Onun gibi soğukkanlı birinin ağlama ihtimali aklıma bile gelmezken şimdi hüngür hüngür ağladığını duyuyordum ve sebebini tahmin ediyor olmak içimi acıtıyordu. Kabus görmüştü.

"Tamam yavrum bak evdesin. Biz buradayız bak. Baban da burada, hatta Arslan bile burada."

"Arslan burada mı?" Petek'in hıçkırıklar arasından durgunlaşan sesi adımı söylerken sanki daha güvende çıkmıştı.

"Evet, yemeğe kaldı. Sen iyi misin merak etti o da." Bir iki burun çekiş sesi geldi,

"Ben de aşağı geleyim anne. Burada kalmak istemiyorum."

"Tamam yavrum, nasıl istersen. Ben çıkayım da annen seni indirsin." Faruk enişte kapıda görününce biraz mahcup hissettim. Oraya kadar çıkmıştım ve kapı dinliyor gibi görünüyordum.

"Kabus mu görmüş?" Faruk enişte kafasını salladı. Birlikte indik merdivenlerden.

"Arslan?" Merdivenin alt başında durup bana fısıldayan adama döndüm.

"Buyur enişte?" dedim ilgiyle.

"Petek iyi değil. Ya bu kabuslar devam ederse?"

"Hepimiz destek oluruz, atlatır. Sen canını sıkma enişte, daha çok yeni her şey. O güçlü biri, üstesinden gelecek. İyi olacak."

"İnşallah bakalım. İçine kapanıktır, hassastır benim kızım, canı yanar da içten içe kimseye demez. Ondan korkuyorum." Derin bir nefes aldım,

"Korkma, siz panik yaparsanız o daha da korkar. Güvende hissetmesi şart. Hepimiz ona fazlasıyla güvende hissettireceğiz ve atlatacak." Faruk enişte koluma dokunup,

"Allah razı olsun Arslan oğlum. Seni Allah gönderdi."

"Estağfurullah enişte. Allah sizden de razı olsun. Kim olsa yapardı aynı şeyi. Hadi gel mutfağa geçelim de duymasın bizi. Tedirgin olmasın o da."

PETEK

Hastaneden geldiğimde kafam sepet gibiydi. Kısacık araba yolculuğu bile beni yormuştu resmen. Uyumak istiyordum. Doktor kontrollü şekilde uyumama izin vermiş, annem gidip gelip beni kontrol edeceğini söyleyince odama çıkıp pijamalarımı giydim ve yatağa bıraktım kendimi. Duru ve Çağın ile Çiçek ilgilendiği için bir nebze içim rahattı o yönden.

Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Tek yapmak istediğim şey yorganın altında uyumak ve yaşadığım tüm kötü şeyleri unutmaktı. Ancak Arslan gelip duruyordu aklıma. Benim için yaptıkları, o adamı bayıltana kadar dövüşü ve beni kucaklayıp arabaya götürüşü. Ya gelmeseydiler? Ya sesimi duymasaydılar? Düşünmek bile istemiyordum o ihtimali.

Biri elini ağzıma kapattığında korkuyla irkildim. Bağırmak istedim ama nefes bile alamıyordum. Her şey yeniden bulanıklaşırken korkuyla çarpıyordu kalbim. Kocaman ağaçlar günışığını kapatıyor ve sanki giderek uzuyorlardı tepemde. Çırpınıyordum ama kurtulamıyordum. Ağzımı kapatan el giderek sıkıştırıyordu beni ve nefes almakta daha da zorlanıyordum. Derken el ağzımın üzerinden biraz kayar gibi oluyordu ve avazım çıktığı kadar bağırıyordum: İmdaaaaat!

Ter kan içinde uyandığımda yorganın yüzümü kapattığını görüp hızla açıyorum yüzümü. Neden bu kadar çekmişim ki kafama yorganı? Yatakta hızla oturuyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum. Kabus hala çok canlı zihnimde. Adamın eli, ter kokusu ve bana uyguladığı baskı hala çok yoğun. Odamda olduğumu fark ediyorum ama korku ve nefessiz kalma hissi geçmiyor. Merdivenleri çıkıyor ayaklar. Tedirgin oluyorum ama annemi ve babamı görünce derin bir oh çekiyorum içimden.

Yalnız değilim, bahçede değilim. Evimdeyim. Ailemin yanında, güvendeyim. Ama çok uzakta değildi başıma gelenler. Ya yine gelirse? Her yer bağ bahçe, ağaçlık ve çalılık. Ya yine biri denerse aynı şeyi? Ürperiyorum. Evdeyim, güvendeyim ama dışarıda her şey farklı. Dışarıda başıma kötü şeyler gelmek üzereydi. Dışarısı tehlikeli!

Arslan'ın da evde olduğunu söylüyorlar. Aniden daha iyi ve güvende hissediyorum. Orada olduğuna şükrediyorum. Yataktan çıkıp onu görmek ve onun yakınında olmak istiyorum. Beni koruyacağını artık biliyorum. Bana zarar vermelerine izin vermeyeceğini. Ama her zaman yanımda olmayacak. Belki yine bir başkasına aşık olup gidecek. Gitmese bile kendi hayatlarını kuracaklar. Çok yorgun hissediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Uzakta olmasını istemiyorum. Hemen giyinip aşağı inmeliyim. Onu görmeye ihtiyacım var.

Annemle birlikte aşağı indiğimizde Arslan ve babamı mutfakta otururken bulduk. Arslan beni gördüğünde gözleri mi parladı yoksa bana mı öyle geldi? Duru koşup yanıma geldi. Belime sarılıp,

"Anne canın acıyor mu?" diye sordu. Ona boş boş baktım. Annem garipliğimi hissetmiş olmalı ki,

"Annen dinlendi ve daha iyi oldu yavrum. Fakat biraz başı ağrıdığı için fazla soru sormayalım ona. Olur mu Duru'cum?" diyerek durumu kurtardı.

"Tamam anneanne."

Akşam yemeği sakin geçti. Odada bahsedilmeyen şeylerin ağırlığı vardı. Hissediyordum. Gerginlik, öfke ve kaygı havada dolaşıyordu sanki. Neyse ki Duru ve Çağın'ın çocuksu enerjileri biraz olsun ortamı

yumuşatıyordu. Arslan bana hiç sataşmadı, gönderme veya imada bulunmadı. Ama ben galiba bunu bile özledim. Çünkü en azından o vakitler normaldi her şey. Şimdi hiç normal hissetmiyordum. Kafam hala sepet gibiydi ve arada bir unutkanlık yaşar gibi oluyordum.

Biz çay hazırlığı yaparken Çiçek ve Ender geldiler. En azından Çiçek biraz ortama neşe saçar diye sevinmedim değil hani. Erkekler içerde çay içerken ikimiz verandaya çıktık. Çayımızı açık havada içelim diye düşünmüştük. Sedire oturup konuşurken gözüm karanlık bahçede dolaşıyordu. Ağaçlar, çiçekler ve bahçenin ötesindeki bilinmezlik giderek gözüme daha ürkütücü görünmeye başlamıştı. Aslında her bir ağacın, çiçeğin ve çalının yerini biliyordum. Gözü kapalı yürürdüm bu civarda. Fakat artık eskisi gibi olmayacaktı. Gözümü kapatıp dolaşmak şöyle dursun yalnız başıma veranda da bile durup duramayacağımdan emin değildim.

"Petek? İyi misin sen?" Çiçek'in sesiyle kendime geldim. Elimde bardakla dalıp gitmişim karanlığın içine. Tüylerim diken dikendi. Ona bir an boş boş baktım.

"Petek canım neyin var?" diye tekrarladı Çiçek. Elini koluma koymuştu teskin edercesine. Bardağımı yakındaki sehpaya bıraktım ve kollarımı kendime doladım.

"Ürperdim sanırım. Çok karanlık değil mi?" Çiçek etrafa bakındı. Bana döndüğünde yüzünde biraz kaygı vardı ama hemen gülümsedi.

"Hava serinledi haklısın. Hadi içeri geçelim. Bizimkiler ne konuşuyor bir bakalım." Beni de kolumdan tutup nazikçe içeri götürdü.

O akşam beklediğim kadar neşeli geçmese de en azından yalnız kalmadığım için mutluydum. Herkesin gitme vakti geldiğinde artık ben de yorgun hissediyordum ve uyumaya ihtiyacım vardı. Çiçek ve Ender'i yolcu ettikten sonra Arslan,

"Senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var Petek. Yarın Çağın'ı ve Duru'yu okula ben götüreceğim. Ayrıca öğleden sonra da Çağın sanırım benimle kalsa iyi olacak."

"Okula götürme fikrinde haklısın sanırım ama Çağın'ın buraya gelmesinde bir sakınca yok ki. O ve Duru zaten beni yormuyorlar ve annem de ilgilenecektir ikisiyle. Sen işlerinle ilgilen."

"Emin misin?" Esnedim ve,

"Evet evet sıkıntı olmaz."

"Artık uyumalısın. İyice dinlen. Yarın görüşürüz." Dedi ve Çağın'ı da alıp gitti. O bahçe kapısından çıktığında birden etraf ürkütücü görünmeye başladı. Karanlık ve bilinmezlik üzerime geliyordu. Ürperip hızlıca içeri girdim ve dış kapıyı sertçe kapattım. Derin derin nefes alıp verirken annemle karşılaştık. Duru da hemen gerisindeydi.

"Petek?" dedi soru dolu ifadesiyle. Biraz daha sakinleşmeyi başardım.

"Çok yorgunum anne, odama geçiyorum." Dedim ve Duru'yu yanıma çağırdım. Birlikte üst kata çıktık ve hazırlanıp yattık.

Gece sürekli uyanıp durdum. Hep aynı sahne dönüp duruyordu. Terliyordum ve nefes almakta zorlanıyordum. Birkaç kez yataktan çıkıp pencerenin önüne gittim. Tül perdenin gerisine saklanıp dışarıya baktım. Karanlığın içinde, ağaçların arkasına saklanan gölgeler aradım nafile bir çabayla. Sanki orada bir yerde saldırganım beni izliyordu. Hapiste olduğunu bile bile bu duyguya kapılmaktan kurtulamıyordum. Yaşadığım yoğun korku tekrar tekrar beni etkisi altına alıyordu. Yüzünü tam görememiştim ama kim olduğunu biliyordum. Dahası dava sırasında da görecektim yine. Düşününce bile geriliyordum.

Duru uyanmasın diye kendimi teskin edip uyumaya gayret ede ede sabahın ilk ışıkları göründü. Hemen kalkıp bahçeye yeniden baktım. Sadece her zamanki yerinde duran ağaçlar, çiçekler ve çalılıklar vardı. Rahat bir nefes alıp uzandım yatağa ve yorgun gözlerim uykuya bıraktı kendini.

Ertesi gün çocukları okula Arslan götürdü ve getirdi. Annem de eve geldiklerinde ilgilendi sağ olsun. Unutkanlığım hala biraz devam ediyordu. Ama düne göre daha iyi olduğumu söyledi bizimkiler. Kardeşim Serkan defalarca aradı. Ona ne kadar, iyiyim, desem de izin alıp gelmekten bahsediyordu. Gelse de yapabileceği pek bir şey yoktu

çünkü adam zaten tutuklanmıştı. Bundan sonraki süreçte dava açılacak ve dava sonucu beklenilecekti. Polis olmanın da verdiği fazladan sorumluluk ve bana düşkünlüğü yüzünden burada olamadığı için çok üzülüyordu. Onu teselli edip gelmesine gerek olmadığına ikna ettim.

Çiçek öğlende arayıp öğleden sonra birlikte Tokat'ta bir yerlere gider miyiz diye sordu. Oturup bir şeyler içmeyi ve hava almayı teklif etti. Kararsız kaldım. Hala başım biraz ağrıyordu. Ben Çiçekle konuşurken Arslan çocukları getirmişti tam da. Veranda da telefon konuşmama denk gelince bana selam verip kenarda bekledi.

Çiçek onun sesini duyunca kıkırdayıp, hoparlörü açmamı istedi. Açınca da direk, "Abi bana yardım et lütfen! Petek'i ikna edemiyorum bir yerlere gitmeye." Demesin mi? Arslan da dünden bekliyormuş sanki böyle bir yardım isteğini. Bana yaklaştı ve telefona doğru eğildi.

"Planın neydi ki, Petek hanım beğenmediler?" dedi.

"Gidip bir yerlerde çay falan içelim dedim, mırın kırın ediyor."

"Siz zaten hep kendiniz gidin çay içmelere? Arslan abi yıllar sonra memlekete döndü, adama bir Tokat havası aldıralım, bir semaver çay söyleyelim, demek yok. Aşk olsun." Hele bak arsıza bak. Beni bıraktı kendini davet ettirmenin derdine düştü. Çiçek de nasıl kahkaha atıyor haspam!

"Abim ayıp ediyorsun, düşünemedim affet. O zaman planı hemen değiştiriyorum. Akam çayına gitsek olur mu? Tokat manzaralı semaver çayı ısmarlayayım sana? Ender de işten gelmiş olur hem." Arslan bana bakıp sırıttı ve,

"Harika olur derim. Tabii Bahar teyze Çağın'a akşam da bakma inceliğini gösterirse. Malum Petek de bizimle geleceği için." Ona bön bön baktım.

"Yerime karar verdiğin için sağ ol ya!"

"Rica ederim. Sen karar vermekte iyi değilsin, o yüzden Çiçek ve ben bu konuda sana hep yardımcı olmaya hazırız. Değil mi deli kız?" Çiçek kıkırdadı.

"Abi harikasın yemin ederim. Bu huysuz kızın hakkından bir sen geliyorsun."

"Çiçek seni duyuyorum canım." Dedim tıslayarak.

"Duy duy, daha yeni başladık bebeğim. Neyse, o zaman akşam planımız belli oldu. Ben şimdi kocacığımı arayıp haber vereyim."

"Kocasını sevsinler. Hadi ara da, adama damdan düşer gibi emrivaki olmasın."

Bana sormadan akşam planı yapılmıştı bile. Annem de çocuklara seve seve bakacağını söylerken fazlasıyla hevesliydi. Hafızam gidip geliyor olabilirdi ama bunların arkamdan bir iş çeviriyor olabileceği ihtimalini sezecek kadar aklım başımdaydı hala. Çiçek ve annem sanki Arslan konusunda iş birliği yapıyor gibiydi ve anneanne de onlara sahanın yanından destek olmuyorsa ben de Petek değildim. Evet evet ben bunları daha önce de düşünmüştüm ve demek ki aklım başıma geri geliyordu hızla.

Arslan çocukları bırakıp giderken oldukça keyifliydi. Dün olanlardan sonra onu tekrar eskisi gibi görmek beni de olumlu etkilemişti. Gece gördüğüm rüyalar ve tedirginliğimin ardından Arslan'ın bu çevrede olması, gelip beni kurtarabilecek kadar yakınımda bulunması büyük bir lütuftu. O an aslında Arslan'a teşekkür etmediğimi hatırladım. Tüm o hengame ve dalgınlıklar arasında gerçekten de ben Arslan'a teşekkür etmemiştim.

Çok mahcup oldum, üstelik bir de adama az önce yine kapris yapmıştım utanmadan ya. Çiçek haklıydı, ben umutsuz bir vakaydım kesinlikle. Ancak kuru bir teşekkür yerine ona ince bir teşekkür borçluydum, gerçekten ona ne denli minnettar olduğumu anlayabileceği bir teşekkür olmalıydı. Ne yapabilirdim ki acaba? Yemek hazırlayıp davet etsem, zaten annem bunu sık sık yapıyordu ve bir fark olmazdı. Bir hediye mi alsaydım; saat, kazak veya ne bileyim kemer falan? Bunlar da fazla mı abartı olurdu? Bahçeye inip Çiçek'i aradım annem beni duymasın diye. Çiçek aramayı cevaplayınca da,

"Çiçek, sakın dalga geçme ama ben Arslan'a doğru dürüst teşekkür etmediğimi fark ettim. Yani dün yaptıkları için bunu hak ettiğini düşünüyorum."

"Nihayet yola geliyorsun canım. Bu büyük bir gelişme." Çiçek kıkırdadı.

"Dalga geçme dedim sana. Seni aradım ki bana bir önerin olur belki diye. Çünkü nasıl teşekkür ederim bilemedim."

"Hımmm! Hediye mi alsan?"

"Bilmiyorum ki, nasıl olur? Yemeğe çağırsam fark etmez çünkü zaten her gün bizde gibi bir şey." Çiçek yine güldü.

"Niye acaba?"

"Çiçeeek! Yardım edecek misin?"

"Tamam be! Dur düşüneyim. Ne olabilir, yani ne yapsan tatlış olur?" Ben Çiçek adam akıllı bir şey bulsun diye dua ederken o,

"Buldum!" diye bağırdı.

"Söyle?"

"Güzel bir sepet hazırlıyorsun, içine bir kavanoz reçel, kurabiye, çörek falan koyuyorsun. Ona yakışacak bir de bere ve kaşkol alıyoruz ve o hediye paketini de sepete ekliyorsun. Tabii termosta çayı da unutmuyorsun. Sonra Arslan'ı ziyaret edip küçük bir piknik yapıyorsunuz eski evin arkasındaki çayırda." Kısa bir an düşünüyorum bunu,

"Ortalık işçi doluyken sadece Arslan'la oturup nasıl piknik yapabilirim acaba?"

"Hımm, rahat olmaz değil mi? O zaman onu arabayla kaçırabilirsin bir yerlere!"

"Çiçek ben adamla flört etmeye ve randevu ayarlamaya çalışmıyorum ki! Sadece teşekkür etmek istiyorum."

"Tamam be! Sana da yaranamıyoruz. Sen sepeti hazırla, götür teşekkür edip eline ver ve geri dön o zaman. Kendisi yesin içsin kiminle

isterse. Sen de flört etmemiş ol." Söylediklerini kafamda ölçünde mantıklı geldi.

"Tamam bu güzel. Evet çalışırken böyle bir jest yaparsam iyi bir teşekkür olabilir. Yarın Tokat'a gidelim de ben şuna bir kaşkol bere falan alayım madem. Hem inşaat için çalışırken de soğukta iyi bir hediye olur."

"Hah şöyle be! İşte bu kadar basit. Tamam, sen önce bu akşam için hazır ol da, yarın da sabah gideriz istersen çocuklar okuldayken."

"Yine kafanda bir planlar var senin ama neyse. Tamam gitmeden yarım saat önce haber verirsen giyinmiş olurum. Siz mi alırsınız beni yoksa arabayı mı alayım babamdan?"

"Seni Arslan abi alacakmış canım." Çiçek kıkırdadı.

"Öyle mi olacakmış? Kendisi mi söyledi?"

"Yok belediyeden arayıp haber verdiler. Deli ya! Tabii kendisi söyledi."

"İyi peki." Dedim hiç itiraz etmeden. Çiçek şaşırmış olmalı ki,

"Peki mi dedin? Hem de hiç itiraz etmeden, mızıkçılık yapmadan? Petek canım sen iyi misin?"

"Evet gayet iyiyim. Neden itiraz edeyim, başım hala biraz sersem gibi ve kendim sürmektense Arslan'ın sürdüğü arabada gitmeyi tercih ederim. Madem siz almıyorsunuz, onun teklifini de geri çevirecek değilim."

"Hımm, bize de laf soktun ama neyse. Önemli olan Arslan abiye itiraz etmeyecek olman."

"Önemli olan güvende hissederek gidip gelmem."

"Arslan sana güvende hissettiriyor değil mi?"Çiçek'in sesinde bariz bir şefkat ve empati vardı. İç çektim.

"Hala olayın etkisindeyim Çiçek. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum ve..." Sustum. 'Ve Arslan'ın yakınımda olması bana çok güvende hissettiriyor,' diyemedim.

"İyi olacaksın Petek, her şey yoluna girecek merak etme. Biz hep yanında olacağız. Şimdi bunları düşünmeyi bırak ve biraz dinlen. Akşam iyi vakit geçireceğiz."

Akşam sözleştiğimiz saat yaklaştığında Arslan beni aradı.

"Yarım saat sonra kapıda olurum, beni çok bekletme istersen."

"Hazır sayılırım zaten. Geldiğinde görüşürüz."

"İyi hadi bakalım. Gelirim birazdan."

Annem Duru ve Çağın'la ilgilenecekti. Babam biraz mırın kırın eder gibi oldu ama annem ona kaş göz yaptı ve,

"Biraz hava alıp gelsinler n'olacak. Bir akşam da hani sen beni götürmeyi akıl etsen öyle bir yere hiç fena olmaz Faruk." Babam inatlaşırsa tartışmayı kaybedeceğini anlamış olmalı ki alttan alıp bana seslenerek,

"İyi, üstüne bir şey al da üşütme oralarda. Kapalı bir yerde oturun, esiyordur yukarılar." Dedi annemin imasını duymamış gibi.

"Tamam baba merak etme. Hırkam yanımda."

"Anne biz de gelsek?" Duru da heveslenmişti ama orada sıkılacakları muhtemel olduğu için bu seferlik evde kalmaları bana daha uygun gelmişti.

"Meleğim biz sohbet ederken size sıkıcı gelecek orası. Ama daha eğlenceli bir yere gidersek sizinle gideriz. Olur mu?" İstemeye istemeye de olsa kafasını salladı.

"Dudak büzme, ilk fırsatta bunu ayarlayacağım, söz. Ama şimdi biz yokken ikiniz anneanneni fazla yormayın lütfen." O sırada kapıdan Arslan'ın sesi gelince,

"Bak Çağın da geldi işte. Çağın küçük bir çanta ile içeri girerken ben çantamı ve hırkamı alıp kapıya yöneldim. Annem de arkamdan geldiğinde Arslan,

"Çağın'ın ihtiyaç duyabileceği eşyalar çantasında. Erken gelmeye çalışırız."

"Sorun değil, eğer uykuları gelirse ikisi için yer hazırlarım ve uyurlar. Siz eğlenmeye bakın." Annem ikimize de gülüşmeyince iyi geceler dileyip bahçe kapısına yürüdük. Arabaya bindiğimizde Arslan,

"İyi görünüyorsun." Deyip tebessüm etti.

"Çiçek iyi görünmem konusunda direktif verdi, eğer başarmışsam onun dilinden yırttım desene." Dedim sırıtarak.

"Bundan hiç şüphen olmasın." Sesindeki yumuşak ve ilgili tonu kaçırmamıştım.

"Sen de iyi görünüyorsun." Demem gerektiğine karar verip söylediğimde ki gerçekten öyleydi,

"Hımm, sana iyi göründüğüme sevindim." Dedi ukala bir tebessümle.

"Tamam çok da havaya girme." Dedim aynı ukala gülüşle cevap vererek.

"Hiç de bile tam tersi, her zaman duyamayacağım için duymuşken tadını çıkaracağım."

"Sanki sıkça söylesem tadını çıkarmazsın da."

"Denemekten çekinme."

"Artık gitsek mi acaba? Çiçekler bizi caminin önünde bekliyormuş."

"Şimdi orda oluruz." Arslan arabayı çalıştırdı ve yola çıktık. Cami az ilerde Tokat'a giden ana yolla, köye ve bahçelere giden yol ayrımlarının alt köşesindeydi. Bahçelere ev yaptırmış insanların ibadet ihtiyaçları sonucu buraya da bir cami inşa edilmişti. Yaz boyunca köylünün çoğu bu civarda olurdu ve özellikle Cuma günleri epey yoğun olurdu burası. Çiçek'lerin aracı görünce yanlarında durduk ve selam verdik. Ender önde biz geride yola düştük yeniden.

Çay içmek için seçtiğimiz mekan Tokat'a çevreleyen tepelerden birindeydi. Ahşaptan kulübeler belirli aralıklarla yerleştirilmiş, kapalı yerde oturmak istemeyenler için de aralara masalar konulmuştu. Hava serin olduğu için kulübelerden birini tercih ettik. Işıklandırma ve

mekanın konumunu çok beğenmiştik. Tokat resmen ayağımızın altında kalıyordu ve gece ışıklarıyla da çok hoş görünüyordu.

İçeri girdiğimizde de kısmen aynı manzarayı büyük pencereden izlemeye devam edebileceğimizi gördük. Büyük bir semaver çay ve biraz da çerez istedik. Semaver geldikten sonra Çiçek büyük kol çantasından tatlı ve tuzlu kurabiyelerin olduğu bir kutu çıkardı. Kıkırdadı ve,

"Böyle yerlere evden yiyecek getirmek adettendir." Deyip kutunun kapağını açtı.

"Ya da senin iştahından olabilir mi canım?" dedim ben de kıkırdayarak.

"Ya size de iyilik yaramıyor ha. Kendim için getirdiysem neyim." Dedi muzip bir gülümsemeyle. Ender elini ağzına kapatıp kıkırdadı ama yorum yapmadı. Çiçek ona yan yan bakınca beni de bir gülme aldı. O sırada Arslan,

"Valla benim canıma minnet. Bakma sen Petek'e. O sanırım rejimde." Arslan bana yan yan baktı.

"Rejimde olmaya ihtiyacım var gibi mi görünüyor?"

"Ben de aslında bunu diyecektim, hiç gerek yok. Yapıyorsan yapma." Bu sefer Çiçek ve Ender kıkırdadılar. Ona laf yetiştirmek istedim ama ne yalan söyleyeyim benimle ilgili olumlu bir şey söylemesi, hem de bedenimle ilgili ki bu bir beğeniden kaynaklanıyor olabilir miydi emin değildim ama hoşuma gitmişti. Sadece, hımm, demekle yetindim. Neyse ki Çiçek sohbet açmak konusunda hep çok becerikli olmuştu. Oradan buradan derken konu konuyu açtı. Çaylar peş peşe içilirken kendimi çok iyi hissettiğimi fark ettim.

Her şey yoluna giriyordu. Hayat eskiden olduğu yerden devam ediyordu ve sevdiğim insanlar yine benimleydiler. Bu benim giderek daha rahat hissetmeme neden oldu. Biz konuşurken de Arslan'ın telefonu çaldı. Bizden müsaade isteyip kulübeden çıktı. İşle olabilir mi diye düşündüm ama muhtemelen eski eşi gibi gelmişti bana. Belki Çağın'la konuşmak için aramıştı. Merak etsem de bunun normal

olduğunu düşünerek teskin ettim kendimi. Ben böyle hafiften dalgınlaştığım sırada Çiçek,

"Kuzi ben Ender'le şu kalpli salıncakta foto çekinip gelsem sana ayıp olur mu? Arslan abi gelene kadar döneriz zaten." Ender,

"Aşkım giderken çekelim istersen." Diyecek oldu ama Çiçek ona kaş göz yapıp kapıyı gösterirken,

"Valla hevesim şimdi geldi Ender Ahıskalı. Kocam olarak sizi bana eşlik etmeye davet ediyorum." Ayağa fırladı ve kapıyı işaret ederek,

"Buyrun lütfen." Dedi şakacıktan emrivaki bir kibarlıkla. Ender bana bakıp omuz silkerken,

"Boynumuz kıldan ince ne yapah, gideh de çekineh bari." Ender'in Tokat ağzıyla konuşması beni birden güldürdü.

"Siz rahatınıza bakın. Ben çayımı içip manzaraya bakayım." İkisi hızlıca kulübeden sıvıştıklarında bunun beni ve Arslan'ı yalnız bırakmak için bir numara olabileceğinden şüphelendim. Yapacak bir şey yoktu, çayımı yudumlarken pencereyi açıp dışarı bakmaya başladım. Tokat'ın ışıkları gökyüzüne buğulu bir yansıma yapıyordu. Öylece dışarı bakarken düşüncelere dalıp gittim. Arslan'ın kimle konuştuğundan başlayıp beni kurtardığı ana ve ardından daha öncesinde yaşadıklarıma doğru tatsız bir yolculuk yapıyordum zihnimde. Dışarıdaki ıssızlık ve karanlık düşüncelerimi manipüle ediyordu sanki. Üstüne bir de içerde de kimse yoktu. Dağın başındaydık ve bu kulübede yalnız kalmıştım. Gerçi Arslan ve diğerleri yakında bir yerlerdeydiler. Geri de dönmek üzereydiler muhtemelen. Korkacak bir şey de yoktu. Fakat tam böyle düşünürken aniden, 'pat!' diye güçlü bir ses gelince refleks olarak bir çığlık atıp yerimde zıpladım.

Nefesim kesilirken panik kalbimi hızlı hızlı atmaya zorladı. Korkarak arkama döndüm ama kimse yoktu. Bir an sonra sertçe kapanan kapının o sese neden olduğunu düşünürken kapı açılınca Arslan'la göz göze geldik. Yüzümde ve bakışlarımda ne gördü bilmiyorum ama,

"Petek? Bir şey mi oldu?" derken hızlıca yanıma geldi. Donup kalmıştım o an yerimde. Kapının aniden açılmasını da beklemediğim

için tekrar kısa bir şok olmuştu galiba Arslan'ın içeri girişi. Derin bir nefes alırken normale dönmeye çalıştım. Yerime düşer gibi otururken,

"İyiyim. Bir şey yok." Dedim solgun bir sesle. Arslan oturduğum sedire aramızda biraz mesafe bırakarak oturdu.

"Emin misin, çok korkmuş görünüyordun? Saklama bir şey varsa?" dedi.

"Kapı cereyan yapıp kapandı sanırım. Onun sesi biraz hazırlıksız yakaladı beni. O kadar. Sorun yok."

"Söylemek istemedim ama çok yorgun görünüyorsun Petek. Gece iyi uyuyamadın mı yoksa?" Eğer ona asılıyor ve rol yapıyor gibi görünmeyeceğimden emin olsaydım tam o sırada Arslan'a sarılıp gece yaşadıklarımı anlatmaya başlayabilirdim. Ancak bunun hiç uygun olmayacağını bildiğim için,

"Biraz fazla uyanıp uyudum. Uykumu alamadım sanırım." dedim sakin görünme çabasıyla.

"Erken kalkalım o zaman. Eve gidince de hiçbir şeyle oyalanamayıp direk yatağa gir ve dinlen." Sesinde sevecen bir otorite vardı. Sizi düşünen ve sizin için endişelenen birine has bir otoriterlikti bu. Karşı çıkmak istemedim, ona direnmek ve laf ebeliği yapmak gelmedi içimden. Bu hoşuma gitmişti. Beni düşünmüş ve benim için iyi bir şey yapmayı amaçlamıştı. Kafamı salladım.

"Duş alıp yatarım. İyi gelir evet."

"Petek?" Gözlerimin içine bakıyordu. Cevap beklercesine baktım ben de ona. Devam etti,

"Sen çok güçlü bir kadınsın ve bunu geride bırakacaksın. Bunu hiç unutma." Sesindeki şefkat birden beni sarmaladı. Belki ona hiç olmadığım kadar yakın hissettim. Aramızda sanki hiçbir sorun, çekişme veya yanlış anlama yoktu o an. Olamazdı ve olmayacaktı da. O Arslan'dı, tanıdığım bildiğim ve güvenebileceğim yegane insandı. Bunu öyle derin hissettim ki tüylerim diken diken oldu. Cevap vermeden birkaç saniye baktım yüzüne. Dudaklarımı sıktım,

"Sesimi duymasaydın? Gelmemiş olsaydın?" dedim fısıltıyla. Uzanıp elimi tuttu. Elinin sıcaklığı elimin üzerinden tüm vücuduma yayıldı. Sadece sıcaklık değildi bu; güvendi, şefkatti, koruma içgüdüsü ve belki ilgiydi de biraz. Ne olursa olsun öyle iyi geldi ki bana. Hiçbir şey demeden öylece kaldım, kalmasına izin verdim.

"Duydum ve geldim Petek. Artık bunları düşünme. Sana bir şey olmayacak. Güvendesin." Böyle dediğinde aniden maziye geri döndüm. Çoktan unuttuğumu sandığım başka bir hatıra canlandı gözümde.

Köyden birkaç çocuk Çiçek ve beni köyün yol ayrımında sıkıştırmış, daha önce yaptığımız bir ağız dalaşı yüzünden hesap sormaya çalışıyorlardı. Biri kız, ikisi erkek olan gruptaki çocuklardan biri benden iki yaş büyüktü. Galiba o zamanlar ben de 12-13 yaşlarındaydım. Belki daha bile küçük emin değildim. Büyük çocuk Çiçek'in yakasından tutup itekleyince ben de ona saldırmıştım. Üstüne atlayıp yüzünü tırmalamaya çalışırken kız kardeşi de benim saçlarıma yapışmıştı. Derken Çiçek yerden kalkmış kıza saldırmıştı. Büyük olan beni de kolumdan tutup savurunca çalıların içine düşmüş ve canım çok yanmıştı. Neyse ki ilerden bahçede çalışırken bizi gören bir amca çıkıp gelmişti de korkup kaçırtmıştı bize saldıran çocukları.

Çiçek de bende yara bere içinde dedemin evine giderken Arslan çıkmıştı karşımıza. Oda o vakitler 15-16 yaşlarında olsa gerekti. İkimizi de öyle görünce ne olduğunu sormuş ve Çiçek ağlaya ağlaya anlatmıştı olanları. Bana bakıp,

"Canın çok yandı mı?" diye sordu. Kollarım çizik içindeydi ve kanamıştı yer yer.

"Biraz." Dedim sessizce. Omzuma elini usulca dokundurup,

"Geçecek merak etme." Dedi korumacı bir tavırla. Ama konuşurken Arslan'ın da yüzü sertleşmiş, o ergen gençlere has asabi mimikleri net bir şekilde görülür olmuştu. O anı hala çok net hatırlamak bana garip gelse de bir yandan da bu hatırama yeniden kavuşmuş olmak da sevindiriciydi.

Neyse işte, Arslan duyduklarına çok sinir olunca çocukların ne tarafa gittiğini de öğrendi bizden. İkimizi eve kadar götürüp kapıdan

girdiğimizden emin olduktan sonra ayrıldı yanımızdan. Biz hiçbir şey demediği için dedesi gile gittiğini düşündük. Ama eve gitmemişti. O çocukları arayıp bulmuş ve benimle Çiçek'i tartaklayan çocuğu ki muhtemelen aynı yaşlardaydılar, bir güzel dövmüş ve bir daha bize sataşırlarsa daha kötü döveceğini söylemişti. Bunu ertesi gün dedem öğrenip bize söylemiş ve hatta,

"Oğlanın başına da iş acacadınız cadılar. Sizin yüzüzden gedip Hayrettin'in böyük sıpasını eycene dövmüş. Anası babası demin gavgaya gelmişlerdi de datlıya bağlayıp gönderdik. Bida da kimse kimseye elleşmesin dedik."

Nasıl içten içe sevinmiştim. Arslan bizim için gidip o çocuğa dersini vermişti. Bizi sahiplenmiş ve korumuştu. Tabii o kendince bize abilik yapmıştı ama benim için nasıl anlamlıydı yaptığı şey. Ama sonra çekip gitmişti. Ne abilik ne başka bir şey kalmıştı aramızda. Onunla ilgili beslediğim tüm duygular, hayaller ve ihtimalleri öldürüp gitmişti. Başka bir şehirde başka bir hayat kurmuş, başka gönüllere girmişti. Ben se onun gönlüne hiç girememiştim.

Hatıraların kederi içime sızan bir dere gibi şüpheyi ve yeniden aynı şeyleri yaşama kaygısını getirdi. Elimi usulca çektim ve yüzümü önümdeki masaya sabitleyip, parmaklarımı birbirine kenetledim ve sıkmaya başladım.

"Her zaman yanımda olamazsın. Her zaman benzer bir şeyi yaşama riski yine olabilir. Buna nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum." Son cümle ağzımdan belli belirsiz bir nefes gibi çıkmıştı. Bu itirafı dillendirmek sanki dilimi yakıyordu.

"Ya olmaya çalışırsam, olabilirim dersem? Tabii buna izin verirsen? Verir misin Petek?" Duyduklarımı anlamam bir iki saniye sürdü.

"Nasıl?" diye sordum ama cevap beklediğimden çok başka bir şey gelecek diye de sorduğuma pişman oldum. Yüzüme bakarken gözleri iri ve parlaktı.

"Gençken yaptığım hatayı tamir ederek. Burada kalarak ve seni önemseyerek. Çünkü o gün korkan tek kişi sen değildin Petek. Sana bir şey olsaydı canı tek yanan da sen olmayacaktın." Konuşurken ifadesi

yumuşak ve gerçekçiydi. Birbirimize bakıyorduk ve ben ne diyeceğimi, nasıl karşılayacağımı tam olarak bilmez durumdaydım. Tam olarak demek istediği şeyi yanlış anlarım diye ödüm kopuyordu. Uzanıp dudaklarıma küçük bir buse kondurduğundaysa şaşkınlıktan açılan gözlerim dışında hiçbir tepki yoktu vücudumda. Beni öpmüştü. Yıllarca hayal ettiğim bir şey olmasına rağmen şuan en son beklediğim şeydi ve olmuştu işte. Fakat o geri çekilip,

"Çok mu ileri gittim, özür dilerim." Dediğinde içimdeki heyecan ve biraz da utanma duygusuyla kızardığımı hissettim. Normalde ona çatır çatır laf yetiştiren ben lal olmuştum sanki.

"Sanırım rahatsız oldun." Arslan ayağa kalktı ve geriye çekildi.

"Hayır! Hayır ben...sadece hiç beklemiyordum." Dedim cesaretimi zorla toplayıp. Bozulan ifadesinin yeniden düzeldiğini görünce içim rahatladı.

"Petek az önce söylediklerim peki? Cevabın ne?"

"Neyim olmak istiyorsun?" Sanki konuşan ben değildim, sanki içime Çiçek falan kaçmıştı da benim yerime bu olayı organize ediyordu. Arslan yüzüme sevgiyle baktı.

"Hayatının geri kalanı olmak istiyorum Petek. Öncesinde olamadığım her şey olmak istiyorum." Bu resmen bir aşk ilanı mı oluyordu şimdi?

"Arslan sen ciddi mi-" Açılan kapıyla cümlem yarım kaldı. Çiçek ve Ender peş peşe içeri girdiler. İkisi de keyifli görünüyorlardı ve Arslan'ı ayakta görünce direk benim yüzüme baktılar. Arslan hemen kontrolü ele alıp,

"Nihayet kulübenin yolunu buldunuz. Ben de size bakacaktım, Petek yorgun hissediyormuş, artık kalkalım mı?"

"Düşüncesizlik ettik sanırım. Biraz dolaştık ama etrafta? Tabii nasıl isterseniz." Ender mahcup görünürken Çiçek'se pişkin pişkin gülümsüyordu.

"Sizi de beş dakika yalnız bırakmaya gelmiyor. Hemen özlüyorsunuz bizi."

"Evet gözümüz yollarda kaldı Çiçek Hanım."

"İyi geldik işte üzülmeyin. Gidelim madem, dinlensin benim bal peteğim."

"Bal peteği ha, iyiymiş." Arslan bana göz kırpınca ortam bir sessizleşti ama Çiçek çakalı durumu sanki anlamış gibi.

"Hoşuna gittiyse kullan abi." Demesin mi? Yan yan baktım yerimden kalkarken hain kuzenime.

"Gitti gitti. Ama şimdi ben desem Petek kafama bir şey fırlatır. Bir düşüneyim önce söylemeden."

"Tamam geçin dalganızı siz geçin. Çok fenasınız ya." Kasten alınganlık yapıp kapıya yöneldim. Az önce olanların etkisindeydim ve birazdan Arslan'ın arabasında baş başa kalacaktık. Bunu düşünmek bile midemde kelebekler uçuşmasına yetiyordu. Siz bir de az önceki öpüşme yüzünden yaşadığım heyecanı düşünün. Öpüşme demişken, ya o ne hissetmişti? Çünkü daha bunu anlayamadan bizimkiler girmişti içeri. Of ya, zamanlamaları iyi miydi kötü mü bilemiyordum.

Arabalar karanlık bir noktada park halindeydi ve araca bindiğimizde Tokat'ın ışıkları önümüzde yıldız akmış bir nehir gibi uzanıyordu. Arslan'la baş başa kalmıştık ve sanki benim içimde de gürül gürül bir nehir akıyordu. Ender aracı çalıştırıp giderken Arslan takip eder sandım ama o bunun yerine,

"Petek?" diye seslendi yumuşak bir tonda. Yüzüne bakarken heyecanımı gizlemeye çalıştım ama zaten karanlıktaydık ve yüzlerimiz de zor görünüyordu.

"Efendim Arslan?"

"Cevabını alabilir miyim?"

'Evet!' diye bağırmak isterdim ama coşkuma yenik düşmemeliydim. Dudaklarımı ısırdım.

"Arslan af edersin ama bu çok hızlı verilmiş bir karar değil mi? Evliliğin yeni bitti ve ikimizin de pekiyi anlaştığı söylenemez? Kafan karışmış olmasın?" Vermek istediğim cevap bu değildi ama bunları sormak zorundaydım. Kendimi karambole atamazdım bu şeyin içine.

"Evliliğim kağıt üzerinde yeni bitti Petek. Öncesinde neler olduğunu bilmediğin için böyle düşünüyor olman haklı tabii."

"Evet bilemem Arslan, uzaktaydın ve yıllardır birbirimizden bir haberdik. İkimiz de birbirimiz hakkında ne biliyoruz ki son yıllara dair?" Arslan hiç çekmedi bakışlarını.

"Bana hala çok kızgınsın. Bunu daha önce anlamamıştım ama geldiğimde, seni gördüğüm andan beri hissediyorum. Beni hala seviyorsun Petek." Ne diyeceğimi bilemedim. Dudaklarım titredi ve gözlerim yaşarır gibi olduğunda yutkundum. Ne diyebilirdim ki, doğru söylüyordu.

"Petek inkar etmeyeceksin değil mi?" Elini uzatıp çeneme hafifçe dokundu. Parmaklarının temasıyla heyecanım artarken,

"Neden? Ne oldu da birden beni önemser oldun?"

"Seni her zaman önemserdim." Sesinde alay yoktu. Karanlığı delen pırıltılı bakışları da bana odaklanmıştı. Uzandı ve öptü dudaklarımı. Nazik bir dokunuştu sanki öpücüğü. İncitmekten korkarcasına öpüyordu beni. Geriye çekildiğinde yüzü yüzüme çok yakındı hala.

"Petek beni affet. Affet ve sev lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Neden?" dedim büyü bozulacak diye korkarak ve fısıldayarak.

"Çünkü en başından seçmem gereken kişi sendin. Çağın'ı senin gibi bir anneden mahrum bıraktım ve kendimi de harika bir kadından tabii. Bunu telafi edebileceğimizi söyle lütfen."

"Ya yanılıyorsan? Ya geçiciyse duyguların?" Uzanıp beni bir daha öptüğünde bu sefer tutkulu ve kararlıydı. Bunu iliklerime kadar hissettim. Öyle ki bu sefer ben de karşılık veriyordum. Öpüşme uzadıkça birbirimize daha çok sokulduk ve tutku karşılıklı bir etkileşime dönüştü. Tüm korkularım bir perdenin gerisine çekilirken sadece Arslan ve ben kaldık sahnede. Bu tutku sahte olamazdı, verdiğim karşılık da verdiği his de öylesine yoğun ve gerçekti ki, nihayet dudaklarımız ayrıldığında,

"Şimdi inanıyor musun bana? Çünkü ben artık senin beni sevdiğinden eminim." Dedi keyifli bir sesle.

"Bilmem, ben tam ikna olamadım sanki." Dedim kıkırdayarak. İçime yine Çiçek kaçmıştı sanki. Arslan da en az benim kadar şaşkın gibiydi bu arsızlığıma.

"Öyle miii?" diye uzatırken soruyu, yeniden uzandı dudaklarıma. Hiç sesimi çıkarmadım çünkü zaten istediğim şeyi yapıyordu. Yıllar önce ne çok hayal etmiştim Arslan'ın beni öptüğünü ve sevdiğini söylediğini. Çok zaman geçmişti ve ben artık hayal etmeyi bırakmıştım ama işte kader ilk aşkımı bana geri getirmişti. Şimdi o da bana karşı boş olmadığını söylüyordu üstelik. Dahası birlikte olmayı o teklif ediyordu. Hem de ben onu ayartmaya hiç çalışmadığım halde. Kollarımı yeniden doladım boynuna. Sarıldım, oda bana sarıldı. Yerimiz rahat değildi ama umurumuzda da değildi bu. Sadece yıllarca geciken bir anı biraz daha uzatmaya çalışıyor gibiydik ikimiz de.

Aslında normalde paniklemem, bin türlü şüpheyle bu öpüşme faslını baltalamam gerekirdi ancak tam tersi kendimi Arslan'ın kollarında daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyordum. Üstelik sanki ilk kez öpüşüyor gibi de değildim onunla. Evet bu gece beni ilk kez öpmüştü ve kalbim son derece hızlı atıyordu ama sanki biz çok zaman önce de sevgiliymişiz de tekrar kavuşmuşuz gibi yakın hissediyordum ona. Sebebi ne olursa olsun iyi hissediyordum ve Arslan'a vaktiyle duyduğum tüm öfke, kırgınlık ve benzeri duygular buhar olup uçuvermişti sanki. Öpüşmeyi bıraktığımızda da ilk konuşan o oldu.

"Bunu sabaha kadar yapabilirim ama seni çok geç olmadan eve götürsem iyi olacak bal peteğim." Bana 'bal peteğim' demişti. Bu adam beni nasıl sinir edeceği kadar nasıl iyi hissettireceğini de pekala biliyordu. Gülümsedim.

"Evet gitsek iyi olacak." Derken sesim çok da istekli değildi aslında.

"Merak etme başka fırsatlarımız da olacak tekrar yapmak için." Arslan bana bakarken sırıttı ve karanlıkta bile sırıttığını net olarak gördüm. Koluna hafif bir şaplak attım.

"Seni fırsatçı."

"Diyene bak, üstüme atlayacaksın bence ilk fırsatta."

"Hiç de bile! Beni utandırma!" Kıkırdadım. Sanki Petek gitmiş yerine başka bir kadın gelmişti. Kendime hayret ediyordum ama hoşuma da gidiyordu bu rahatlık. Yanağımdan bir makas alırken,

"Utanacak ne var ki? Birbirimizi seviyoruz ve istiyoruz. Beni öpmek istediğinde kesinlikle utanmana gerek yok. İlk fırsatta bir köşeye sıkıştırabilirsin. Korkma namusumu kirletti diye babana şikayet etmem." Diyen Arslan kahkaha atarken ben de elimde olmadan güldüm. Yeniden şaplak attım koluna.

"Sen var ya çok fenasın. Demek seni köşelerde sıkıştırmamı istiyorsun ha? Sonra tüm suçu üstüme atarsın, ben istemiyordum da sen zorla yaptın diye." Gülüştük.

"Eh o da ilişkinin tadı tuzu olur. Malum senin ilk ve son aşkınım ben." Ukala ses tonunda eğlenceli bir tını vardı.

"Peki ben senin neyinim Arslan Bey?" Tam arabayı çalıştırırken dönüp elini çeneme yeniden koydu ve bana yaklaştırdı yüzünü.

"Sen, bir daha kaybetmeyi asla göze alamayacağım yegane kadınsın. Keşke daha önce bu kadar kör olmasaydım ama artık görüyorum. Ve seni gözümün önünden ayırmaya hiç niyetim yok bal peteğim." Adam bana, bal peteğim, dedikçe eriyordum. Ne güzel bir duyguymuş Arslan'dan bunu duymak. Bana sevgisini açıklamasının yanında beni sahiplenmesi ne iyi hissettiriyormuş meğer. Yıllarca undan mahrum kalmışım. Nasıl yanmayayım buna ama en azından şuan hissediyor olmak da güzel deyip ana odaklanmaya gayret ediyordum. Fakat birden ciddileştim ve can alıcı cümleyi kurdum.

"Kalbimi bir kez daha kırarsan bu kez giden sen olmazsın Arslan."

"Sadece iyi şeyler düşünsek?"

"İyi bakalım. En azından artık benimle uğraşmazsın galiba?" Arslan aracı park yerinden çıkarıp yola sokarken kıkırdadı.

"Hayatım ondan vaz geçmemi isteme sakın. Hem seni kızdırmayı çok seviyorum, hem de birden seni kızdırmayı bırakırsam herkes bir tuhaflık olduğunu sezer." İkinci madde konusunda haklı olabilirdi.

"Öyle mi? O zaman benim de artık altta kalacağımı düşünme sakın. Madem kimse şüphelenmesin istiyoruz, kuralına göre devam o halde."

O gece eve girdiğimde yorgun ama huzurluydum. Yüzümde aptal bir sırıtış peyda olup duruyordu ve hemen bir bahane uydurup odama çıktım. Duru ve Çağın salondaki kanepelerde uyumuşlardı. Arslan o yüzden Çağın'ı almadan gitmişti. Annem çocukları sık sık kontrol edeceğini söyleyip beni odama gönderdiğinde üzerimi değiştirip duşa girdim. Duş alırken de akşam boyunca Arslan'la yaşadıklarımızı düşünüp sırıtmaya devam ettim. Odama geçtiğimde pijamalarımı giyip yatağa uzandım. Telefonda yanıp sönen bildirim ışığını görünce de hemen ekranı açtım. Karşıma çıkan mesaj içimi ısıttı:

"Beni hayatına aldığın için teşekkür ederim bal peteğim." Hala inanamıyordum aslında. Arslan ve ben...O benim en umutsuz hayalimdi bir zamanlar. Kırgınlığım, öfkem, üzüntüm, suskunluğumdu. Oysa şimdi bir rüzgar gibi girmişti hayatıma ve silip süpürmüştü sanki geçmişin kötü anılarını. Birkaç saat önce yeni bir sayfa açmıştık ve ben o sayfaya neler yazacağımızı hayal bile edemiyordum. Elimde telefon aptal aptal sırıtırken kendime geldim.

"Ben de hayatıma gelmeyi akıl ettiğin için teşekkür ederim Arslan." Deyip sonuna sırıtan emoji ekledim. O ne demek istediğimi anlardı nasılsa. Tahmin ettiğim gibi cevap gecikmemişti.

"Pişman olma da sonra?" cümlenin sonuna o da sırıtan emoji koymuştu. Güldüm.

"Denemeden bilemeyiz."

"Denemezsek de ne kaçırdığımızı bilemeyiz. Bence risk almaya değer ha huysuz ve güzel kadın?" Bana huysuz mu demişti?

"Bu huysuz kadına katlanabilecek misin peki Bay Ukala?" derken sesli mesaj geldi cevap olarak.

"O huysuz kadına benden başkası katlansın istemiyorum Petek. O huysuz ve güzel kadın sadece benim yanımda huzur bulsun ve sakinleşsin istiyorum."

Gece yine birkaç kez uyanıp uyumaya çalıştım. Hem Arslan'la yaşadığım heyecan hem de daha önceki günden kalan kötü hatıralar birbirine karışıp değişik rüyalar olarak doluştu sürekli uykuma. Adamın kötücül varlığı, hissettiğim baskı ve korku ve ardından Arslan'ın bazen bana ulaşamadığı bazen ulaştığı karma karışık kabuslardı desem daha doğru olacak. Sabaha doğru gün ışıklarıyla biraz daha rahatlasam da uyandığımda yorgundum. Duru ve Çağın'ı okula götürmem gerekiyordu ama geç mi kalmıştım yoksa diyerek panikle telefona baktım ve saatin 9'u geçtiğini görünce hemen yataktan fırlayıp alt kata indim.

"Günaydın, çocuklar nerede anne?"

"Baban götürdü okula. Seni uyandırmak istemedik. Hadi yüzünü yıka gel, kahvaltı masasını kaldırmadım daha." Derin bir nefes aldım.

"Tamam geliyorum."

Kahvaltı yaparken gelen mesajları kontrol ettim. Arslan,

"Günaydın bal peteğim." Yazmıştı saat yedi buçuk gibi. Çiçek de yarım saat önce,

"Kuzi Tokat'a gidecektik, uyandın mı?" diye sormuştu. Tabii ya, Arslan'a hediye almaya gidecektim. Tamamen çıkmıştı aklımdan. Hemen Arslan'a mesaj attım,

"Şimdi uyandım, günaydın." O bana, bal peteğim, diyordu ama ben ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyordum. Aslında ona karşı duygularım giderek yoğunlaşıyordu ve içimden ona sevgimi ve aidiyetimi belli edecek hitaplar yazmak, söylemek geliyordu lakin nedense kendimi tutuyordum. Sanki bir şey bana engel oluyordu bu duyguları açığa vurmamam için. Belki biraz daha zamana ihtiyacım var, deyip hemen Çiçek'e mesaj attım ve uyandığımı, kahvaltı yaptığımı yazdım. Arslan cevap yazmadı ama Çiçek az sonra,

"Kuzi, Ender yarım saat sonra Tokat'a geçecek. Hazır ol, bizi de bırakacak." Onaylayıp kahvaltımı hızlandırdım.

"Anne ben Çiçek'le Tokat'a gidiyorum. Birkaç mağaza falan gezeceğiz. Yetişemem muhtemelen, çocukları babam alamayacaksa Arslan'dan rica ederim."

"Baban da Tokat'a gitti, sen istersen Arslan'a rica et kızım."

"Hımm, tamam o halde onu arayayım da garanti olsun. "

"Akşam nasıl geçti, eğlendiniz mi?" Annemin sesindeki ve yüzündeki sahte umursamazlığı tabii ki hemen anladım. Aslında deli gibi merak ediyordu akşam neler olduğunu ama sanki öylesine sormuş gibi yapıyordu. Ben de normal davranmaya gayret edip,

"İyiydi, değişiklik oldu hepimize. Manzara da güzeldi sevdim."

"Arslan yine kızdırdı mı seni?" Kıkırdadı. Göz devirdim.

"Eh işte. Yapmasa duramıyor biliyorsun gıcıklık onun karakterinin parçası."

"Seni sever bilirsin, ondan yapıyor hatta."

"Çok sever tabii, her fırsatta uyuz ediyor beni. Neyse ki akşam biraz daha kibardı."

"Hımm, iyi iyi. Eğlendiyseniz sıkıntı yok. Ender'le de iyi anlaştılar. Geldiği çok iyi oldu vallahi." Hafifçe gülümsedim. Annem bana ne ima ediyordu acaba? Bak Arslan ve Ender iyi anlaşıyor, eh siz de Çiçek'le iyi anlaşıyorsunuz, sen de Arslan'la evlensen harika olur, falan mı demek istiyordu.

"Evet bak Ender'le gerçekten çok iyi anlaşıyorlar. Arslan'ın o konuda hakkını yiyemem; Ender'e karşı tavrı ve yaklaşımı çok içten ve dostça. Hiç yadırgamadan, tek kötü imada bulunmadan hemen yakınlık gösterdi. Ender de onu sevdi zannımca."

"Sevmiş sevmiş, Çiçek de çok mutlu. Ender kendine yakın bir dost buldu diye seviniyor kuzum."

"Eh sevinir tabii. Neyse annecim, sana doyum olmaz ama hemen çıkıp giyinmeliyim. Birazdan Çiçekler gelir beni almaya."

Odama çıkıp giyindim ve işim bitince Arslan'ı aradım. Telefon epey çaldıktan sonra açtı,

"Günaydın." Dedi tıslayarak.

"Yanlış bir zamanda mı aradım?"

"Yok ya, sadece işçilere yardım ediyordum. Dur bir dakika kenara geçeyim." Birkaç saniye Arslan'ın işçilere verdiği komutlarla ve hışırtı sesleriyle geçtikten sonra,

"Tamam şimdi müsaidim canım." Bana canım demişti, hala alışamamıştım onunla sevgili olmaya Ben de odu gibi davranıyordum sanki tam tersi.

"Arslan ben Çiçek'le Tokat'a gidiyorum, biraz işim var. Çıkmak üzereyim de."

"Hımm, ne işin varmış acaba?"

"İlk günden sahiplenen ve kıskanan erkek rolü mü?" dedim kıkırdayarak ama içten içe de hoşuma gitmişti beni önemsemesi.

"Tabi canım ne sandın. Artık eve kaçta girdin, kaçta çıktın rapor vereceksin bana."

"Ciddi değilsin değil mi?" dedim emin olmaya çalışarak. Arslan güldü.

"Bu numarayı yediğine inanamıyorum Petek ya."

"Pisss! Bir de dalga geçiyor ya!"

"Sana bundan vazgeçemem demiştim." Sesi keyifliydi. Bu daha çok hoşuma gitti. Demek ki sabah uyandığında pişman olmamış, ben ne halt yedim falan, dememişti.

"İyi ben de alırım rövanşını görüşürüz Arslan Bey."

"Aman altta kama hiç huysuz seni."

"Beni lafa tutmasana, geç kalacağım, ne diyeceğimi unutacaktım az daha."

"Söyle güzelim, ne diyecektin sevgiline?"

"Sırnaşık şey." Dedim kıkırdarken.

"Sana sırnaşık ama lütfen bu ayrımı iyi yapalım. Ayrıca sen de biraz bana sırnaşsan fena olmaz. Bir robotla sevgili olmuşum gibi hissetmek istemem de."

"Öyle mi? Ruhsuz mu demek istedin bana sen?"

"Senin ruhun yanıyor da işte sen kabuk etmekte direniyorsun. Neyse tamam artık rahat ol ve bunu bana da yansıt." Derin bir nefes aldım. Aslında belki de haklıydı. Hala mesafeli durmak iyi fikir olmayabilirdi.

"Peki sevgilim, deneyeceğim." Dedim daha sıcakkanlı görünmeye çalışarak.

"Tamam iyi gidiyorsun, başaracaksın."

"Dalga geçmesene ya!" Saat ilerliyordu ve ben hala Arslan'la çene yarıştırıyordum. Üstelik de bundan büyük keyif alıyor ve sanki telefon kapanmasın istiyordum.

"Sen ne diyecektin bana?"

"Şükür konuya geldik. Ben geç dönebilirim, babam da yok. Çocukları okuldan sen alır mısın?"

"Hımm, alırım ama bir şartla."

"Neymiş o şart?"

"Pazar günü benimle buluşursan. Seninle bir yere gitmek istiyorum."

"Nereye?" Heyecanlanmıştım.

"Aslında pratikte seni akşam yemeğine falan götürmem lazım ilk randevu için ama ben daha rahat olacağımız bir yerlere gidelim istiyorum. Sakıncası yoksa tabii?"

"Rahatlıktan kastın ne?"

"Niksar'da of road yarışları var. Hem onları izler hem de uygun bir yerde piknik gibi bir şey yaparız, hatta senin için uygunsa çocukları da götürelim ne dersin?"

"Şimdi niye öyle bir arabaya biniyorsun daha iyi anladım."

"Ne varmış arabamda? Beğenmiyor musun?" Ne beğenmemesi, hastasıyım o modellerin, diyecektim de çok hevesli görünmek istemedim.

"Yok araban gayet iyi, yani off roada ilgin olduğundan şüphelenmiştim zaten."

"O halde gidiyoruz değil mi? Çünkü senin de görmeni istiyorum o ortamı."

"Tamam, güzel olabilir. Çocuklar için de değişiklik olur. Piknik sepetini ben hazırlarım."

"Harika! Hadi geç kalma, detayları sonra konuşuruz. Ben çocukları alırım merak etme."

Giyinme işini bitirip yola çıktım. Ender'in arabası köşede beni bekliyordu. Arka koltuğa binip ikisine de selam verdim. Çiçek hareketli bir şarkıya eşlik ediyor ve kıpır kıpır dans ediyor, Ender ona bakarken sevgisi, hayranlığı yüzünün her detayına yansıyordu. Arka koltukta bu güzel çifte baktım birkaç saniye. İlk bakışta yan yana düşünemeyeceğiniz bu ikili aslında nasıl da uyumluydu. Birbirini böylesine güzel tamamlayan bir çift daha görüp görmediğimden emin değildim. Çiçek'in bedeni sanki Ender'in tüm benliğinin enerji kaynağı gibiydi. Ve Ender'in ona sevgisi Çiçek'i Çiçek yapan şeydi.

İçten içe gıpta ederken onlar adına hissettiğim mutluluğu düşündüm. İkisinin birbirine olan sevgisi ve uyumu sadece onları değil, onlara yakın kim varsa etkiliyordu. Onlar sevdikçe birbirini, bizler de o sevgiden besleniyor gibiydik. Ne büyük bir hikmet, ne güçlü bir duyguydu sevgi. Girdiği kalplerde çiçekler açtırırken kim bilir kaç kişiye güzel kokular yayılıyordu o gönüllerden.

"Petek?" Çiçek'in sesiyle dalgınlığımdan sıyrıldım.

"Daldın gittin? İyi misin?" Ender de dikiz aynasından kısa bir an bana baktı iyi miyim diye kontrol etmek istercesine. Gülümsedim.

"Biraz geç yattım, hala tam ayılamamış olabilirim canım."

"Niye geç yattın, Arslan abiyle mi konuştunuz?" Çiçek kıkırdayınca ona iri iri açılmış gözlerle baktım. Ender'in yanında bana neler ima

ediyordu çatlak kız. Neyse ki Ender olgunluk gösterip gözünü yoldan ayırmadı ve bozuntuya vermedi.

"Ne alaka Arslan? Onu da nereden çıkardın?" dedim gayri ihtiyari. Çiçek kafasını bana çevirmiş pis pis sırıtıyordu.

"Petek hiç saklama canım, ikinizin sevgili olduğunuzu biliyoruz. Hayır zaten sana kırgınım, gece arayıp bana detayları anlatabilirdin yani! Ben öyle mi yapıyordum vaktinde?" Derken kıkırdayınca Ender ona imalı imalı bakıp,

"Demek sen bütün ayrıntıları gece arayıp anlatıyordun pamuk şeker?" Konu benden Çiçek'e nasıl kaymıştı yine bilmiyorum ama iyi olmuştu, oh!

"Evet aynen öyle yapıyordu. Hatta artık evlenmeseydiniz kafam balon gibi şişecekti, aşağı Ender, yukarı Ender deyip sayıklıyordu sevgili kuzenim." İntikam böyle alınır canım bakışıyla da Çiçek'e göz kırptım. Bana dil çıkardı.

"Sağol kuzi ya, beni çok güzel ezdin ha!"

"Petek söylemese de ben bana deliler gibi aşık olduğunu biliyorum güzelim. Kasma yani." Ender'den beklenmeyecek çıkışa bir kahkaha attım.

"Harikasın Ender, bu çılgın kadını senden başkası bu kadar mutlu ve aşık edemezdi zaten. Çok yaşayın siz emi."

"Öyle mi dersin?" Ender sevgiyle Çiçek'e baktı. Çiçek'in şirinliğini tarif etmeye kalksam onun da dediği gibi anime filminden fırlamış pembe saçlı kızlara benziyordu.

"Öyle tabii aşkıım. Şüphen mi var?"

"Yok." Ender'in sesindeki güven ve sevgi nasıl yoğundu. Üç harfte anlıyordu insan o yoğunluğu."

"O zaman tekrar Petek'e dönebiliriz." Çiçek tekrar bana döndü, "Evet şimdi dökül bakalım detayları güzelim." Araba şehir merkezine yaklaşırken gözlerim devirdim.

"Bunu nerden çıkarıyorsun acaba? Ne o, Arslan'la iş birliği mi yapınız? Veya kapıyı mı dinledin dün akşam?"

"Petek uğraştırma bizi, Ender de biliyor zaten. Yani sen de itiraf et de artık dördümüz rahat rahat takılalım. Germe bizi heri!"

"Ay Çiçek sen var ya. Tamam dün akşam biraz konuştuk ama daha çok yeni. Detay falan yok, deneyelim, dedik o kadar."

"Sizin için çok sevindim Petek. Umarım ikiniz için hayırlı olur." Ender bana dikiz aynasından içtenlikle gülümsedi. Çiçek'se gözlerini kısıp parmağını bana uzatırken,

"Birazdan baş başa kalacağız nasılsa kuzi. Her şeyi bilmek istiyorum. Seni ancak öyle affederim, ha bir de bana kakaolu kek alırsan."

"Kakaolu kek ne alaka?"

"Bilmiyorum, dün geceden beri aklıma girip duruyor. Küçük kakaolu keklerden istiyorum ben ya."

"Tamam tamam. İnince alayım birkaç paket de gözün duysun." Ender bizi alışveriş merkezinin önünde indirdi ve birkaç saat Çiçek'le takıldık. Arslan için kaşkol, bere ve eldivenden oluşan güzel bir set aldım. Hava giderek soğuyordu ve onun gibi dışarıda çalışan biri için harika bir hediye olacaktı. Tabii ki alışveriş sırasında Çiçek bütün detayları söke söke aldı benden. Kakaolu kekleri de öyle. Pazar günü off road yarışlarını izlemeye gidip piknik yapacağımızı da öğrenince neşesi tavan yaptı. Arkadaş ben o kadar heyecan yapmadım yani. Çiçek işte coşkulu ve hevesli. Bunu da saklamıyor benim gibi. Acaba o mu doğru yapıyor? Acaba ben ketumluğum yüzünden hata mı yapıyorum?

"Petek güzel bir sepet hazırla. Reçeller, çörekler, dolmalar. Hediye paketine de güzel bir not yaz, boş boş verme adamın eline."

"Emredersiniz Çiçek Hanım, notu da yazmak ister misiniz benim adıma?" İşaret parmağını bir iki saniye çenesine vurup,

"Aslında iyi fikir, işi şansa bırakmayalım. Ben yazayım şöyle duygulu, aşk dolu bir şeyler. Arslan abi desin ki kadın ne kadar romantik ve tutkulu."

"Çiçeeek?? Daha neler?"

"Hiç Çiçek, böcek deme canım. Şu soğuk hallerini bir bırak, az kendine gel. Dişil enerjini keşfet ve kullan."

"Dişil enerji?"

"Evet hayatım dişil enerji. Sana mutluluğun kapılarını açacak olan anahtar."

"Çiçek sen ne okuyorsun veya dinliyorsun bu aralar?" Çiçek bilmiş bilmiş baktı bana.

"Kuzi çok güzel şeyler dinliyorum. Resmen evde enerjim yükseldi, sürekli bir aşk havası var ortamda."

"Sus tamam özel hayatını merak etmiyorum. Zaten belli ikinizin halinden az çok." Dedim yüzümü sahte şekilde buruşturup.

"Belli mi?" Çiçek hevesle baktı bana.

"Yüz metreden hem de. Allah bozmasın."

"Hah işte madem belli, şimdi sen de dinle benim dinlediğim videoları göndereyim sana. Şu dişil enerjini ortaya dök, parlat ortamı. Arslan bir, vaaovv, desin, hatta kükreyerek koşsun sana doğru."

"Çiçek ben ceylan mıyım da Arslan yiyecekmiş gibi kükreyerek koşsun bana doğru?"

"Kuzi harbiden çok ruhsuzsun, seninle epey işim var benim."

"Hayır sadece temkinliyim."

"Sen kendini kandır." Çiçek konuşurken birden yüzü ekşidi ve midesini tuttu.

"Of, midem bulandı ya. Kuzi az şu kafede otursak mı?"

"İyi misin?"

"Sabah da bulandı, geçti sandım, şimdi yine bulanıyor. Gece üşüttüm sanırım." Çiçek AVM'nin kafelerinden birine doğru yürürken,

"Çiçek?" dedim aniden. Bana döndü,

"Efendim kuzi?"

"Aybaşın ne zaman senin?" Bir saniye düşündü.

"Aslında olmam gerekiyordu ama galiba gecikti." Ona bir şey demeden baktım, o da bir an bana baktı.

"Yok ya, duş alıp yatıyorum, üşüttüm muhtemelen. Hem zaten aybaşı yaklaşınca da mide bulantısı oluyor bende bazen." Omuzlarımı silktim.

"Birkaç gün kendini dinle ve dikkat et hareketlerine. Belki teyze olmak üzereyimdir." Öpücük attım. Gözleri parladı. Dudaklarını ısırıp iki saniye düşündü durumu.

"Öyle midir sence?" derken sesinde bariz bir heyecan vardı. Gülümsedim.

"Eğer hazır hissediyorsan ki aslında asla tam olarak hazır olmazsın ama harika bir şeyin içinde bulursun kendini, neyse işte öyledir umarım. Çünkü ikinizin karışımı muhteşem olur, eminim." Çiçek çektiği sandalyeye oturdu ama yerinde duramıyordu. Elini ağzına götürüp parmaklarını ısırdı.

"Ay Petek! Bak aklıma düşürdün ve şuan kalbim küt küt atıyor. Ender'e benzeyen bir oğlumuz olsa var ya muhteşem olurdu."

"Veya sana benzeyen bir kızınız." Kafasını neşeyle salladı.

"Ender ne hisseder acaba? Hoşuna gider mi hamile olsam ve öğrense?"

"Gideceğinden şüphem yok ama sen daha iyi bilirsin onun huyunu suyunu. Gitmeden bir test alalım, eve gidince dene. Muhtemelen doğru sonuç verecektir. Ve umarım güzel bir sonuç olur."

"Umarım!" derken Çiçek neşeyle ellerini birbirine vurdu. Yüzünde yine o anime karakterlere has şapşik sırıtış vardı.

AVM yakınlarındaki eczanelerden birinden iki tane test aldık her ihtimale karşı. Sonra eczanenin yakınlarındaki hediyelik eşya dükkanlarından birinden bir hediye kutusu, küçük bir bebek biblosu, süslü not kağıdı ve kurdele aldık. Çiçek'le anlaşmıştık. Testin negatif çıkma ihtimaline karşı Ender'e bir şey demeyecektik. Testin pozitif çıkması halinde Çiçek hediye kutusuna koyduğu bebek biblosunun üzerine bir not yazıp Ender'e verecekti kutuyu. Çok heyecanlıydık.

Çiçek bu ayrıntıları düşünürken yüzünde yapışıp kalan sırıtışı görmeliydiniz. Bir an onu boşa umutlandırmış olmaktan korkmadı değil. Test negatif çıkarsa çok üzülür müydü acaba? Umarım onun için en iyi ihtimal neyse o olurdu.

Testi alırken biraz kötü olmuştum aslında. Birden kendi gebelik hikayeme dönmüştüm. Duru'nun babasıyla, yani Yakup'la evliliğimiz daha başlamadan ilişkimizde çatlaklar oluşmuştu ama ben belki toyluk belki Polyanacılık yüzünden onarabileceğimi düşünmüştüm o çatlakları. Ve tahmin edersiniz ki çatlaklar tamir edilmek yerine büyüdü ve derinleşti. Evliliğimiz yaklaşık beş sene sürdü ama Duru'ya sahip olmak dışında geriye kalan tüm zamanı boşa harcanmış olarak kabul ediyordum.

Her neyse, ben çocuk istiyordum ama o istemiyordu bir türlü. Sürekli bahaneleri vardı ve zaten bana da çok sıcak davranmıyordu. Sonuçta gebe kalmıştım ve belirtileri çok yoğun yaşadığım halde Yakup beni doktora götürmeyi reddetmiş, adetim günlerce geciktiği halde sudan sebeplerle gebelik ihtimalimi yok saymayı denemişti. En sonunda annesi ve ablasının baskısıyla doktora gittiğimizde 6 haftalık gebeydim ama çocuğun kalbi atmıyordu. Doktor her ihtimale karşı 15 gün beklememizi, herhangi bir düşük belirtisi olmazsa kontrole o zaman gelmemizi istedi. İki hafta sonra tekrar kontrole gittiğimde çocuğun ölü olma ihtimalini düşündükçe gerim gerim gerilmiştim. Zaten o on beş günü de nasıl geçirdiğimi Allah biliyordu.

Nihayet ultrasonda kalp atışlarını duyduğumda gözyaşlarım patır patır dökülmüştü gözlerimden. Evet berbat bir evliliğim vardı, evet kocam beni sevmiyordu ama içimde bir mucize yeşermişti. Belki kötü bir evlilik için yapılacak en son şey çocuktu, belki büyük bir aptallıktı yaptığım ama rahmimdeki meleği öyle sevip, öyle istemiştim ki doğmasını, onun sayesinde her şeyin üstesinden gelebilecekmiş gibi hissediyordum. Yakup mu, o da sevinmişti baba olacağını duyunca ama gebeliğim boyunca evliliğimiz daha da kötüye gitmişti. Duru'nun ilk tekmesi mesela Yakup'un hiç gereksiz bir şey yüzünden bana bağırmasından hemen sonra gelmişti. İçimde bir baloncuk patlamıştı o bağırmaya tepki olarak. Bir seferinde evden kovmuştu beni, bir başka

seferinde beni hiç sevmediğini ve bu evliliğin büyük bir hata olduğunu söylemişti. Gebeliğim boyunca beni tek mutlu eden şey Duru'nun varlığıydı. Ona tutunmuş ve depresyon geçirdiğimi bile fark etmemiştim.

Doğumdan sonra geçirdiğim ağır lohusalık döneminde iyice karamsar ve içine kapanık bir kadın haline gelmiştim. Yorgunluk, mutsuzluk ve Duru'nun bakımı beni çok zorlayıp depresyonumu derinleştirmişti. Fakat Yakup'un umurunda değildi. Çünkü o farklı bir odada uyuyor ve bebek bakımına yardımcı olmaya çok da yanaşmıyordu. Doğum aynı zamanda benim gerçekleri olduğu gibi kabullenmemi de sağlamıştı. Kocam beni sevmiyor, aldatıyor ve saygı duymuyordu. Ben o evde bir eşya veya bir fazlalıktım. Duru biraz büyüdüğünde kararım kesinleşmişti. Annemlerle konuştum ve eve döndüm. Yakup ailesinin baskısıyla ve Duru'dan uzak kalmamak için biraz ısrar etse de anlaşmalı olarak boşandık.

Oysa Çiçek için durum çok farklıydı. Onu seven ve değer veren bir adamla evlenmişti, şimdi gebelik durumu olursa Ender büyük ihtimalle havalara uçacaktı. Mutlu bir evlilikleri vardı ve doğacak çocukları da bu güzel yuvada dünyaya gözlerini açacaktı. Onlar için ne büyük saadet, çocuk için ne eşsiz bir ortamdı. Kendi kötü anılarıma üzülmeyi bırakıp tekrar Çiçek'in durumuna odaklandım. Onu birçok çocuk doğurmuş neşeli ve çılgın bir kadın olarak düşündüm. Büyük evin her yerinde ve bahçesinde çocuk sesleri duyulduğunu, Çiçek'in pervane gibi çocukların peşinde fır dolandığını hayal ettim. Ne güzel bir hayaldi. Umarım fazlasıyla gerçek olurdu hepsi. Benim için de benzer bir ihtimal söz konusu olur muydu acaba? Yeniden bir yuva ve çocuk sesleriyle geçen günleri görür müydüm? Bunları düşünürken mesaj sesiyle kendime geldim. Arslan'dandı,

"Özledim." Tek kelime kalbimin birden daha farklı atmasına sebep oldu. Yıllar boyu peşinde koştuğum, yollarını gözlediğim ve dikkatini çekmek için bin türlü şey denediğim ama beni hep görmezden gelen adamdandı mesaj. Hala rüya gibiydi ama rüyaysa bile bitmesindi bu rüya. En azından rüyada yaşamak bile ne güzeldi bu duyguyu. Ama yine

de ben her ihtimale karşı cevap vereyim dedim mesaja. Gerçekse elimden kaçmasın bari bu güzel anlar.

"Özleyenin sen olması ne güzelmiş." Deyip gülücük emojisi ekledim sonuna.

"Peki sen de özleyeni özledin mi?" Mesaj çok hızlı gelmişti. Çiçek'e gösterdim.

"Ben seni yıllardır özlüyorum eşek kafalı, yaz ama ona, eşek kafalı, diyenin ben olduğumu sakın söyleme. Abi, diyoruz ayıp olmasın yani. Çiçek'e bakınca beni bir gülme aldı.

"Yürü git, sanki baş düşmanına tüyo veriyorsun."

"Ne var be! Valla ben birini onca sene sevsem de beni görmezden gelip sonra böyle ayağıma gelse süründürürdüm onu yemin ederim."

"Sen mi? Adamın kollarına balkondan atlardın be sen! Sanki tanımıyoruz malımızı."

"Valla Ender'in kollarına hayır demem tabii." Çiçek pişkin pişkin sırıttı. Ben de işime odaklanıp mesaja cevap yazdım.

"Çok uzun zaman hem de..." Aslında kendimi frenlemem lazımdı ama birden bu cümleyi itiraf gibi yazıvermiştim işte. Belki de yüreğimin bu itirafa ihtiyacı vardı, biraz gerilmekle beraber bir hafifleme de hissetmiştim çünkü.

"Demek ki ben kör ama şanslı bir adammışım."

"Neden?"

"Çünkü öncesinde görememişim bana verilen şansı ama geri döndüğümde bana ikinci bir şans verdin. Teşekkür ederim."

"O zaman bu sefer boşa harcama." Yazıp gülücük koydum yine. Hem espri hem bir dokundurmaydı aslında.

"O hatayı bir sefer yaparım. Seni özledim demiş miydim, çabuk gel." Normalde onun biraz emrivaki, buyurgan hallerini sinir bozucu bulurken şimdi bana, çabuk gel, dediği için içime bir mutluluk doluvermişti. Beni önemsiyor, özlüyor ve ona yakın olmamı istiyordu.

Ona yakın olmak bana zaten birkaç gündür çok farklı hissettiriyordu ve kendimi bile şaşırtacak derecede memnundum yeni durumdan.

Ender bizi eve götürdüğünde yol ayrımında inip eve gitmek için yürürken Arslan'ı aradım ve kısa yürüme mesafesinde konuştuk. Çalışıyordu ve Çağın'ı almaya geldiğinde beni görmek için can atığını söyledi. İçim yeniden ve yeniden mutlulukla doluyordu. Korkularımı ve paniğimi silen tedavi edici bir mutluluktu bu. Allah'ım ne olur bu sefer yolunda gitsin her şey, o ve ben bunu başaralım. Çünkü ikimizin de ihtiyacı var buna...

Eve vardığımda annemle ayaküstü sohbet ederken pakette ne olduğunu sordu. Ben de saklamaya gerek görmedim.

"Arslan için ufak bir hediye. Ona teşekkür etmek için." Dedim e basit şekliyle. Annem yüzüme anlayışla baktı.

"Ne aldın peki?"

"Bere, kaşkol takımı. İşine yarayacak bir şey olsun dedim."

"Haa, iyi etmişsin. Yemeğe mi çağırsak da versen?" Bir an tereddüt ettim ama sonra yalan söylemenin yersiz olacağını düşünüp,

"Aslında Arslan'la ve çocuklarla pazar günü Niksar'a pikniğe gideceğiz anne. Yani bugün beni davet etti." Annemin resmen gözleri parladı.

"Niksar'mı? Baş başa mı gideceksiniz yani?" Sesindeki imayı anlamıştım.

"Çocukları da gezdirmiş oluruz diye düşündük."

"Aranızdan sus sızmıyor bu ara maşallah?" Çocuklar yan odada boyama yapıp kendi aralarında konuşuyorlardı. Anneme yaklaşıp sesimi alçalttım.

"Anne biz Arslan'la birbirimize bir şans vermeye karar verdik." Söylediğim cümlenin etkisini görmek için durdum. Annemin mimikleri birkaç duyguyu birden yansıtıyordu. Keyif, merak ve heyecan.

"Şans derken?" dedi beklenti ve hevesle. Biliyordum işte dünden razı olduğunu bu işe. Ağzı neredeyse kulaklarına varmak üzereydi ama kontrollü davranmaya çalışıyordu. Ben sakin duruşumu devam ettirdim.

"Anne kısaca sevgili olduk. Rahat nefes alabilirsin yani. Gözleri irileşti.

"Oh be! Allah'ım şükürler olsun. Tam aradığım damat." Bu kadar açık sözlülük de beklemiyordum.

"Anne, evleniyoruz, demedim. Sevgili olduk, birbirimize bir şans verdik, dedim. Hemen havaya girme, damat falan diye." Ama annem bunu umursamadı çünkü çoktan moda girmişti. Arslan artık bizim aileye damat olmuştu da düğün günü bile alınmıştı annemin hayalinde. Acaba daha bu kadar yeniyken anneme açılmakla kötü mü etmiştim ben ya? Ama ben demesem Çiçek derdi bugün yarın. Çiçek demişken, acaba testi yapmış mıydı? Ondan da haber bekliyordum.

"Aman sende! Bugün şans verirsiniz yarın evlenirsiniz, n'olmuş. Senden iyisini mi bulacak? Hem çocuklarınız da kardeş gibi iyi anlaşıyor."

"Yarını yarın düşünelim annecim. Bugün odama çıkıp üstümü değiştirmek istiyorum mesela."

"Tamam çık çık, neyse dualarım kabul oldu ya ona bak." Mutfağın kapısında durup anneme tuhaf tuhaf baktım. Bana sırıtıyordu.

Odamda üzerimi değiştirirken Çiçek aradı. Bir heyecanla açtım telefonu.

"Peteeek! Peteeek!" dedi heyecanla. Nefes nefeseydi. Birden korktum.

"Çiçek? İyi misin kuzi?" Çiçek derin bir nefes aldı.

"Petek ben hamileyim." Sesi kısık ama heyecanı doruktaydı.

"Pozitif mi yani?" dedim aval aval.

"Eveeet! Ay bayılacam heyecandan!"

"Ender'e söyledin mi?"

"Yok daha değil. O duş alıyor. Şimdi kutuyu hazırlayayım da çıkınca yapayım sürprizi. Çok heyecanlıyım ve ilk sana söylemek istedim."

"Tamam heyecanını dizginle. Artık aşırı hareketlerden de sakın bir süre. Bebeğin iyiliği için kendine ve beslenmene dikkat edeceksin artık."

"Kuzi bunları sonra listelersin, ben şu sürpriz işini bir halledeyim de. Gözüm gibi bakarım evladıma merak etme."

"Maşallah havaya girmişsin. Hadi gözün aydın, görüşürüz. Allah'a emanet olun."

İki gün içinde Çiçek'in gebe olduğunu bilmeyen kalmamıştı ailede. Herkes çok mutluydu ama Ender en mutlu olandı belki de. Çiçek, onun kutuyu açıp testi pozitif gördüğünde ki yüz ifadesini asla unutamam, demişti. Keşke benim de öyle bir anım olsaydı Duru'ya gebe olduğumu öğrendiğimde. Ya da belki bir başka deneyim şansım olsa.

Pazar günü gelip çattı. Ben bir gece önceden sepete koyacaklarımı ayarlamıştım. Babam durumu yanlış anlamasın diye çocuklar için bir okul gezisi olduğunu söylemek zorunda kalmıştım. Biz de veliler olarak onlara eşlik edecektik sözde. Fikir annemden çıkmıştı tabii. Ama mecburduk. Arslan'la baş başa of road izleyip piknik yapacağız desem babam kim bilir ikimiz hakkında ne düşünürdü. Nihayetinde gelenekçi bir adamdı. Arslan'ı ne kadar severse sevsin baş başa gitmemizden pek hoşlanacağını sanmıyordum. Neyse işte, ilk yalanımız da böylece söylenmiş oldu buluşmak için.

Arslan saat 10 gibi bizi aldığında Duru da çok heyecanlıydı ve o bile yalanımıza ortak olmuştu. İnşallah Çiçek'in Ender'le ilişkisini teyzeme yetiştirdiği gibi bir pot kırmazdı babamın yanında. Arabaya bindiğimizde çocuklar yanlış anlamasın diye Arslan'la her zamanki gibi selamlaştık. Aslında ikimiz de birbirimizi öpmek isterdik ama ne yer ne de vaziyet uygun değildi buna. O yüzden role devam edecektik mecburen.

"Hazır mısınız çocuklar?" Arslan arkaya bakıp çocuklara gülümsedi. İkisi birden bağırdılar heyecanla, hazırız, diye. Yol boyunca Arslan'ı izledim, çok keyifliydi. Espriler yapıyor, gülüyor ve neşesi benim de içimi ısıtıyordu. Niksar'a vardığımızda araba yarışlarının yapılacağı yeri

sorup öğrendik ve yola devam ettik. Belirlenen yere vardığımızda seyircilerin ve yarışçıların çoktan geldiğini gördük. Engebeli arazide sandığımdan çok kişi toplanmıştı. Aracımıza uygun bir yer bulup indik ve seyir için kalabalığa katıldık. Arslan birkaç kişiyle konuşup bilgi aldı.

Yarışlar başladığında araçların arazide gösterdiği performans ve karşılaştıkları zorlukları izlerken ister istemez ben de heyecanlandığımı fark ettim. Çocuklar tezahürat yapıyor, Arslan'sa sürücüye olduğu yerden duymayacağını bildiği komutlar veriyordu. Bu tv de futbol seyrederken futbolcuya akıl vermekten farklı değildi. Ama adam seviyordu bu işi. Heyecanından ve suratındaki keyiften belliydi.

Yarışlar epey zaman sürdü. Birçok araç katılmıştı yarışmaya ve Tokat'da giderek artan bir talep olduğunu öğrenmiştim bu spora. Hatta araç sahipleri toplanıp birlikte arazi turları falan yapıyormuş. Tabii şehrin tanıtımı için de iyi bir şeydi bu. Çocuklar yarış sırasında acıktıkları için onlara hazırladığım sandviçlerden verdim. Çağın Duru'ya bakıp bakıp iştahla yiyordu elindeki sandviçi. Arslan'a durumu gizlice izlemesini söylediğimde yüzündeki yumuşayan ifade gözümden kaçmadı. Oğluna çok düşkündü ve ona dair her gelişme Arslan'ı yürekten etkiliyordu. Çağın da köye geldiğine nazaran daha sağlıklı ve enerjik görünüyordu.

"İyi bakıyorsun oğluma. Sen harika bir dadısın." Elimi çocuklara çaktırmadan tutup sıktı. Çocuklar heyecanla arabaları seyrettikleri için dönüp Arslan'a bakabildim. O da bana bakıyordu. Bana güveniyor ve takdir ediyordu. Bunu bakışlarında görebiliyordum.

"Onu seviyorum ve bizimle olduğu için mutluyum." Bana doğru hafifçe eğildi,

"Onu hiç bu kadar keyifli ve iyi görmemiştim. Teşekkür ederim Petek." Ben de onun elini sıktım.

"Her zaman." Yalan değildi, Çağın'ın varlığına alıştıkça ve onun narin, duygusal yapısına vakıf oldukça seviyordum bu çocuğu. Bazen Duru bana sarılıp öptüğünde uzakta durup çaktırmadan bize bakıyordu ve o an kalbim acıyordu. Bu sebeple önceki gün Duru ve Çağın'a seslenip kollarımı açtım.

"Kocaman bir sarılmaya ihtiyacım var. İkiniz de bana sarılır mısınız?" dedim Çağın'ı da yüreklendirmek için. Duru gülümseyerek,

"Evet!" diye bağırıp koşmak üzereyken Çağın'a gülümsedim.

"Ama kocaman bir kucaklama isterim! Çağın, sen de sarılır mısın bana?" dedim sevgiyle. Çağın da birden beklenmedik bir gülümsemeyle Duru gibi bana doğru koşmaya başladı. Duru bir tarafıma, Çağın diğer tarafıma sarıldı. İkisine doladım kollarımı.

"Hey! Daha sıkı sarılın bakalım! Buna ihtiyacım var!" dedim sevimli bir tonda. Daha sıkı sarıldılar ve kahkaha atmaya başladılar. İçime bir huzur doldu. Sanki ikisinin de annesiydim, sanki ikisi de kalbimin birer yarısıydı. Çağın'ın gözlerine baktığımda onun da iyi hissettiğini anlamak zor olmadı. Annesini özlüyordu muhtemelen ama bana alışmaya başlamıştı. Şimdi de aramızda daha yakın bir bağ oluşmuştu sanki.

"Arada gelip bana sarılın olur mu? Çünkü bana çok iyi geldi bu. Söz mü?" İkisi bir ağızdan, söz, diye bağırdılar neşeyle. Bu sayede Çağın için kapıyı aralamıştım. Ona, istediğin zaman bana yakın olabilir, hatta sarılabilirsin, mesajını iletmiştim. Bundan sonra da bu mesaja uygun hareket edecektim. Arslan bana bakarken bunlar gelmişti aklıma. Arslan için değil Çağın ve kendim için seviyordum Çağın'ı. İkimize de iyi geliyordu bu bağ. Ve galiba bu bağ hep sağlam kalsın istemeye başlamıştım ciddi ciddi.

Henüz Arslan'ın eski karısına veya benim eski kocama dair hiçbir şey konuşmamıştık. Zaten her şey çok yeniydi ve biz birbirimize odaklanmıştık. Ama ben annesiyle Çağın arasındaki ilişkiyi çok merak ediyordum. Ortada yolunda olmayan bir şeyler olduğu kesindi ve öğrendiğimde muhtemelen kötü hissedecektim. Hem öğrenmeyi çok istiyor hem de bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Aslında risk almıştım. Evliliği yeni biten bir adamla beraber olmayı seçmiştim. Ve henüz onun biten evliliğine dair hiçbir şey bilmiyordum. Geç olmadan öğrenmem gerektiğini biliyordum ve en büyük korkum da Arslan'ın hala eski evliliğine dair derin izler taşıyor olabileceğiydi. Bu konuyu konuşmam gerektiğini beynimin bir tarafına not alıp yeniden ana döndüm.

Yarışlara ara verildiğinde biz oradan ayrılmayı seçtik. Kendimize uygun güzel bir ağaçlık alan bulup aracı park ettik ve piknik için yerleştik. Arslan mangal ve et getirmişti. Gerek yok, dediysem de mangal yapmakta diretmişti ve kendisi ayarlamaları yapmaya koyuldu. Ben de evden aldığım semaveri tutuşturup çayla ve sofrayla ilgilenmeye başladım. Çocuklar az ilerimizde çayırlık alanda top oynuyordu.

"Oh ne iyi yaptık da geldik değil mi balım?" Genzimi temizliyor gibi yapıp çocukları işaret ettim.

"Fazla samimi olmasak mı acaba?" dedim imalı bir tonda. Arslan sırıtıp ensesini kaşıdı.

"Vallahi bana kalsa herkese ilan edeceğim ilişkimizi. Ama haklısın, çocukların önce bu fikre ısınması lazım."

"Evet birden duyarlarsa travmatik olabilir. Özellikle de Çağın için." Sesimi epey azaltmıştım. "Annesini özlüyor ve ben onu kıracak bir şey yapmak istemem." Son cümleyi söylemek içimi acıtmıştı.

"Çağın annesinden ziyade bir anne figürünü özlüyordu Petek. Ve sanırım onu da buldu." Dönüp Arslan'a baktım. Bakışları kararlıydı.

"Bu ben miyim?" Kafasını salladı.

"Onun sana ihtiyacı var. Çünkü senin Duru'ya gösterdiğin sevgi ve şefkati o göremedi. Hep bu eksiklikle yoğruldu küçük kalbi." Çocukları kontrol ettim. Keyifli keyifli koşuyorlardı topun peşinde. Bizi duymadıkları belliydi. Yine de ses tonuma dikkat ettim.

"Onun annesinin yerine geçemem ki Arslan. Bu bencillik olur. Ben ona ne kadar şefkat gösterirsem göstereyim bir annesi var ve eksikliğini hissedecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Veya Çağın'ı annesinden uzak tutmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır asla öyle bir şey gelmedi aklıma. Size dair bir şey bilmeden ne düşünebilirim ki Arslan? Hiç tanımadığım bir kadın hakkında fikir yürütmek anlamsız." Mangalla uğraşmayı bırakıp derin bir nefes aldı.

"Bazı insanlar ebeveyn olmak için uygun değildir, evliliği de bir çeşit ortak alan kullanımı gibi görürler. Özünde ikisi hakkında da düzgün bir

fikirleri yoktur ve hatalarını da düzeltmeye yanaşmazlar. Ayça kötü biri değildi ama eş ve anne olmak konusunda başarısızdı. Bunu bildiği halde düzeltmeye çalışmak yerine bizden uzaklaşmayı seçti. Çağın'ı ve beni kendinden uzak tuttu."

"Ona kendin için mi yoksa Çağın için mi öfkelisin?" dedim hissettiğim öfkenin sebebini öğrenmek için. Bir iki saniye göz göze kaldık. Bu çok kritik bir soruydu aslında. Çünkü eğer Ayça'ya, karısının adının Ayça olduğunu şimdi öğrenmiştim, kendisi için öfkeliyse bu hala duyguları olduğunu da gösterirdi. Ve bu duygular yeni boşanmış bir adam için ne ifade ediyor bilmek zorundaydım.

"İkimiz arasındaki duygular solup gideli çok zaman olmuştu Petek. Beni sevmek zorunda değildi, ben de ona aşık değildim ama Çağın onun çocuğuydu. Çağın..." Sustu. Gözlerini benden kaçırıp ileride, Duru'nun gösterdiği bir dala ilgiyle bakan güzel çocuğa seyretti.

"Çağın'ın ona ihtiyacı vardı." Sesi solgun, kızgın ve kırgındı. Ona sarılmak istedim. Ona sarılıp,

'Seni anlıyorum çünkü ben de Duru'ya sahip olduğumda Yakup'un da onu benim kadar sevip ilgileneceğini düşünmüştüm,' demek istedim. 'Bunu göremediğimde kalbim parçalandı ve kendi dünyama daha çok kapandım, ondan daha çok nefret ettim,' demek istedim. Ancak bunun yerine daha genel düşüncemi söylemeye karar verdim.

"İnsanların bizimle aynı duyguları paylaşacağını, bizim gibi düşüneceğini ve en önemlisi bizi anlayabileceğini düşünüyoruz. Bunu yürekten istiyoruz. Fakat çoğu sefer duygularımız, hayallerimiz ve düşüncelerimiz konusunda yalnız kalıyor, daha vahimi anlaşılmamış hissediyoruz." Arslan'ı tanırdım, o hep dik kafalı, güçlü görünen ve gerektiğinde hiçbir şeyi takmamayı başaran biriydi gözümde. İnce ruhlu olmadığı için değil, onun sadece kırılgan olmadığını düşünmüştüm hep. Ama bu konuşmayı yaparken ifadesine yansıyan şey yanıldığımı ispatlar nitelikteydi. O da acı çekiyor, kırılıyor ve hatta yardım istiyordu.

"Hayatı, seni anlamayan ve anlamaya çaba göstermeyen biriyle yaşamak, üstelik aynı evde olmak insanın kendine yapabileceği en kötü şeylerden biri. Kendini kapattığı en kötü hapishanelerden biri."

"Ama artık ikimiz de o hapishanelerde değiliz. Eğer çıktığın için pişman değilsen, geri de dönmeyeceksen o halde özgürlüğün tadını çıkar." Yüzüme bakarken ifadesinde bir kararlılık vardı,

"Ben olduğum yerde mutluyum ve hep orada kalmak istiyorum artık. Buna izin verir misin?"

"Neresiymiş olduğun yer?"

"Senin yanın. Ve umuyorum ki hayatın, kalbin ve aklın." Yüzüme muzip bir tebessüm yayıldı.

"Fırtık Petek'e mi soruyorsun bunu?" Küçük bir kahkaha atıp kafasını kaşır gibi yaptı.

"Her haline razıyım, talibim ve hevesliyim kadın. Kabul eder misin bu ukala narsist adamı?" Gözlerimi tepeme çevirip düşünür gibi yaptıktan sonra dudaklarımı büküp,

"Seninle atışmayı sevdiğim için şanslısın. İkimizi de bu eğlenceden mahrum etmek haksızlık olur." Sırıttı,

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma emin olabilirsin bebeğim." Güldüm.

"Ondan hiç şüphem yok canım. Kimse eline su dökemez." Birlikte gülüştük. O an ortamın uygun olduğuna karar verdim ve sepete uzanıp ona aldığım hediyeyi çıkardım. Yanına gidip paketi uzattığımda yüzünü mangaldan bana çevirip,

"Bana mı?" dedi şaşırarak.

"Sana hayatımın sonuna dek müteşekkir olacağım. Ufak bir hediye ama sanırım işine yarayacak bir şeyler." Paketi alırken biraz mahcup, biraz da değerli hisseden insanlara has bir ifade yayıldı yüzüne,

"Hiç düşünmeden ömrüm oldukça seni koruyacağım. Bana borçlu hissetme, yanımda ol bana yeter." O vakit içime kaçan Çiçek'i özgür bıraktım,

"Aslına bakarsan yanında o kadar güvende hissediyorum ki kesinlikle uzağında kalmayı istemiyorum." Paketi açıp aldıklarımı görünce,

"Sen bir tanesin. Gerçekten çok işime yarayacaklar. Üstelik çok zevklisin." Dönüp çocuklara kısa bir bakış attı. Hararetli hararetli bir şey konuşuyorlardı ve Arslan bunu fırsat bilip öyle hızlı davrandı ki dudağıma konan öpücükle gözlerim kocaman oldu.

"Deli! Görecekler!" dedim o çekilir çekilmez. Muzır bir gülüşle baktı bana.

"Belki de işimiz kolaylaşır." Dedi sonra arsız bir göz kırpış gönderip. Elimle uzaklaşmasını işaret edercesine,

"Kış, kış, hadi yerine bakalım." Dedim sahte bir paylama edasıyla.

Bir sonraki haftaya Çiçek'in gebeliğindeki büyük sürpriz damga vurdu. Hafta içi rutin bir kontrol için doktora giden Çiçek dönüşte bize uğramak istediğini söylediğinde sesi heyecandan titriyordu.

"Öğlene yemek yapmayın, Ender'le geliyoruz ve yemekler bizden!" dediğinde saat henüz 11 olmamıştı. Konuşmamızdan yaklaşık 40 dakika sonra Ender'in cipi bahçe kapımızın önünde park ettiğinde annemle birlikte verandaya çıktık. Çiçek arabadan heyecanla inerken Ender telefonda biriyle konuşuyordu. Çiçek kapıdan girip bize doğru yaklaşırlarken Ender'in,

"Canım sen geç, ben Arslan'ı alıp geleyim." Dediğini duydum Çiçek'e ve aracı sürdü Arslan'ın evine doğru. Çiçek yanımıza geldiğinde içi içine sığmıyordu.

"Çiçek?" dedim aynı heyecanı paylaşmaya çalışarak ama ne mümkün onun haline ayak uydurmak.

"Kuzi oturmam lazım yoksa heyecandan bayılabilirim. Hala kalbim çok hızlı atıyor çünkü."

"Deli kız hemen gir içeri, durma ayakta o zaman." Annem yol açıp kapıyı gösterdi. İçeri geçtik ve Çiçek kendini kanepeye bırakıp derin bir nefes verdi. Lakin yerinde zor duruyor gibiydi.

"Çiçek ne oldu söylesen mi canım?" dedim dayanamayıp.

"Sakin olun, söylüyorum." Bir an yüzümüze baktı ve biz de heyecanla ona bakmaya devam ettik. Aldığı tepkiden memnun devam

etti, " Ender ve benim ikizlerimiz olacak!" Nerdeyse ayağa fırlayacaktı ama kendisini son anda tuttu.

"Çiçek! Kızım vallahi mi?" Annem de birden coşkuya katılmıştı.

"Evet teyzem, vallahi billahi ikizlere gebeymişim. İki kese gördü doktor. Halimizi görmeniz lazımdı. Ender hele kendine gelemedi bir süre." Çiçek anlatırken anı yeniden yaşıyordu sanki.

"Ya, harika, harika." Dedim ve uzanıp sarıldım biricik kuzenime.

"Petek ya çok heyecanlıyım. Çok da korkuyorum. Bir bebek için nasıl yaparım, diye düşünürken ikizlerim olacağını öğrendim ya!"

"Biz ne güne duruyoruz kızım. Hepimiz bir elden bakarız evvel Allah. Annen de gelir gider, bir bakmışsın büyümüşler. Hem bir sefer de iki evlat işte daha ne olsun. Allah sağlıklı sıhhatli kucağa almayı nasip etsin de gerisini düşünme sen." Annem hemen durumu organize etmişti bile.

"Ay küçük anneanne mi olcam ben ya?" dedi hemen sonra heyecanla. Gülüştük.

"Evet teyzecim, sana da pek yakışır." Biz konuşurken Ender ve Arslan girdiler içeriye ellerinde büyük bir paketle. Mis gibi pide kokusu da onlarla birlikte doldu mutfağa.

"Acıkanlar el kaldırsın." Arslan keyifle sırıtıyordu.

"Ben çok acıktım." Çiçek elini kaldırdı.

"Senin artık ekstra ekstra yemen lazım zaten meleğim." Ender hemen karısının yanına gelip beline sarıldı.

"Vallahi haberi aldık ağzımız kulaklarımıza vardı. Tebrik ederim, Allah sağlıkla kucağınıza almayı nasip etsin gençler."

"İnşallah teyzem, inşallah. Çok mutluyuz, ne desem az hislerim için."

"İkinizi de tebrik ederim, çok sevindim." Dedim ben de ikisine gülümserken.

"Teşekkür ederim Petek."

"Aile birden büyüyecek desenize, oh maşallah. Neyse hepimiz seferber oluruz artık ne yapalım." Arslan da haberi almıştı. Ender onun için çalışan işçilere de pide getirmişti öğlen yemeği için ve hem Arslan'ı almaya, hem de işçilerin payını vermeye gitmişti. Ben hemen masayı hazırlayıp pideleri servis ederken annem de bir sürahi ayran yaptı. Çay suyu da yemekten sonrası için ocağa konuldu ve başladık yemeğimizi yemeye. Ender öyle heyecanlıydı ki nerdeyse eliyle yedirecekti Çiçek'i. Hatta bir ara Arslan bana muzip muzip baktı.

"Çiçek turnayı gözünden vurmuşsun canım, ben senin yerinde olsam iki sene de bir doğururum. Nerdeyse ayranımı püskürtecektim ağzımdan. Çiçek de kahkahayı bastı.

"Niye abi ya?" dedi anlamazdan gelerek.

"Niyesi var mı, adamın haline bak. Ben bile imrendim vallahi." Ender, Çiçek'e pide uzatırken omuz silkti.

"Ben halimden memnunum. Daha fazla çocuğa da, hayır demem."

"Belli belli. Maşallah size. Allah bozmasın.

"Amin." Sesleri yükseldi sofradan.

Sonraki haftalarda Arslan'la diyaloğumuz daha da ilerledi. Babam ve dedem hariç herkes bu birlikteliği biliyor ve destekliyordu. Fakat şimdilik annem ve ninem haberdar değil gibi davranıp, çok hevesli görünmek ve benim imajımı zedelemek istemiyorlardı. Geleneksel olarak önce Arslan'ın bana ciddi bir teklifle gelmesi gerekiyordu onların da olaya dahil olması için. Tabii geriden geriye zil takıp oynama modundaydılar. Onlara göre ikimiz birbirimiz için biçilmiş kaftan gibiydik. Eh çocuklarımız da bizi sevmiş, biz de birbirimizin çocuklarına alışmaya başlamıştık. Her şey iyi ilerliyordu. Öyle ki Arslan'ın yakınlarda oluşu sayesinde yaşadığım travma bile etkisini kaybetmeye başlamıştı. Artık geceleri eskisi kadar uyanmıyordum uykudan. Ama hala yalnız kalmaktan korkuyordum bahçe yollarında falan yürürken. Eskiden hoşuma giden yalnızlık hissi sanki şimdi bir gölge, bir katil gibi ensemde

bekliyordu. Bu ürperti ve sürekli takip ediliyorum hissinden kurtulamıyordum. Belki biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Arslan'ın ağaç evi devasa çam ağacının gövdesinde epey bir şekillenmişti. Evin yoğun yağmurlar başlamadan bitirilmesi gerekiyordu ve Arslan son günlerde benimle bir plan yapamıyordu. Bunun için özür dilese de onu anlayabiliyordum. Ben de sıkça çocuklarla birlikte onu ziyarete gidip değişimi gözlemliyor ve o vesileyle ayaküstü de olsa görüşmüş oluyorduk. Yakında çatı takılacak ve sonra içinin dekorasyonu halledilecekti. Çağın ve Duru'nun heyecanını hayal edersiniz sanırım. Tabii ben de onlardan aşağı değildim.

Bazen Çiçek ve Ender de geliyordu Arslan'ı görmeye ve inşaatı izlemeye. Henüz karnı çok belirgin değildi ama genelde halsiz ve solgun görünüyordu zavallı Çiçek. Ender ve Nevin Hanım evde üstüne titriyor, anneannem de sıkça canı bir şey istiyorsa yapmaya çalışıyordu. İlk aylar haliyle biraz sıkıntılı geçtiği için yakınlarda birilerinin gebe kadına yardımı nasıl da anlamlı oluyordu.

Çiçek gebe olduğu, dedem de artık daha çok görme problemi yaşadığı için fırsat buldukça ben de onlara yardıma gidiyorum. Bizim ev biraz daha uzak olduğundan Çiçek ve Ender'in hallettiği işleri onların yokluğunda ben yapmaya çalışıyordum. Nitekim kışa hazırlık için bolca odun kesilip verandanın altına istiflenmesi gerekiyordu. Ender bir kısmını kesmiş, kalanı da ben keserim demiştim. Fakat Arslan bunu öğrenince benim dedemlere gideceğim gün işi işçilere bırakıp benden önce gitmiş. Bir de ninemlere varınca ne göreyim, odunun çoğunu kesmiş bile bizimki. Üstelik bana, çok işim var, ben seni ararım, demişti. Demek ki işi buymuş. Karşısında beni görünce baltayı yere dayayıp bana sırıttı. Ona aldığım bere ve kaşkol üzerindeydi. Çok da yakışmıştı.

"N'aber Petek?" dedikten sonra sesini alçaltıp, "Hoş geldin bebeğim." Dedi. Ona kaş göz yaparken ninem göründü verandada.

"Petek, geldin mi yavrum?"

"Geldim de gelmesine, Arslan Bey benden önce teşrif etmişler. Maşallah." Dedim sahte bir iğnelemeyle.

"Sorma, Hızır gibi yetişti. Ben de çay yaptıydım. Bi de sofra gurarım şimdi."

"Kıymet ninem ne zahmete girdin ki? Ben çay içsem yeter."

"Olur mu oğlum, zaten öğlen olmuş. Petek gızım sen bana bi yardım ediver bahıyım." Arslan'a parmak sallayıp ninemin peşinden eve girdim. Dedem de abdest almış çıkıyordu banyodan. Beni görünce,

"Hoş geldin gızım." Dedi kıyafetinin kollarını düzeltirken.

"Hoş bulduk dede. Geç kalmışım." Dedim bilerek.

"Yoh sen geç galmadın da Arslan oğlum vahitlice geldi. Sen de verandanın altına daşırsın odunları artık. Epey zaman yeter kesilenler."

"Sofra kurayım da hallederim dedem. Sen merak etme."

"Ben de ezan okunana gadar Arslan'a yarenlik edem bari. Sıhılmasın tek başına."

"Petek, Çiçek'i de ara gızım. Etli nohut yahnisi sever o. İki canlı ya galabalıh da iştahı açılır belkim." Hemen Çiçek'i aradım. Zaten gelirken konuşmuştuk ama biraz halsizdi ve uzanıyordu. O yüzden ben de rahatsız olmasın diye ona uğramadan direk gelmiştim ninemlere. Çiçek yemeğe daveti duyunca heveslendi ama sesi halsizdi. Biz sofrayı kurmayı bitirmiştik ki kapıda göründü.

"Ben geldim." Derken sanki konuşan Çiçek değildi. Ninem hemen onu mahata götürüp oturttu.

"Çiçek sen iyi misin canım?"

"Bulantım geçmiyor kuzi. Hiçbir şey yiyemedim hala."

"Biraz sabret canım, genelde 4. Aya varınca azalıyor, hatta geçiyor kimininki."

"Evet öyleymiş ama sadece yatıyorum sabah akşam. Çok fenayım ya. Bir de iki can taşıyınca yeterince beslenemezler diye de korkuyorum."

"Olacak bunlar az sabret. Siz yine şanslısınız gızlar. Eskiden evler birlikti hep. Gaynana, gaynata, eltiler, görümceler. Herkes iş bekler, yoh hastasın, yoh gebesin, yoh çocuğun varmış; vallahi gimse acımazdı gelinlere. Gece çocuh bahardık, sabah erken sofra gurardıh, tarlaya

yemek yapardıh da götürürdüh bi de sırtımızda çocuhla. Analarınızı böyüttüm ama gel bağa sor." Bir an düşündüm, kendimin gebeliği ve ilk lohusalığım kötü geçti sanıyordum. Meğer ninem de az çekmemiş.

"Anneanne, o kadar sıkıntıya nasıl katlanıyordunuz? Gerçekten çok zormuş şartlar?" Ninem bana bakarken derin bir nefes alıp iç geçirdi.

"Mecburdun gızım, insan mecbur olunca nelere gatlanmıyo ki? Baba evine dönemen, koca evinde de rahat yüzü görmeh nereye? Gaynanam kötü gadın değildi de işte kalabalık aile de o da eziliyodu. Yohluh görmüş, gocası erkenden gitmiş. N'apsın biçare. Yorgunluhtan az mı içim geçerdi işin başında? Yine de Allah yardım ediyodu demeh ki. Geldik işte bu vahıtlara bahsana."

"Gelmişsin gelmeye de ninem, kim bilir ne yaralar getirmişsindir kendinle. Kim bilir neler gitmiştir bedel olarak." Ninem ellerini bacaklarının arasında kavuşturdu. Minyon ve narin bir kadındı. Duygusaldı da. Bilirdim içinde ne fırtınalar kopardı suskunken bile. Yine iç geçirdi.

"Bu günüme şükür. Allah öbür dünyamı versin, bu dünya geldi geçiyor be gızım. Artık ne geriye dönebilim, ne de eskiyi dözeltebilim. Çoğu göçtü gitti bile, bahalım halları nasıl o tarafta? Bahalım benim halım nasıl olacak? Siz siz olun, bu rahatlıh günlerinin gıymetini bilin. Allah size daha da iyilerini nasip eder o zaman. Bebeleriniz de olur, onlar da böyür. Boy boy gezerler ortalarda. Her günler gelir geçer, Allah sağlık versin yeter ki."

O gün Çiçek çok kalamadı, yemek de yiyemedi pek. Arslan yemeğini yerken ben Çiçek'i evine kadar götürdüm. Geri döndüğümde Arslan çay içiyordu verandada dedemle. Ben henüz karnımı doyurmamıştım ama iştahım kaçmıştı. Bir çay da ben alıp biraz sohbet ettim onlarla. Sonra bardağımı bırakıp odunları taşımaya koyuldum. Dedem de yardım etmeye yeltendi ama Arslan hemen araya girdi.

"Biz varken sana ne hacet dedem? Hele sen otur, biz beş dakikada çekeriz şimdi. Zaten sonra işçileri kontrole gitmem lazım."

"Eyi madem ben de bi ahıra bakam. İneğin biri hasta gibi. Baytar çağıracam düzelmezse."

"Biz burayı hallederiz dede, sen hayvanı bi kontrol et bakalım. İnşallah düzelmiştir." Dedem ahıra giderken Arslan evin diğer köşesinde beni sıkıştırdı. Elimde odunlar vardı ve o geçiş noktamı tutmuştu.

"Nereye böyle güzel kadın?" dedi çapkın çapkın. Hızla etrafı kontrol ettim. Neyse ki kör noktadaydık ve sesi kısık çıkmıştı.

"Çekil yolumdan deli, biri görecek." Dedim aslında ortada kimsenin olmadığını bilerek ve durumdan garip bir heyecan duyarak.

"Bir öpücük verirsen çekilirim. Yorgunluk ücretini hak ettim sanırım?"

"Ücret mi? Biz de seviniyorduk yardımseverlik ediyorsun diye. Peh!" dedim bilmiş bilmiş.

"Yardımseverim tabii ki, seni öpmek de bir yardım.

"Neye yardım acaba?"

"Beni mutlu etmeye? Ve bence seni de mutlu etmeye tabii. O yüzden ikimize de yardım etmek için bir öpücük istiyorum."

"Seni işgüzar laf ebesi." Dedim ayıplar gibi. Ama o hiç alınmadan uzanıp dudağımdan öptü. Geriye çekildiğinde yüzünde haylaz bir ifade vardı,

"Kim derdi ki köy hayatı bu kadar keyifli olacak diye? İyi ki dönmüşüm be!" Göğsüne yavaş bir yumruk attım,

"Seni haylaz adam. Eminim odunları taşımak da o kadar keyifli olacak, hadi marş marş." Birlikte odunları taşıdık, laf dalaşı yaptık, hatta kim daha hızlı taşıyacak yarışı yaptık ve sonuçta dedemle ninem bile bizi izlerken alttan alta eğleniyor gibiydiler. Arslan yabancı değildi ve dedemin akrabası olması bir avantajdı çekinmeden bizimle takılabilmesi için. Seyit dedem onu da aileden görüyordu. Tabii Arslan Efendi de bu rahatlığı çaktırmadan sonuna kadar kullanıyordu bana yakın olmak için. Çocukken de sürekli atıştığımız için kimsenin de gözüne batmıyordu çekişmelerimiz. Önceleri beni geren, rahatsız eden bu tavrı şimdilerde ikimizin göze batmadan flört edebilmesi için harika bir kılıf olmuştu ve bundan hoşlanacağım aklıma bile gelmezdi.

Yine bir gün çocukları alıp Arslan'ı ziyarete gittim. Onu özlemiştim ve kek yapıp götürmüştüm. Hava bozuktu ama henüz yağmadan gidip geliriz diye düşünmüştüm. Arslan bizi görünce biraz mola verdi, çatıyla uğraşıyorlardı. Kek getireceğimi söylemiştim, o da semaveri yakmış bizi bekliyordu. İşçiler de yesin diye bolca götürmüştüm. Biz ayaküstü konuşurken çocuklar evin önünde inşaattan biraz uzakta oynamaya başladılar. Arslan işçilere mola verip semaverin yanına geçmelerini söylerken ben kenarda bekledim. Adamlar iş evi denilen yere geçip buldukları yerlere oturdular. Ters çevrilmiş kalın plastik kasaların üstüne karton koyarak bank yapmışlardı. Onlar çay içip dinlenirken biz de kenarda sohbet ettik biraz. Birbirimizi sabahları ve akşamları görüyorduk ama yetmiyordu.

"Şu çatı işi bitsin sana daha çok zaman ayıracağım söz."

"Bunu konuştuk, havalar bozmaya başladı ve çatıyı bitirmen daha önemli. Nasılsa sonrasında bir şeyler yapmaya vaktimiz olur."

"Evet biraz acele ediyoruz. Daha içine eşya ayarlamak lazım. Dekorasyon için bana yardım edeceksin, kaçarın yok." Gülümsedim. Bu yapıda benim de izim olacak olması fikrini birden çok sevmiştim.

"Elbette. Yan elimden geleni yaparım."

"Petek hava iyice bozuyor, sen çocuklarla dön istersen canım. Biz de bekleyelim yağarsa devam edemeyiz zaten." Havaya baktım.

"Haklısın, epey koyulaştı. Patlayacak birazdan, gidelim biz."

Çocukları çağırdım ve vedalaştık Arslan'la. Fakat daha ondan yeni ayrılmıştık ki hava gerçekten de deyim yerindeyse patladı. Önce yüzüme bir iki damla düştü, ardından Allah ne verdiyse üstümüze yağdı resmen. Yolun yarısına varmamıştık ama yapacak en akıllıca şey eve koşmaktı. Hiçbir ağaç bu denli bir yağmurdan bizi koruyamazdı çünkü çoğunun üzerinde neredeyse yaprak bile kalmadığı gibi şimşek çakması durumunda tehlikede olurduk.

"Koşun çocuklar!" deyip ikisinin de elinden tuttum ve düşmelerine fırsat vermeyecek şekilde koşturmaya başladım onları. Ev çok uzakta değildi ama iki dakikada bile üçümüzde sırılsıklam olmuştuk. Verandaya

vardığımızda sudan çıkmış sıçan gibiydik. Annem de koşup geldi, çocukların ayakkabılarını çıkardık, montlarını çıkardık ve eve soktuk ikisini de. Çağın'ın yedek kıyafetleri de vardı çok şükür. Annem ikisini de odasına alıp havluyla kurulayarak kıyafetlerini çıkarırken ben vestiyerden Çağın'ın çantasını, odadan da Duru için kıyafet aldım. Annem Duru'yu ben Çağın'ı kurulayıp giydirdik. Saçlarını da fön makinesiyle kuruladık ama hapşırıyorlardı.

"Ben size süt ısıtayım. Sıcakça için e mi." Annem hemen mutfağa yöneldi. Çocuklar mutfağa geçince ben de odama geçip üzerimi değiştirdim. Arslan akşam olmadan Çağın'ı alıp götürdü. Hava yağmaya devam ediyordu. Çağın giderken biraz solgun gibiydi ve hastalanmasın diye dua ettim. Ancak saatler ilerlerken Arslan aradı.

"Çağın'ın ateşi yükseldi, düşmüyor. Hastaneye götüreceğim. Bana yardım eder misin Petek?" dedi kaygılı bir şekilde. Hiç düşünmeden,

"10 dakikaya hazır olurum. Kapıya gelince kornaya bas, hemen çıkarım."

Hemen giyindim. Duru zaten uyumuştu. Alt kata inip annemlere durumu anlattım. Duru'ya da dikkat etmelerini istedim. Neyse ki bizimkinde şimdilik sıkıntı yoktu. Ben konuşurken korna sesi duyuldu. Annem ve babam da benimle geldiler aracın yanına ve yapabilecekleri ne varsa hazır olduklarını söylediler. Arslan ilgimiz karşısında mahcup olmuştu. Ben hemen arka koltuğa, Çağın'ın yanına geçtim beklemeden. Çocuk gözleri kapanmak üzere, hülyalı bir haldeydi. Onu kucağıma alıp ateşini elimle kontrol ettim. Hiç itiraz etmeden teslimiyetle bıraktı kendini kucağıma. Zaten narin bir bedeni vardı ve ateş onu daha da kırılgan hale getirmişti.

Çekingen elini boğazımın hemen altına koydu. Duygulandım. Bana ve şefkatime ihtiyacı vardı. Duru da hastalandığında böyle yapardı. Gözümün önüne kendi çocuğum gelince, biraz da suçluluk duygusuyla anaçlığım arttı. Ona sarılmak, sevmek istedim ama ateşliydi ve fazla temas iyi değildi. Hafif bir titremesi vardı ve ateşi yükseliyor olabilirdi.

"Ateş düşürücüyü en son ne zaman verdin? Titremesi var, ateşi yeniden yükseliyor olabilir."

"Bir saat olmadı, ikinci kez verdim ama pek işe yaramadı sanki." Arslan dikiz aynasından bize baktı. Gözlerinde kederli bir yorgunluk vardı. Hastalığın ağırlığı olmalıydı, çünkü Duru hasta olunca ben de birden yorgun düşerdim.

"Bazen hemen işe yaramıyor evet. Neyse artık doktor bir çare önerecektir. Muayene etsin de."

"Anne, üşüyorum." Çağın'ın solgun sesi kalbime saplanan bıçak gibiydi. Anne, demişti. Sayıklıyor muydu yoksa bana mı sesleniyordu emin olamadım. Arslan da duymuş olmalı ki yine göz göze geldik aynada.

"Oğlum, iyileşeceksin aslanım. Üşümen geçecek." Dedi moral vermek istercesine.

"Anne." Çağın tek kelime söyledi ve elini gerdanımda gezdirdi. Minik parmaklarının şefkat arayan dokunuşuyla sarsıldım. Annesine ihtiyacı vardı ve onun yerine benim kucağımdaydı. Yüreğim sıkışırken dudaklarımı sıktım. Refleks olarak döküldü kelimeler ağzımdan.

"Yanındayım canım. İyileşeceksin. Merak etme, geçecek küçüğüm. Yanında kalacağım. Her zaman." Dedim sakin ve sevecen bir tonda. Arslan'la yine göz göze geldik. Bakışlarında öyle derin bir minnet ve şükran vardı ki, gözlerimi anlayışla kırptım. Doğru kişi ben değildim, Çağın'ın yanında olması gereken kişi ben değildim ama işte buradaydım. Ona sarılmış anne sevgisi vermeye çalışıyordum. Buna hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum üstelik. Fakat bana ihtiyacı vardı, bunu hissediyordum.

"Yağmur fena yakaladı bizi. Benim hatam. Çıkarmamalıydım onu dışarı." Kendimi gerçekten suçlu hissediyordum. Koruyamamıştım çocuğu.

"Bilemezdin. Kendini suçlama. Zaten az kaldı, birazdan doktor ilgilenir."

"Onun haberi var mı?" Çağın üzülmesin diye annesinin adını söylemekten imtina etmiştim.

"Var ama şirketin müşterileriyle yemekteymiş. Bölemediği için konuşamadılar. Sonra arayacak." Ne diyeceğimi bilemeyip sustum. Ne denilebilirdi ki zaten. Onların diyaloğuna, hayatına ve sorumluluklarına burnumu sokup fikir verecek durumda değildim.

Birkaç dakika sonra hastanenin çocuklar için olan acilindeydik. Çağın'ı muayene eden doktor bir ateş düşürücü iğne yapılmasını istedi. Çocuk çok halsizdi ve iğne yapılırken ağlamamak için dudaklarını sıktı, bana ve babasına dolu gözlerle baktı. Elini sıktım ve yanında durup,

"Sadece azcık dayan. Sonra iyi olacaksın meleğim." Hemşire işini bitirince üstünü düzelttim ve Arslan kucakladı Çağın'ı. Doktor ateşin seyrini kontrol için orada 15-20 dakika kalmamızı ve kıyafetlerini kalın tutmamamızı söylediği için koridordaki banklara oturduk.

"Bize içecek bir şeyler alıp geleyim, boğazım kurudu." Arslan kantine giderken Çağın yanımda oturuyordu. Onu kucağıma almak isterdim ama ateşi düşsün diye kendi sıcaklığımdan uzak tutuyordum mecburen. Arslan bize soda, Çağın'a meyveli süt almış. Çocuk sütü istemedi. Halsiz ve iştahsızdı. Onu babasıyla o eski eve gönderemezdim bu gece. Doğru düzgün bakıma ihtiyacı vardı.

"Bu gece ben bakacağım ona. Benim yatağımda yatsın, sen de dinlenmiş olursun." Arslan teklifi beklemiyor gibiydi. Düşünür gibi baktı yüzüme.

"Emin misin? Tüm gece düşmeyebilir ateş?"

"Düşmezse seni ararım. Merak etme, Duru sayesinde idmanlıyım bu konularda. Hem senin ev soğuk olabilir. Düzelene kadar benimle kalması daha iyi bence." Arslan Çağın'ın elini tuttu.

"Petek ablanla kalır mısın oğlum? Duru ile aynı odada uyursun hatta? Petek ablan seninle ilgilenmek istiyor." Çocuk kısa bir süre kararsız iri gözlerle baktı babasına. Ardından kafasını kabul eder gibi hafifçe salladı.

"Sen de gel baba."

"Ben uzakta olmayacağım ki aslanım. Beni çağırdığın an evden gelirim hemen. Sen Petek ablanla ve Duru'yla daha iyi uyursun hem."

"Sen de gel, sen de gel baba." Çağın fersiz sesiyle ısrar edince,

"Onu kırma. Sen de salonda uyuyabilirsin. Annemi arayıp yerini hazırlamasını isterim. Çağın o şekilde güvende hissedecekse öyle yapalım." Arslan durumu ölçüp tarttı kafasında bir iki saniye.

"Baban belki uygun bulmaz Petek. Rahatsızlık vermeyelim."

"Çağın hasta Arslan. Babam niye uygun bulmasın, sen yabancı mısın?"

"Peki, anneni haberdar et o zaman."

Annemi arayıp durumu izah ettim. Anlayışla karşıladı ve hatta, iyi düşünmüşsün, diye de ekledi. Biz gidene kadar salonda Arslan için yatacak bir yer hazırlayacaktı. Az sonra Doktor, Çağın'ın ateşini kontrol edince 37 ye gerilediğini söyledi. Eve gidebilecektik ama gece boyunca ateşi yine de tekrar çıkabilir diye kontrol altında olmalıydı. Ciğerleri hassas olduğu için fazla etkilenmiş. Ateş süresi uzarsa bir çocuk doktoruna getirmemizi istedi.

Eve dönmek için araca binerken Arslan'ın telefonu çaldı. Bana kısa bir bakış attığında arayanın kim olduğunu anlamam zor olmadı. Arslan araca binmeyip konuşurken ben Çağın'la bindim araca ve onu kendime doğru yaslayıp destekledim vücudunu. Kapımı bilerek çektim ki Arslan onu dinlemeye çalıştığımı düşünmesin. Fakat az sonra Arslan kapıyı açıp,

"Çağın uyanık mı?" diye sordu. Çağın uyanıktı ama bitkindi.

"Uyanık." Dedim hafif bir sesle. Arslan telefonu ona doğru uzattı ve ben de kulağına tuttum.

"Anne." Çağın'ın sesi şaşkın ve solgundu.

"Hı hı." Karşı taraf konuşuyor, Çağın kısa kısa cümlelerle veya, hı hı, diyerek cevap veriyordu. Görüşme boyunca kendimi orada fazlalık gibi hissettim. Arslan'la bir iki kez göze göze geldik ama konuşmadık. Konuşma bittiğinde telefonu elimde bir kor parçası varmış gibi uzattım Arslan'a. Sanki deminden beri elimi yakmıştı da kurtulmak zorundaymışım gibi bir histi bu. Arslan bir şey demeden kapımı kapattı

ve yola çıktık. İkimiz de çok sessizdik ve bu iyi değil gibiydi. Bizi evin bahçe kapısında bıraktığında,

"Ben pijamalarımı alıp geleyim, siz eve geçin." Dedi. Çağın'ı alıp eve girdim. Annem Çağın için benim yatağımı açmıştı. Çağın'ı yatağa yatırdım. Duru mışıl mışıl uyuyordu. İlk işim Çağın'ın ateşini yeniden ölçmek oldu. İğne sayesinde ateş neyse ki 37 derecenin biraz altına düşmüştü. Rahatlayan Çağın yorgunluğun da etkisiyle uykuya dalmak üzereydi.

"Baba?" diye seslendi solgun ve çekingen sesiyle. Yanına oturdum ve elimi alnına usulca dokundurdum,

"Baban birazdan gelecek tatlım. Sana iyi geceler diyecek ve o da bu evde uyuyacak. Seslendiğinde seni duyacak." Gözleri kabul edişle kapanıp açıldı. İçimde yeniden büyük bir şefkat kabardı ve elim usulca yanağına kayarken o da yüzünü elime güvenle ve ihtiyaçla yasladı. Göz kapakları uykuya yenik düşerken gece lambasının ışığında yüzüne baktım. Huzurlu ve rahatlamış görünüyordu...

Kapıyı açık bırakıp alt kata indim. Annem salondaki kanepenin birine Arslan'ın yerini hazırlamıştı bile. Babamla mutfaktaydılar. Onlara bilgi verdim Çağın'ın durumu hakkında. Az sonra Arslan geldiğinde babamla biraz sohbet ettiler ama saat artık epey ilerlemişti ve herkesin dinlenmesi gerekiyordu. Ben arada çıkıp Çağın'ın ateşini ölçüyordum. Annem Arslan'a uyuyacağı yeri gösterdi ve babamla ikisi, bize iyi geceler, deyip odalarına çekildiler. Hala mutfaktaydık, kısa bir sessizliğin ardından,

"Sen uyu, ben ilgileneceğim onunla merak etme." Dedim.

"Uyumadan önce onu görebilir miyim?"

"Elbette, gel." Dedim. Birlikte merdivenlerden usulca çıktık. Çağın da, Duru da mışıl mışıl uyuyorlardı. Çağın'ın nefes alış verişlerini dinledik. Yorgun düştüğü çok belliydi. Arslan yatağın başına yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu oğlunun alnına.

"Ateşi epey azalmış." Dedi yanıma döndüğünde sessizce. Kapıda duruyorduk.

"Ben ara ara kontrol ederim. İyileşecek. Hadi sen biraz uyu." Geçmesi için biraz geriye çekilecektim ki bana sarıldı. Beni kendine çekip kafasını boynuma gömdü.

"Teşekkür ederim, hasta olduğu bir gece oğluma benden başka birinin bakmak istediği hiç olmamıştı. Çağın hiç bu geceki kadar şefkat hissetmemişti bir kadından." Ellerimi sırtına koyup sarılışına karşılık verdim. Sesi çok duyguluydu. Arslan her geçen gün beni daha çok şaşırtıyordu.

"Teşekküre gerek yok. Onun dadısıyım, ona bakmayı kabul ettim ve bu da bir parçası işimin." Arslan geri çekilip ellerimi tuttu, yüzüme manidar şekilde baktı.

"Seni onun dadası gibi görmüyorum, seni hiç öyle görmedim. Sırf sana yakın olmak için uydurduğum bir çözümdü o kadar." Tebessüm ettim,

"Çiçek haklıydı desene."

"Çiçek'ten de hiçbir şey kaçmıyor yahu!" derken yorgun bir sırıtış yayıldı yüzüne.

"Bu işler ondan sorulur."

"Belki ondan fikir almış da olabilirim." Derken sesindeki haylaz tona mı güleyim, yoksa Çiçek'in arkamdan Arslan'la iş birliği yapmış olmasına mı hayret edeyim bilememiştim.

"Ne!" dedim gayrı ihtiyari.

"Kızma be! Çiçek'e sordum, sana yakın olmak için ne yapabilirim diye. O da bana bu fikri önerdi. Ben de bayıla bayıla kabul ettim."

"Aklıma gelirdi de bu kadarı gelmezdi! Vay işgüzarlar sizi."

"Kötü bir şey mi yaptık? Fena mı oldu?" Beni kendine tekrar çekip sarıldı. İtiraz edemedim. Kafamı göğsüne dayadım.

"Çok iyi oldu. Çiçek'e bir teşekkür etmeliyim." Saçlarımı okşayıp öptü.

"Gebelik sana da çok yakışırdı eminim." Diye fısıldadı. Aniden geri çekildim. Yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

"Sen harika bir annesin ve senden çocuğum, hatta çocuklarım olsun istiyorum güzel kadın."

"Sen ciddi misin?" Yüzünde gizemli bir gülüş peyda oldu.

"Biraz sabret, ne kadar ciddi olduğumu göreceksin bal peteğim. Uzanıp önce alnıma ve sonra da dudaklarıma sevgi dolu birer öpücük kondurdu.

Arslan uyumak için odasına gittiğinde ben de Duru'nun yanına uzanmıştım. Çağın her sayıkladığında veya sesli olarak nefes alıp verdiğinde uyanıyordum. Ateşini ölçüyor, üzerini kontrol ediyor ve tavşan uykuma geri dönüyordum. Sabaha doğru sayıklama sesine yeniden uyandım. Hava henüz aydınlanmamıştı ama odada hafif bir loşluk vardı. Çağın'ı kontrol ettiğimde ateşinin 39 u geçtiğini fark ettim. Gözlerini sıkıyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Ne dediğini tam anlayamıyordum ama, anne, kelimesi tekrar ediyordu arada bir. Dudakları kızarmış ve biraz şişmişti. O an kararımı verip hızla banyoya koştum. Sıcak suyu çevirip fıskiyeyi ayarladım, temiz bir havluyu askıya astım ve odaya geri döndüm. Çağın'ı dikkatle oturtup üzerindekileri çıkardım. Narin bedeni bana neredeyse hiç direnç göstermedi, gözleri hafifçe açılır gibi olunca,

"Bebeğim ateşin biraz yükseldi. Şimdi ılık bir duş alacağız." Dedim ve onu kucaklayıp banyoya götürdüm. Biraz sızlanır gibi oldu ama yine direnç göstermedi, Duru olsa huysuzlanır ve az da olsa tepki gösterirdi. Çağın sanki hayatındaki her şeyi kabullenmeye programlanmış gibiydi ve bu da içten içe beni rahatsız etmişti. Onu nazikçe duş kabinine soktum ve ılık suyu incitmemeye çalışarak vücuduna boyundan aşağı tutmaya başladım. Çağın, sıcak vücuduna değen ılık suyla irkildi ve mızırdandı.

"Senin iyiliğin için Çağın'cım, birazcık dayan canım." Dudakları ve bedeni titreye titreye direnmeye çalıştı. İki dakika kadar duş aldırdıktan sonra yüzünü de yıkayıp havluya sardım ve kucağıma alıp odaya geri götürdüm. Yatağın üzerine oturtup atletini giydirdim. Kollarını başının yanına getirecek şekilde kaldırıp yatırdım yatağa ve ateşini ölçtüm. Düşmeye başlamıştı. Ateş düşürücüden bir kaşık daha içirdim ve şişeyi

sehpaya bırakıp dönünce sabahın solgun ışıklarının aydınlattığı odada bana baktığını gördüm. Yarı açık göz kapaklarının altındaki gözleri fersizdi.

"İyileşeceksin canım. Birazdan daha iyi hissedeceksin ama üstünü örtemem." dedim üşüdüğünü bildiğim için. Fakat ateş yüzünden üşüyordu ve ısınmasına izin veremezdim. Beni anladığını gösterir şekilde gözlerini hareket ettirdi.

"Bana hikaye anlatır mısın?" dedi ansızın. "Babam hep anlatırdı." Diye ekledi sonra. Demek hikayeleri de Arslan anlatıyordu.

"Elbette anlatırım. İstediğin bir hikaye var mı?"

"Babam hep kendi uyduruyor." Arslan'dan beklenecek hareketler. Gülümsedim.

"Acaba ben de uydurabilir miyim?" Biraz düşündüm ve Arslan'ın bizi tartaklayan çocuklara verdiği dersi anlatan bir hikaye tasarladım hızla. Çocuğun adını da Arslan yaptım bilerek. Hikaye bittiğinde Çağın etkilenmişti.

"Babama da öğretir misin bu hikayeyi Petek abla?" dedi hevesle. Geceden beri ilk defa pozitif bir hal vardı üzerinde. Rahatlamaya başlamıştı sanırım.

"Baban bence bu hikayeyi biliyordur Çağın'cım. Çünkü o cesur çocuk senin babandı ve Çiçek ablanla beni korumuştu. Çağın'ın gözleri irileşti.

"Baba mıydı? Benim babam mı?" dedi hayretle. Çocuk babasının gençliğini bir görseydi, sanırım hiçbir fikri yoktu geçmişteki Arslan'a dair.

Çağın'ın ateşi normale dönerken ben de biraz uyumuşum. Duru beni öpüp uyandırırken,

"Aaaa! Çağın burada mı uyudu?" diye haykırdı çocukça bir neşeyle.

"Sessiz ol meleğim, Çağın biraz hastaydı ve dinlenmesi gerekiyor." Dedim sessizce. Duru gözleri iri iri elini ağzına kapadı ve sonra biraz gevşetip,

"Gece burada mı kaldı?" dedi fısıltıyla. Kafamı salladım.

"İyi olacak mı peki?" gözlerinde biraz endişe vardı ve Çağın'a bakıyordu. Çağın, Duru için kısa sürede çok önemli biri haline gelmişti. Günün büyük bölümünde birlikteydiler ve nadiren tartışıyorlar, tartışsalar bile çabucak barışıp devam ediyorlardı dostluklarına. Duru onu gölge gibi takip ediyor, neredeyse koruyucu bir melek gibi davranıyordu kendisinden bir yaş büyük çocuğa. Bazen ikisini seyrederken çocukluğuma gidiyordum istemsizce. Babasının çocukluğuna çok benziyordu Çağın. Tabii ben Arslan'ın bu kadar küçük hallerini hayal meyal hatırlıyordum ama yine de daha küçükken daha samimiydik. Bazen beni elimden tutup bahçe yollarında düşmeyeyim diye yürüttüğü bile olmuştu. O günleri hiç unutmamak ve sonrasında şimdi Duru ve Çağın'da çocukluğumuzu görmek çok tuhaftı.

Galiba Arslan'ı sevmeyi hiç bırakamamıştım. Ona olan sevgim gömüldüğü yerde pusuya yatmış ve sessizce sürdürmüştü varlığını. Küllerin altında harlanmayı ve alev almayı bekleyen bir köz gibi saklanmıştı. Belki kalbimi yakmamak için küllere sarınmıştı. Onca yıl nasıl dayanırdım yoksa beni görmeyen biri için alev alev yanmaya? Şimdi harlanan duygularımsa beni yakmıyor, tam tersine sanki havasız bir odaya dolan oksijen gibi yaşam dağıtıyordu. Karanlığı ve kabusları dağıtan günışığı gibiydi Arslan'ın varlığı. Meğer ne çok açmışım ben onun varlığına. Dün gece aynı evde ayrı odalarda uyurken anlamıştım onunla uyumak istediğimi. Gündüzler gibi geceleri de yanında, birkaç santim ötesinde geçirmek istiyordum. O saçlarımla oynarken uyumak ve gece aniden kabus görüp uyansam bile ona sarılıp güvende hissedeceğimi bilerek huzur bulmak istiyordum.

Biz fısır fısır konuşurken Çağın gözlerini araladı. Duru,

"Uyandı, uyandı!" diye neşeyle ellerini çırptı ama hemen sonra buna kendisi sebep olmuş gibi suçluluk hissedip ellerini bu kez ağzına kapadı.

"Günaydın Çağın'cım. Kendini nasıl hissediyorsun?" dedim sevgiyle gülümseyip. Çağın bir an bize boş boş baktı. Uyandığı yeri algılamaya çalıştığını anladım.

"Günaydın. Babam nerde?" dedi tahmin ettiğim gibi.

"Baban alt katta uyudu. Birazdan gelip seni görebilir. Sen iyi misin?" Onunla konuşurken yataktan çıkmıştım. Elimin tersini hafifçe alnına değdirdim. Ateşi iyice düşmüştü ve çok hafif hissediliyordu. Ama bedeni yorgun görünüyordu. Kafasını salladı.

"Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Baban da uyanmıştır muhtemelen."

"Canım yemek istemiyor ki. Yemesem?"

"Ama yemen lazım Çağın! İyi olamazsın ki yoksa." Duru bilmiş bilmiş konuşurken arkadaşının başucuna gitmişti bile.

"Bir muza ne dersin? Veya biraz çorba?" Çağın yüzünü buruşturdu.

"Muz." Dedi.

"O halde çorbayı da sonra içersin. Birazdan gelirim." Onları üst katta bırakıp alt kata indim. Annem uyanmış, çay suyu koymuştu. Arslan da uyanıktı. Beni görünce beklentiyle baktı yüzüme.

"Günaydın!" dedim ikisine de.

"Günaydın yavrum, uyandınız mı?" annem gülümseyerek baktı yüzüme. Arslan da, günaydın, dedi.

"Evet anne, az önce kalktık. Çağın da uyandı, ona muz götüreceğim. Seni görmek istiyor, ateşi de epey düşmüş." Dedim zaman kaybetmeden. Yerinden kalkıp gevşedi.

"Odan müsait mi Petek?" dedi temkinli bir tonda.

"Evet evet, çıkabilirsin. Çağın seni görürse rahatlar. Annem kahvaltı hazırlarken ben meyve sepetinden iki muz alıp üst kata çıktım. O sabah Arslan işine devam etmek için gitmek üzereyken veranda da peşinden yetiştim.

"Sabaha doğru ateşi yükseldi ve sayıkladı. Annesini özlüyor. İşine karışmamam ama eğer annesini görürse daha iyi hissedebilir." Dedim lafı dolandırmadan. Arslan ayağını bahçeye atmadan önce durup baktı bana. Tereddütleri var gibiydi.

"Annesine sorarım. Gelmek isterse benim için sorun yok. Ama ben çocuğu geri götürmem şuan. Buraya alışmışken ve günden güne daha iyiye giderken.

"Lütfen ona sor. Çağın hala ikinizin çocuğu."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu Petek?" dedi sesini alçaltıp. Bir an düşündüm ve sonra,

"Bu gerçeği değiştiremem Arslan. Eğer senin düşüncelerin ve duyguların değişmeyecekse ben Çağın için bazı şeyleri sineye çekerim." Kafasını salladı hafifçe.

"Duygu ve düşüncelerimden memnunum. Hem de hiç olmadığım kadar. Ben artık sendeyim Petek. Sadece sende." Tebessüm ettim. Arslan gitmek üzere verandadan inmek üzereyken aniden kafasını bana çevirdi,

"Teşekkür ederim Petek."

"Rica ederim, kim olsa yapardı." Yüzü gölgelendi.

"Hayır, herkes yapmazdı. Hatta gerçek annesi olsa bile." Sesinde kırgınlık bariz şekilde hissediliyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. O bana selam verip uzaklaşırken içinde taşıdığı hayal kırıklığının ağırlığı omuzlarında gibi geldi bana. Çağın'a çok bağlıydı ve eski karısına da bir o kadar kızgın.

İki gün sonra Çağın artık daha iyiydi. Okula gidip gitmeyeceğini sormak için sabah Arslan'ı aradığımda,

"Petek, Çağın'ın annesi geliyor. Çağın iki gün daha okula gitmeyecek canım. Ayça iki gün onunla vakit geçirmek istedi." Dedi beni de incitmeye çekinir gibi temkinli bir sesle. Bunu beklemiyordum ama ne diyebilirdim.

"Geliyor demek, çok sevindim Çağın için. Tamam ben Duru'yu götüreyim o halde." Dedim demeye ama neden bilmem biraz darlandı içim. Yine de üstünde durmadım ve doğal davranmaya devam ettim.

"Ayça kaldığımız ortamı da görmek istediğini söyledi. Öyle daha iyi hissedecekmiş. Buraya getireceğim onu birkaç saatliğine. Senin için sıkıntı olur mu?" Buraya gelecekti demek? Onunla karşılaşma fikriyle

gerildim nedense. Bunu hiç istemiyordum ama benim müdahil olabileceğim bir şey değildi.

"Yo, neden olsun? O bir anne, haklı olarak çocuğu nerede kalıyor görmek isteyebilir. Sen ayarlarsın zaten olması gerekenleri. Benim için problem yok." Hayır aslında vardı. Huzursuz olmuştum ister istemez ama kapris yapmayacaktım. Arslan bana gelmişti, bendeydi ve huysuzluk ederek onu zora sokmayacaktım. Telefonu kapadık ve ben günlük rutinime döndüm. Duru'yu okula bırakıp Çiçek'i aradım. Erken uyanıyordu ve ona uğrayıp nasıl olduğuna bakmak istedim. Aslında ona ihtiyacım vardı. Onunla konuşursam gerginliğim azalacak gibi geliyordu.

Çiçek'e gittiğimde önce dedemlere uğrayıp hal hatır sordum. Oraya kadar gidip uğramasam içim rahat etmeyecekti, onlar da gönül koyardı arabayı görünce. Sonra Çiçek'e geçtim. Beni Nevin Hanım karşıladı. Birlikte salona geçtik, Çiçek büyük camın yakınındaki koltukta üzerinde battaniyeyle yarı yatar vaziyetteydi. Ayağa kalkmak istedi ama elimle oturmasını işaret edip yanına gittim. Yerime oturduğumda,

"Kuzi bu gebelik ne zormuş yav, yatakla kanepe arasında yaşar oldum be." Dedi solgun bir sırıtışla. Gülümsedim,

"Az daha dayan canım, düzene girecek muhtemelen. İlk aylar zor oluyor. Ama an be an içinde büyüyen mucize her şeye değer."

"Evet ya. Muhteşem bir duygu. Hele de meleğimi ultrasonda görmek anlatılmaz bir duygu. Ender'in ifadesini görmen lazım Petek. Benden daha heyecanlı oluyor. Her şeyimi kontrol ediyor, gün içinde defalarca arıyor. "

"Desene sen bir tane doğurana kadar o dokuz doğuracak." Kahkaha attık.

"Bu gidişle öyle olacak gibi. Kahvaltı yaptın mı?"

"Yaptım ama varsa çay içerim."

"Var var, sen geliyorum deyince Nevin Hanım yeniden demledi." Çaylarımızı içerken durumu anlattım Çiçek'e. Kendi halsizliğine rağmen beni teselli etti sevgi pıtırcığım benim. O süre içinde Arslan da mesaj

atmıştı, Ayça'yı Çağın'la buluşturacağını söylemek için. Duru'nun çıkış saatinde Çiçek'ten ayrılıp okula gittim. Meleğimi alıp eve döndüm ve kendimi evde bir şeylerle oyalayıp zaman geçirmeye koyuldum. Odamı toparladım, toz aldım, banyoyu yıkadım. İkindi vakti Arslan'ın arabasının döndüğünü gördüm kendi odamın penceresinden. Çok net göremesem de içinde eski karısının olduğunu bilmek tuhaftı. Bir alt kata iniyor bir üst kata çıkıyor ama eve sığamıyordum. Telefonum çaldığında ekranda Arslan'ın adını görünce de sakin kalmaya çalışıp açtım.

Arslan, Ayça'nın benimle tanışmak istediğini söyleyince afalladım. Sebebini ben sormadan hemen söyledi. Çocuğunun bakıcısını tanımak istiyormuş Ayça. Önce bunu gereksiz bulacaktım ki çok haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Her anne çocuğunun kime emanet edildiğini bilmek ve görmek isterdi.

"Biz müsaidiz, gelin o halde. Dedim isteksiz görünmemeye çalışarak. Alt kata inip anneme haber verdim. Biz ortalığa çeki düzen verirken bahçe kapısından sesler geldi. Hemen mutfak perdesinin gerisinden baktım gelenlere. Daha doğrusu direk Ayça'ya. Hazırlıklı olmak istiyordum çünkü muhatabımla karşılaşmaya. Koyu renk kısa saçları vardı. Omuzlarının biraz üstünde güzelce kesilmiş bakımlı saçlar. Perdeden görebildiğim kadarıyla güzeldi de. Açık buğday rengi teni ve biçimli bir yüzü vardı. Hafif bir kaban ve kot pantolon giyinmişti. Sade ve hoş görünüyordu.

Annem çay koymuştu çoktan ocağa. Aslında o da kadının gelişinden pek memnun değil gibiydi ama yapacak bir şey yoktu tabii. Misafirleri onun karşılamasını rica ettim. Verandada oturamayacak kadar serindi hava. O sebeple oturma odasına buyur edecekti annem misafiri. Kapıdan girerken ben de Duru ile birlikte holde karşıladım Arslan, Çağın ve Ayça'yı.

"Hoş geldiniz." Derken Ayça ile birbirimize bakıyorduk. Önüne koyulan terlikleri giymeden hemen önce donuk bir ifadeyle baktı bana. Ben gülümsemiştim ama o henüz benzer bir ifade takınmamıştı. Gülümsememi geri çekerken kuru ve mesafeli bir sesle cevap verdi,

"Hoş buldum." Ayça annemle içeri girerken ben Arslan'a gayet açık mesaj içeren bir bakış attım. Huzursuz olmuştum. Kadının enerjisi daha içeri girerken beni negatif bir şekilde sarmalamayı başarmıştı.

"Teşekkür ederim." Alparslan ancak benim duyabileceğim bir sesle söylemişti bunu. Gözlerimle kabul ettim ve herkesin ardından ben de mutfağa geçtim. Annem Ayça'yı oturma odasında kabul etmişti. Duru ve Çağın mutfakta bir köşe bulmuş konuşuyorlardı. Oturma odasına girdiğimde Ayça'yı gözlerini sakınmadan baştan aşağı beni süzerken buldum. Buna nasıl cevap verilirdi ki, sakin ve normal görünmeye gayret edip uygun mesafede bir yere oturdum.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Gitmeden önce Çağın'ın kaldığı ortamı ve sizi görmek istedim. Annesi olarak da teşekkür etmem gerektiğini düşündüm."

"Estağfurullah, hoş geldiniz." Dedi annem ortamdaki gerilimi azaltmaya çalışarak çünkü Ayça çok kibar konuşmasına rağmen ses tonu buyurgan ve yukardan bakan bir tınıya sahipti.

"Hoş buldum. Çağın hastayken sizin kendisiyle çok iyi ilgilendiğinizi söyledi Alparslan. Petek Hanım yokluğumu hissettirmemiş sağ olsun." Son cümle yüzüme resmen çarptı. Çünkü kadın bunu söylerken bana gülümsüyor ama bakışlarıyla ısırıyordu resmen. Tebessüm etmeye gerek görmeden cevap verdim.

"Kimse bir öz annenin yokluğunu gideremez. Ben sadece görevimi yaptım. Teşekküre gerek yok. Eminim Çağın da sizi görünce çok sevinmiştir." Benim son cümlemdeki bir şey de onu rahatsız etmiş olmalı ki asabi şekilde gülümsedi. İçten içe fokur fokur kaynadığının farkındaydım.

"Evet artık daha sık gelip gideceğim. Çağın'ın bana ihtiyacı olduğunun farkındayım ve işlerimi de ona göre ayarlayacağım. Onun herkesten çok bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Alparslan da benimle hemfikir." Arslan o sırada boğazını temizledi. İster istemez ona yan bir bakış attım. Ayça durduk yere neden Alparslan'la ortak fikirleri olduğundan bahsetmişti ki. Dikkat çekmemek için bakışlarımı ondan çevirdim.

"Elbette öyle. Her çocuk annesine yakın olmak ister." Annem yine ortam yatıştırma misyonuna bürünmüştü. "Çağın çok akıllı ve bizi hiç yormayan bir çocuk maşallah. Hepimizin kalbini kazandı." Ayça sahte bir kibarlıkla gülümsedi. Güzelliğin yetersiz olduğunu kanıtlamak istercesine yapmacık ve kibirliydi. Çok da başarılı ilerliyordu bu konuda.

"Evet çok özlüyorum onun her halini. Petek hanımı da çok sevmiş. Birlikte yaptığınız her şeyi hevesle anlattı bana. Hatta en son araba yarışlarına gitmişsiniz sanırım?" Hedef yine bendim. Bir karın ağrısı olduğu aşikardı. Ya da şüphelendiği bir şeyler. Çünkü sanki çocuğun bakıcısıyla değil de kocasını ayartan kadınla konuşur gibi kıskanç ve iğneleyiciydi.

"Evet ben götürdüm. Çağın büyük arabaları seviyor biliyorsun." Arslan araya girdiğinde sesinde savunmacı bir tını vardı. Ayça ona donuk bir bakış attı.

"Hepiniz için keyifli bir gün olduğuna eminim." Tekrar sahte bir şirinlikle gülümser gibi yapıp ekledi,

"Fazla vaktim yok, Çağın'la yapmak istediğim şeyler var gitmeden. Size veda etmeden önce Petek Hanım bana numaranızı verirseniz sevinirim. Çağın'la ilgili sormak veya söylemek istediğim şeyler olursa size rahatça ulaşmak isterim." Yine buyurgan bir hal. İstifimi bozmadım. Numarayı verdim ve kaydettikten sonra ayağa kalktı.

"Bizi konuk ettiğiniz için teşekkür ederim. Bize artık müsaade." Cevap beklemeden odanın kapısına yöneldi. Ayağa kalkmak için çok acele etmedim ve o önümden geçerken kalkıp Arslan'a baktım. Arslan, 'ne yapayım, idare et,' der gibi bir şeyler söyledi sesini çıkarmadan. Nefes verip ben de hepsinin ardından çıktım odadan. Gittiklerinde annem derin bir nefes alıp bana baktı,

"O ne ifrit bir şeydi be öyle. Allah bizim oğlanı kurtarmış bunun elinden. Süpürgesiz cadı!"

"Cadı mı ifrit mi bilmiyorum ama benimle bir derdi olduğu kesin. Çok gerdi beni ya!" Annem elini salladı.

"Onun derdini ben biliyorum da neyse. Elindeyken kıymetini bilseydi kocasının da çocuğunun da, kıymet bilene diş bileyeceğine."

"Sence beni kıskandı mı?"

"Onun çocuğu falan düşündüğü yok, çocuk senden bahsettiyse rakip görmüştür de gelmiştir. Daha sıh gelecemiş de, yoh çocuğun ona çoh ihtiyacı varımış da! Hasba!"

"Boşver anne ya, çocuğudur gelsin görsün. Annelik içgüdüsüyle kıskanmıştır belki." Annem omuz silkti,

"İnşallah bizim oğlanın aklını çelmez bi daha. Pek gözüm tutmadı benim bu kadını." Anneme düşünceli bir bakış attım.

"Aklı bir gelmeyle, iki lafla çelinecekse zaten akılsızdır. Yapacak bir şey yok. En azından bu şekilde aklı başında mı değil mi anlamış oluruz." Annem bana fikrimi beğenmemiş gibi baktı.

"Ne?" dedim kafasındaki tilkileri sayamayınca. Nefes verdi,

"Azcık Çiçek'e çekeydin keşke be!"

"Nedenmiş acaba Bahar Hanım? Neyimizi beğenmedin yine?"

"Dişli ol dişli. Her şey kendiliğinden olsun diye bekleme, yakasından tutmayı bil gerektiğinde." Yüzümü buruşturdum,

"İstersen bir de nikah törenini hazırlayıp zorla getireyim Arslan'ı? Çiçek onu da yapacaktı az daha. O yapamadı ben yapayım istersen?" Annem burun kıvırdı,

"Oho sana kalan yaya kalır. Allahtan Arslan inatçı da senin hakkından geliyor."

"Arkadaş bu ne ya! Herkes adamın tarafını tutuyor. Adam dünden galip zaten ne yaparsa yapsın!" Pes hareketi yapıp içeri girdim. Arslan mecburen Ayça'yı ve Çağın'ı Tokat'a bırakıp döndü. İkisi şehirde zaman geçirip Ayça'nın yerleştiği otelde kalacaklardı o gece. Arslan dönüş yolunda beni aradı. Ayça adına özür diledi ve ona aldırmamı, Çağın benden çok bahsedince biraz kıskandığını anlattı. Neyse ki yarın dönüyor, dediğinde,

"İkimizin arasında bir şeyler olduğundan şüphelenmediğine emin misin?" dedim. Çünkü bana Ayça'nın kaprisleri daha çok Arslan'la ilgiliymiş gibi gelmişti. Arslan buna ihtimal vermiyordu çünkü zaten iyi bir evlilikleri ve aşk hayatları olmamıştı. Üstüne de boşanma konusunda Ayça nerdeyse hiç direnç göstermemişti. Kıskançlık yapacak bir duygusu olduğunu düşünmüyordu Arslan ama bana öyle gelmiyordu. Belki fazla gururluydu ve Arslan boşanmak isteyince kabul etmiş ama içten içe Arslan'a hala bir şeyler beslemeye devam etmişti.

Ayça ertesi gün gitti. Ama Çağın bize geldiğinde sanki çocukta bir değişiklik vardı. Bana pek sokulmuyor, daha mesafeli davranıyordu. Önce bunu annesinden ayrılma üzüntüsüne verdim ama birkaç gün boyunca ne yaparsam yapayım bana pek yanaşmadı. Bu durumu Arslan'a ilettim ve Çağın'la konuşacağını söyledi. Ertesi gün çocukları okula bıraktıktan sonra Arslan'a uğradım. İşçiler son işleri hallederken ayaküstü konuştuk bir kenarda. Arslan Çağın'la konuşmuştu.

"Ayça seni biraz kıskanmış, yani Çağın'ın sana olan sevgisinden rahatsız olmuş olmalı. Senin sadece bir bakıcı olduğunu ve çocukların bakıcılarıyla çok samimi olmalarına gerek olmadığını, yoksa bakıcıdan ayrılmak zorunda kalınca üzüleceğini falan söylemiş. Ayrıca senin Duru'nun annesi olduğunu ve Çağın'ı sadece bakıcılık yaptığın çocuk olarak gördüğünü de söylemiş ki buna çok ayar oldum. İlla mahşerin midillisi gibi dalacak araya."

"Mahşerin midillisi gibi mi?"

"Yani illa ortalığı karıştırmak için bir girişimde bulunacak. Ayça kaosu sever. Rekabetçi bir yapısı vardır ve sanırım seni de kendine rakip gördü. Aklınca çocuk üzerinden sana ayar veriyor."

"Sadece çocuğu mu kıskandı sence?" Arslan'ın dudakları inceldi omuz silkerken.

"Onunla ayrıldık ve kendisi de bundan oldukça memnun, beni kıskandığını sanmıyorum."

"Boşanma talebi ilk kimden geldi?"

"Bitirmeyi ben istedim. O da itiraz etmedi, hatta sorumluluğu azaldığı için rahatladığına bile eminim."

"Ya teklif senden gittiği için gurur yapıp kabul ettiyse ama sonradan pişman olduysa? Ve şimdi de seni benden kıskandıysa?" Arslan bu ihtimali hiç düşünmemiş gibiydi. Bir iki saniye sonra,

"İyi de ilişkimizi bilmiyor. Üstelik bana da çok sıcak davranmadı, her zamanki kendi havasında olan Ayça'ydı işte."

"Hıım, iyi bakalım. Numaramı da aldı ve bundan da hiç hoşlanmadım. Kusura bakma ama Ayça'da beni rahatsız eden bir hal vardı. Umarım sorun yaşamayız."

"Merak etme, o Çağın'ın annesi ve sana ulaşmak istediği zamanlar olabilir. Başka türlü bir şeye izin vermem." Arslan kendinden emin görünüyordu ama yine de ben pek ikna olmamıştım. Yakınlarda olmadığı için de şükrediyordum açıkçası. Tokat'ta falan yaşıyor olsa sürekli karşılaşma veya arayıp muhatap olma durumu olacaktı belki. Gerçi o zaman kendisi bir bakıcı bulmak isteyebilirdi de, hoş ben de olmayan şeylerin üzerinden kafa yoruyordum.

Birkaç gün sonra artık ağaç evin inşası bitmiş, içini döşemeye ve son eksiklerini tamamlamaya gelmişti sıra. Çağın da o sürede bana yeniden daha sıcak ve yakın davranmaya başlamıştı. Bu da beni epey rahatlatmış ve keyfimi yerine getirmişti. Çünkü ona içten gelen bir sevgim vardı ve aramızda gelişen bağın zedelenmesini istemiyordum. Arslan da hem biten ağaç ev inşaatı hem de Çağın'la yeniden düzelen ilişkimiz nedeniyle keyifliydi. Ben de yine ılık olan o gün çocukları alıp evin bitmiş halini görmeye gittim. Çocuklar kadar ben de heyecanlıydım açıkçası.

Ev yerden yaklaşık 3-4 metre yukarıdaydı. Bana öyle gelmişti en azından. Yaklaşmadan önce durup dikkatle baktım. Çok güzel görünüyordu. Neredeyse küçük bir ev denilecek boyutlardaydı ve zaten Arslan da bu evi içinde yaşanabilecek formda yapmaya çalışmıştı. Devasa çam ağacının gövdesine yerleştirilen ahşap binaya ayrıca birçok noktadan da destek kazıkları monte edilmişti. Sağlam bir merdivenle de evin kapısına ulaşıyordunuz. Giriş kısmı küçük bir verandayla rahatlatılmıştı.

Tek kelimeyle heyecan vericiydi. Biran önce evin içine girmek için sabırsızlanıyordum. Arslan da bizi bekliyordu zaten ağacın dibinde. Yüzünde kocaman, başardığı işten duyduğu gururlu bir gülümseme vardı.

Arslan en önde, çocuklar gerisinde çıktık merdivenleri. Henüz eşya olmadığı için ayakkabıyla girilebiliyordu içeri. Zaten eşya gelmeden iyi bir temizlik yapılması gerekiyordu ve annemle ben yardım edecektik Arslan'a. Verandaya vardığımda durup o küçük verandadan etrafa bakındım. Bahçeler ayağımızın altında uzanıp her yöne dağılıyordu. Manzara sonbaharın son demlerinin buruk vedasına hakimdi. Önceki gün yağan yağmurdan sonra toprak hala ıslak ve yerlerdeki yapraklar artık iyice koyu kahveye dönmüştü. Doğa kendini bir süreliğine kapatmaya hazırdı artık.

"İçeri girmeyecek misin?" Arslan merakla bekliyordu kapının hemen iç kısmında. Gülümsedim ve içeriye ilk adımı attım. Çocuklar çoktan girmişlerdi ve Çağın Duru'ya bir şeyler anlatıyordu heyecanla. Giriş oturma odası ve mutfak olarak tasarlanmıştı. Pencerenin kenarında küçük hazır bir mutfak tezgahı ve dolapları yerini almıştı bile. En azından ufak tefek bir şeyler pişirip servis edecek ölçülerdeydi. Oda çok büyük değildi ama bir kanepe, masa ve küçük bir mutfağı barındıracak ölçülerdeydi. Tabii henüz eşyalar alınmamıştı ama ben tahmini olarak kafamda yerleştiriyordum bir şeyleri.

Küçük bir holün iki tarafından birinde banyo, diğerinde küçük bir yatak odası vardı. Holün ucundaki dolapsa giysiler için yapılmıştı. Kapının hemen arkasındaki merdivense küçük bir asma kata ulaşıyordu. Tavanı çok yüksek değildi ama Arslan orayı kendisi için ayarlamıştı. O kısımda hem çalışacak hem de yatacaktı. Sonuç olarak eşyalar da alınıp yerleştirildiğinde enfes küçük bir masal evi olacaktı.

"İkinci kata çıkmak ister misin? Son halini görmedin." Arslan merdivenin önündeydi.

"Evet bir bakmak isterim." Dik merdivenden önce o çıktı, sonra da beni çekti yukarı. Üçgen bir kısımdı burası ve iki farklı tarafa bakan

üçgen pencereler yapılmıştı. Çok hoşuma giden bir havası vardı bu haliyle.

"Yere bir yatak, şuraya da," eliyle pencerelerden birinin önünü gösterdi, " Çalışma masası, ne dersin?" Sağıma dönünce Arslan'la göz göze geldik. Gülümsedim.

"Birkaç tane de büyük mum koyarsın sağa sola. Tam olur." O da gülümsedi.

"Evet bak o da iyi fikir. Eşya işini de hemen halledelim. Yarın çocukları okula bırakıp eşyaları seçmeye gidelim olur mu?" Bir an şaşırdım, daha önce konusu geçmişti ama eşyaları benimle seçeceğini bilmiyordum.

"Birlikte mi?" dedim boş bulunup. Arslan gayri ihtiyari bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Tabii ki seninle Petek, başka kiminle olacak? Ben evi yaptım, eşyaları da seçerken bir zahmet yardım edersin sanırım canım?" Benim fikrimi önemsiyordu, benim dokunuşlarım olsun istiyordu evde. Birden içim sıcacık oldu.

"Şey...Tabii yani. Ben kendi zevkine göre halledersin diye düşünmüştüm. Ama yardım ederim elbette."

"Niye sadece benim zevkime göre olsun ki? Birlikte çok güzel zamanlar geçirebileceğimiz bir yeri neden birlikte döşemeyelim?"

"Birlikte. Bunu sevdim." Tekrar sıcak bir gülümseme yayıldı yüzüme. Çocuklar ikinci kata çıkmışlardı biz konuşurken. Arslan elimi tuttu ve bana tebessüm etti. Eli sıcacıktı.

"Daha yeni başlıyoruz peteğim. Bal yuvamız olacak burası bizim. Güzel planlarım var." Bu sefer benim kaşlarım havalandı.

"Bak sen? Öyle mi? İşte şimdi beni heyecanlandırdınız Arslan Bey."

"Arslan Bey, değil, Arslan'ım, diyeceksin hatun! O kadar!" Arslan sahte bir otoriterlikle bana üstten üstten bakarken ben de oyunu bozmayıp gözlerimi kırpıştırdım sahte bir işveyle.

"Sert erkeğim benim, sen nasıl istersen Arslan'ım." Cümlem bitince gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hatunum benim be." Gözleri gülüyordu. O güzel mavi gözlerini hep çok sevmiştim. Ona aşık olduğum süre boyunca hep bana sevgiyle bakmasını dilemiştim ve şimdi öyle bakıyordu bana.

Ertesi gün çocukları okula bırakıp ikimiz birlikte şehre indik. Geceden zaten biraz araştırma yapıp eve uyabilecek mobilyaları gözden geçirmiştim. Şehre inince de aklımızdakine uygun eşyaları bulabileceğimiz mağazalara yöneldik.

Birkaç saatin sonunda Çağın için bir yatak ve giysi dolabı, Arslan için iki kişilik bir yatak, oturma odasına rahat bir kanepe ve dört kişilik katlanabilir bir masa bulduk. Ayrıca halı, havlu ve gerekli ıvır zıvır malzemeleri de aldık. Tokat'ta bir ilk yapılmıştı Arslan tarafından. İlk kez biri gerçekten içinde yaşanılabilir bir ağaç ev inşa etmişti. Öyle ki eşya alırken evden bahsettiğimiz mağaza sahipleri bile şaşırmış ve evi merak etmişlerdi. Arslan onlara evin dış cepheden ve içerden fotoğraflarını gösterdiğinde herkesin hayranlığını kazanmıştı ev daha yakından görmedikleri halde. Zaten bir de yakından görseler ağızlarının suyu akardı.

Eşyaların getirilmesi 2-3 günü buldu. Her biri sırayla yerleştirildiğinde annem Ender, Çiçek ve ben de oradaydık. Arslan'a yardım edip fikirler verdik. Pencereler için perdeler de dikilip getirilecekti. Evin atmosferine uygun renkli perdeler seçmiştik. Arslan eşyalar yerleştirildiğinde hepimize teşekkür etti ve topluca birkaç fotoğraf çekindik. Gerçekten masallardaki evler gibiydi.

"Arslan abi sen bu evi gecelik kiraya vermeyi düşünmez misin ya?" Çiçek hayranlıkla sırıtıyordu.

"Vallahi millet kuyruğa girer böyle bir evde bir gün geçirmek için." Annem de onu tasdikleyince Arslan kaşlarını kaldırdı.

"Daha sefasını biz sürmeden millete niye kiraya vereyim."

"Millete vermesen de bir gece bize kirala be abicim. Ben burada bir gece kalmazsam içime dert olur ya."

"Daha neler, size de kiraya veremem herhalde."

"Oley be! Harikasın sen ya. Çocuk doğmadan bir gece kalayım da içimde kalmasın."

"Perdeler takılsın da ilk siz kalın madem, ne dersiniz?"

"Olur mu öyle şey? Sen o kadar uğraştıktan sonra ilk hak bize düşmez." Ender itiraz edince Arslan,

"Yav bir gece için şu pamuk şekeri üzmeye değer mi dostum? Zaten ben annemlere ziyarete gideceğime söz vermiştim. Bir gece orda kalırız Çağın'la, siz de evin tadını çıkarın. Gecelik kira mira da istemem." Keyifle sırıtınca Çiçek nerdeyse havaya zıplayacaktı sevinçten.

"Bizi utandırdın ya."

"Lafı bile olmaz. Sen arkadaşımsın, pamuk şeker de küçük kız kardeşim. Perdeler iki güne gelecekti, sonra daha iyi olur sanırım kalmanız. Cuma akşamı ev sizde ama öncesinde yarın akşam bir mangal partisini hak ettik sanırım. Hava da iyi giderse yarın akşam bahçede mangal yapalım, burada da yeriz, ne dersiniz? " Ender elini Arslan'ın omzuna koyup teşekkür ederken gözüm ikisine takıldı. Nasıl da iyi anlaşıyorlardı. Evin içindeki varlıkları ortama güven ve güç yayıyordu. Çiçek'le göz göze geldik. Onun da benimle aynı şeyleri düşündüğüne emindim. O an Arslan'la evlenmeyi çok istedim. Tıpkı Çiçek gibi ben de bir yuva kurup bu çok sevdiğim yerde kalabilmeyi ve sevdiğim insanlara yine hayatımın büyük bölümünde sevdiğim adamla yaşayarak yakın olmayı.

Onu hep sevmiştim ve hep sevecektim. Ona ait olayım ya da olmayayım bu gerçek hiç değişmeyecekti. Şuan ona bakarken içimden ılık bir şeyin ona doğru aktığını hissediyordum. Bu his ben daha gençken yakıcı ve acı vericiydi, oysa şimdi dingin ve huzur verici. Belki de ayrı kalmamız ve başka hayatlar yaşamamız gerekiyordu benim ona olan duygularımın ehlileşmesi ve huzur verici hale gelmesi için. Belki en başta, en yakıcı olduğu zamanlar birlikte olsaydık birbirimizi kasıp kavuracaktık ve tüketecektik bu güçlü duyguyu. Oysa şimdi ılık, sakin ve kendinden emin bir dere gibi iyileştiriyor bizi sahip olduğumuz bu bağ...

Ertesi gün hava şansımıza gayet iyiydi. Yağış olmadığı gibi etrafı ısıtacak kadar da güneş görünmüştü. Arslan mangal hazırlığı yaparken ben çay için pasta hazırladım. Dedemle ninem de gelecekti yemeğe. Tabii Arslan'ın anne babası da. Kalabalık bir kutlama gibi düşünmüştü Arslan bu geceki mangal partisini. İçecekleri Ender getirecekti fabrikadan, itiraz kabul etmeyeceğini söylemişti Arslan'a. Eh, adamın koskoca meyve suyu fabrikası var, kim itiraz edebilir ona.

Akşam olurken hepimiz Arslan'ın ağaç evinin altında buluştuk. Mangal iş evinin önünde yakılmıştı. Bu sayede duman ve et kokusu evin içine girmeyecekti. Çiçek etrafta hafiften gezinirken ben ve annem sofra hazırlığı yapıyorduk. Dedemler ve Arslan'ın ailesi de ağaç evin içinde sohbete kurulmuşlardı. Arslan'ın annesi eve bayılmış ama evi döşerken ona danışmadığı için de Arslan'a sitem etmekten geri kalmamıştı. Arslan bu sitemleri şakayla karışık savuşturup, sen de gönlünden ne koparsa alıp getirebilirsin şeker kadın, diyerek annesinin gönlünü almıştı.

Etler ve balıklar pişirildi, herkes elindeki tabaklarla uygun bir yerler bulup kuruldu ve hep birlikte sohbet ede ede, keyifle yedik yemeğimizi. Herkesin yüzü gülüyordu. Evi çok beğenmişler, herkese çok farklı gelmişti içinde bulundukları atmosfer. Kırk yıl düşünsem burnumun dibine bir yere böyle bir ev yapılacağı, yapan kişinin de Arslan olacağı gelmezdi. Yemekten sonra da çay faslına geçtiğimizde benim yaptığım pasta ve Ender'in getirdiği tatlılar ikram edildi bu kez. Hepimiz resmen tıka basa yemiş ve yemeye devam ediyorduk. Sohbet ilerlerken dedem bir ara,

"Arslan oğlum, buraya bir dene de asansör yaptıracan. Yohsam bizim gibi yaşlılar zor iner çıhar bu ağacın depesine." Dedi keyifle. Dedem de evi çok beğenmişti, gözlerinden belliydi. Arslan'ı kendi torunu gibi görüyor ve gururlanıyordu onun yaptığı bu güzel eserden. Arslan da vefat eden dedesi gibi sevdiği dedeme aynı içtenlikle gülümsedi.

"Sen yeter ki gel dedem, ben asansör de yaparım elbet. Sözümü olur."

"Eyvallah Arslan oğlum. Hakkaten esaslı iş çıharmışınız. Kömeç de Kömeç olalı böyle ev görmediydi. Helal olsun vallaha."

"Elimizden bu kadarı geldi be dedem. Sağolasın."

"Daha n'olsun be abi. Masallardan çıkmış gibi. Süper oldu vallahi." Çiçek'in gözleri parlıyordu evden bahsederken. Arslan'dan bir gece kalma sözü almışlardı ve o geceyi Ender'le baş başa romantik romantik geçirmeyi çok istiyordu. Hatta bu konu hakkında konuşurken bana sırıtıp,

"Sizden önce biz bakalım tadına." Demişti pis pis bakıp.

"Sizin kadar romantik olacağımızı sanmıyorum canım. Sen Ender'i sandalyeye bağlar yine yaşarsın o romantizmi."

"Hiç de bile. Ender de çok sevdi bu ağaç ev olayını. Hatta bizim evin arkasında büyük bir karadut ağacı var ya, biz de ona mı ağaç ev yaptırsak, dedi dün. Çocuklar büyürken çok işimize yarayabilir, falan dedi."

"Had, ya, demek aklına yattı bu proje."

"Hem de nasıl. Arslan'la konuşacaktı bu fikri, olur mu olmaz mı diye. Tabi bu kadar büyük bir ev olmaz belki ama yine de işimizi görür."

"Yalnız, çocuklar, detayını kaçırmadım. Ender kaç çocuk düşünüyor ki?" Merakla göz kırptım. Çiçek sırıttı.

"Fikri değişmediyse en son dört çocukta karar kılmıştık."

"Ne, dört mü? Ciddi misin, fikir Ender'e mi ait gerçekten?" Şüpheyle baktım kuzenime." Omuz silkerken çok rahattı.

"Her an sayıyı artırabilir bile. Kızımız olur da sana benzerse ne kadar çok olsa o kadar iyi, dedi. Gerçi benden birkaç tane olması fikrinden arada tırstığı da oluyor, o kadar Çiçek'i nasıl kontrol edebilirim, diye." Çiçek kahkaha attı.

"Adam haklı, bence de ürkütücü." Dediğimde Çiçek bana bir dirsek attı.

"Ne fenalığımı gördün ha, söyle kötü kadın?" dedi Yeşilçam aktrislerine has bir yapmacıklıkla. Nerdeyse ben de kahkaha atacaktım haline.

"Onu köydekilere sormak lazım. Ne çektiler be zamanında senden." Dedim.

"Onları boş ver, hak eden çekmiştir. Sen ne kötülüğümü gördün hanımefendi?" O an aklıma aramızda çocukluğumuzda geçen bir küçük anı geldi yine.

"Cipsleri gizli yiyordun pis cadı." Dedim alıngan bir ifadeyle. Bizimkinin ağzı kulaklarına vardı.

"İyi ki bir gece gizliden cips yedik ha. Sana da verdim ama değil mi?"

"Evet, odaya böcek girdi zannedip uykumdan sıçradığımda seni yorganın altında çıtır çıtır cips yerken yakaladığımda vermiştin. Üstelik o cipsi birlikte almıştık ve yarısı benim hakkımdı." Çiçek mahcup mahcup bakarken Arslan ve Ender geldiler yanımıza. Konuşmanın son kısmına kulak misafiri olmuşlardı. Arslan merakla olayı sordu. Ben tam yok bir şey, demek üzereyken Çiçek,

"Ya bir anımızı hatırladık da. Petek hala unutamamış o geceyi." Dedi pişkin pişkin.

"Anlatın da biz de unutmayalım." Dedi Ender de samimiyetle gülerken.

"Önemli bir şey değil ya, siz Çiçek'e bakmayın."

"Demin hiç de öyle değildi halin. Hararetli hararetli anlatıyordun bir şeyleri." Arslan üstüme geliyordu.

"İçine dert olmuş işte. Ben size olayı anlatayım: Birlikte yemek için büyük paket cips almıştık ama o akşam çok yemek yediğimiz için Petek cipsi ertesi gün yiyelim, dedi. Ben de kabul ettim. Ama gece beni uyku tutmayınca canım cips istedi. Petek de uyuyordu ve uyanmasın diye paketi alıp yorganın altına saklandım. Birazcık yiyip yerine koyacaktım. Ama o sırada Petek uykudan uyandı ve etrafa garip garip bakmaya başladı. Tabii ben uyuyor taklidi yapıyordum. Sonra Petek geri yatınca uyudu sanıp ben yine cipsi yemeye devam ettim. Petek de yorganı birden üstümden kaldırıp,

"Demek odaya giren böcek sendin ha!" dedi parmağını bana uzatıp. Meğer cips sesini böcek sanmış. Uyanınca etrafta böcek var mı diye tedirgin tedirgin onu arıyormuş. Beni gece gece bir kahkaha almıştı ve Petek hem cipsi gizli yiyorum diye, hem de uykusundan böcek korkusuyla uyandığı için çok sinir olmuştu. Ey yavrum ey, o zamanlar her şey kıymetliydi be." Arslan o vakit,

"Cips sevdiğini bilseydim sana koliyle alırdım ben be canım." Dedi bana acıyarak bakıp.

"O zaman çocuktuk ya, şuan öyle takıntım yok. Hem madem anılardan söz açıldı, ben de Çiçek'in misafir gelen hemşireleri görünce iğne yapacaklar korkusu yüzünden yaptığı şeyi anlatayım." Ender ve Arslan beklentiyle bana ve Çiçek' baktı. Çiçek'in gözleri büyüdü ve panikle,

"Kuzi o zaman 6 yaşındaydım." Dedi savunmaya geçerek. Sırıttım.

"Daha sevimli gelir işte hikaye." Dedim kuzenime göz kırpıp.

"Biz de duysak mı şu iğne hikayesini?" Ender sırıtarak bakıyordu Çiçek'e.

"Köyde rutin tarama yapan hemşireler dedemlerin eve de gelmişti. Kadınlar içeri girdi, hoş beş falan biraz kaldılar. Zaten annemle de tanışıklıkları varmış, biraz uzamıştı sohbet. O sırada Çiçek ortadan kayboldu. Aradık taradık her yeri Çiçek yok. Bahçeyi, ahırı, samanlığı, tavan arasını aradık yok. Teyzem panik olmak üzereyken ninem kendi yatak odasına girmiş artık ne için girdiyse. Bir de ne görsün, yatakta serili döşek dalgalanıyor, hareket ediyormuş. Şaşıran kadın yatağa yaklaşıp bakınca ne görsün, bizim Çiçek yorganı bile es geçip o ağır döşeğin altına saklanmış. Kan ter içinde kalmış bir de orada ama çıkmamak için de ağlamaya başlamış. Meğer hemşireler ona iğne yapacak diye korkudan girmiş oraya. Ninem onu ikna etmeye çalışırken hepimiz odaya doluştuk. Hemşireler de gelip Çiçek'e, ona kesinlikle iğne yapmayacakları konusunda söz verdiler ve zorla ikna etmeyi başardılar. Nihayet kendisine iğne yapılmayacağına ikna olunca çıktı o koca yün döşeğin altından. Saçı yüzü falan terden ve ağlamaktan sırılsıklam olmuştu. Hanımefendi o gün bugün iğneden hala tırsar."

Konuşmam bittiğinde Çiçek bana ters ters bakıyordu. Ender'se sevgiyle sarıldı karısına.

"Demek iğne korkun oradan geliyor pamuk şekerim? Kıyamam ben sana." Çiçek Ender'e sokulurken Çiçek aklına aniden gelen bir şeyin ona verdiği enerjiyle,

"Ya sana ne demeli Petek Hanım? Eline makası alıp beni ve Serkan'ı ne hale getirmiştin. Saçımız başımız mahvolmuştu." Birden bütün gözler bana çevrildi.

"Sanki zorla kestik ya!" dedim kendimi savunurcasına ama Çiçek haklıydı. İkisinin de saçını mahvetmiştim. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Zorla değil de ikna ederek kestin. Biliyorum ben kesmeyi, çok güzel olacak dedin. Hadi benim yine saçım kaldı da zavallı Serkan'ın hali gözümün önünden gitmiyor. Onunla işin bittiğinde Serkan Uzay Yolu filmindeki Kaptan Spark'a dönmüştü be. Yok yok, hatta Kaptan Spark bile daha iyi durumdaydı."

Ender'le Arslan aynı anda bir kahkaha atmazlar mı?

"Serkan'ı Kaptan Spark'a mı çevirdin?" Arslan nasıl gülüyordu katıla katıla. Sinir oldum.

"Makas körmüş, ayrıca da Serkan kıpırdanıp duruyordu. Ben de elimden geleni yaptım."

"Hem de ne biçim yaptın. Annem beni tekrar kuaföre götürmek zorunda kalmıştı, upuzun sarı saçlarımdan kala kala geriye bir tutam bir şey kalmıştı. Nasıl ağlamıştım ya! Pis!" Çiçek bana sahte bir kinle bakarken nasıl da sevimliydi ya. Ender onun çenesini tutup bir öpücük kondurdu alnına.

"Ya yüklenmeyin Petek'e bu kadar. Demek ki o da elinden geleni yapmış o şartlarda." Bana dostça göz kırptı.

"Hiç savunma Petek'i, vallahi Çiçek'e inanırım. Bu aksi bir kızdı küçükken, bir gün beni bir tırmaladı. Ellerimin üstü falan hep tırnak izi olmuştu." Arslan da Çiçek'e bir ortak selamı çakmaz mı? Zaten bu ikisi

oldum olası ortak olmaya bayılırdı. N'olacak işte ikisinin de kafası aynı çalışıyor.

"Tırmalarım tabii, saklambaç oynarken Çiçek'i ebelemeyeyim diye beni engellemiştin. İyi yapmışım oh." Çiçek Arslan'a bakıp sırıtırken,

"Çak ortak." Deyip elini uzattı.

"Siz küçükken de böyleydiniz işte. Pis gıcıklar sizi. Sonra da Petek aksi olsun, Petek huysuz olsun tabii." Hepsi birden kahkahalarla gülünce ben de katıldım onlara. İyi anlaşıyorduk ve iyi vakit geçiriyorduk. Bu bulunmaz bir nimet gibiydi benim için. Annem bir hevesle yanımıza geldi ve daha biz itiraz edemeden çat çat çekti fotoğraflarımızı. Tipik annemdi işte. Nerede mutlu, keyifli veya güzel bir şey görse hemen fotoğrafını çekmek adetiydi.

"Anne?" dediğimde,

"Ne yapayım ya çok güzel gülüyordunuz dayanamadım. Allah bozmasın muhabbetinizi, hatıra olur işte fotoğraflar da." Deyip sıvıştı yanımızdan gülerek. Bu alenen bir mesajdı, siz dörtlü olarak iyi anlaşıyorsunuz, bu nedenle Arslan'la Petek'in de evlenmesi münasiptir. Ah anne ah, nasıl da istiyordu Arslan'la evlenmemizi. Hem bildiği, sevdiği biriydi Arslan, hem de ikimizi çok yakıştırıyordu, farkındaydım. Eh ona nasıl hak vermezdim ki, onun ikimiz için istediği şeyi içten içe ben de istiyordum. Ama ben Arslan kendisi bunu dile getirmediği sürece onu evliliğe falan taşıyamazdım ki. Üstelik bir çocuğum vardı ve o çocuklu bir kadınla evlenmek ister miydi acaba? Bunları da henüz hiç konuşmamıştık. Tek görebildiğim Duru ile çok iyi anlaştığı ve Duru'nun da ona bayıldığıydı.

Perdelerin takıldığı gün anahtarı Çiçeklere bırakan Arslan, Çağın'la birlikte Tokat'ta yaşayan ailesine gitti kalmaya. Arslan güzel küçük bir döküm soba almıştı oturma kısmına ve yandığında evi çok güzel ısıtıyordu. O gece hava soğuk olacak gibiydi ama Çiçek ve Ender için ısınmak hiç sıkıntı olmayacaktı yani. İkili ağaç eve geçmeden bize uğramışlardı ayaküstü. Bizim kız çok heyecanlıydı. Gerçi onun her zamanki haliydi heyecanlı olmak. Ama tabii yerinde ben de olsam o evde sevdiğim adamla bir gece geçirme fikriyle heyecan yapardım. Hakikaten,

acaba ben de Arslan'la öyle romantik bir an geçirebilecek miydim orada? Bazen konusu geçmişti ama koşturmaca içerisinde hiç ciddi bir şekilde bana teklifte falan bulunmamıştı. Hem bulunsa da nasıl kalacaktım ki orada? Evdekilerden bir şekilde izin alsam bile Çağın vardı. Yani biz evli olmadığımız için Çiçek ve Ender gibi şanslı değildik. Ben ancak gündüzleri sıradan ziyaretler yapabilirdim oraya. O da dikkat çekmeyecek şekilde çocuklar yanımızdayken olurdu. Yine de romantik bir gece güzel olurdu be!

Günler günleri kovalarken kış da gelip çatmıştı. Arslan ağaç evi tam vaktinde bitirmiş ve içine yerleşmişti. Bir iki kez akşam oturmasına da gidip çayını içmiştik bizimkilerle ve ev gerçekten küçük ama samimi bir yuva gibiydi. Diğer evi de tadilattan geçirecekti ama onun için acele etmemeye karar vermişti. Öncesinde yaptığı işe biraz yoğunlaşıp bitirmesi gereken projelerle ilgilenecekti. Zaten Çağın ve ikisine yetiyordu ağaç ev.

Arslan oyun ve çizgi filmlere karakter ve benzeri şeyler tasarlayan başarılı bir game desingerdi. Bu terimi de onun yaptığı iş sayesinde öğrenmiştim. Bilgisayar programcılığı okumuş ama sonra kendini bu alanda geliştirmişti. Yaptığı işi çok seviyordu ve birkaç kez onu iş başında seyretme şansım olmuştu. İşin aslı onu çalışırken gördüğümde kendimi çok yetersiz hissetmiştim. Ben de üniversite okumuş ama kendi alanımda bir iş bulamamıştım. Evet Çiçek'le çiftçilik yapıyorduk ama yine de sanki kendi potansiyelim bundan da ibaret değil gibiydi. Bir gün yine Arslan'ı seyrederken bu düşüncemi üstü kapalı dile getirdiğimde dikkatini ekrandan alıp bana yöneltti ve ellerimi tutup gülümsedi,

"Petek, balım, eğer kendini eksik hissediyorsan, eğer aslında başka bir şey yapman gerektiğini hissediyorsan demek ki kendinde keşfetmen gereken bir şeyler var hala. Üstelik sakın yapman gereken şeyin sadece bitirdiğin bölümle ilgili olması gerektiğini falan düşünüp şartlanma. Bir bölüm okuyup bitirmek hayatının geri kalan tüm zamanını buna adamak anlamına gelmez. Sen içinden ne geçiyorsa ona yürümelisin. Neden hislerinin peşinden gitmeyi denemiyorsun?" Ben ayaktaydım ve o oturduğu yerde yine de epey yakındı bana. Söyledikleri çok mantıklıydı. Biraz düşünür gibi yaptım ama sonra,

"İyi de ne yapacağımı pek bilmiyorum. Yani aslında aradığım şey ne onu nasıl bileceğim fikrim yok."

"Sürekliliği olan düzenli bir iş mi yapmak istiyorsun, yoksa bir hobi edinip o alanda mı gelişmek hoşuna giderdi? Bunu bir düşün bakalım? Gerçi ben senin dadılığından çok memnunum ama." Sırıttı. Beyaz dişleri yüzünde nasıl güzel görünüyordu. Önceden beni sinir eden sırıtışını bile seviyordum şimdi.

"Çağın'a dadılık yapmak harika ama bir süre sonra bana ihtiyacı kalmayacak ki." Arslan kurnaz bir

ifadeyle baktı bu kez,

"Sana hep ihtiyacımız olacak bal peteğim. Ancak senin de sevdiğin bir başka şeyle ilgilenmeye hakkın var elbette. Biraz çaba sarf edip onu bulabilirsin."

"Hımm, nasıl?"

"Güzel kurslar var birçok alanda. Gidip onları araştıralım. İçlerinden denemek istediğin olursa başvurursun."

"Evet bu olabilir. Zaten kışın çiftçilikle ilgili bir şey yapmıyoruz. Evde sıkılmaktan iyidir. Ama ben belli saatleri olan ve ev dışında yapacağım resmiyetli bir iş düşünmüyorum pek. Daha çok evimde uğraşabileceğim eğlenceli ve yeteneğim olan bir şey olmalı sanki." Arslan bana göz kırptı.

"Evet kesinlikle. Bu sayede birbirimizden de çok uzak kalmayız. O halde ilk boş vaktimizde gidip şu kursları bir araştıralım, ne dersin?" Gülümsedim. Benimle bu denli ilgilenmesi, desteklemesi, en önemlisi ona bahsettiğim şeyi basite almaması beni çok mutlu etmişti. Kafamı keyifle aşağı yukarı salladım.

"Sen müsait olunca gidelim, sevinirim." Yerinden kalkıp alnımdan öptü beni,

"Artık birlikteyiz ve ikimiz nasıl mutlu oluyorsak öyle yaşayalım. Yarın uygun bir zaman bulurum güzelim."

O akşam biraz düşündüm neyle ilgilenebilirim, ne yapmak isteyebilirim diye. Global bir platformda gezinirken el becerilerinin

paylaşıldığı hesaplar buldum. İncelemeye devam ederken çok güzel seramik tabaklar yapıldığını gördüm. Gördüğüm çalışmalar daha çok ilgimi çekince de bir süre bakındım yapılan işlere. Sonunda seramik yapmanın hoşuma gidebileceğini anladım. Farklı tasarımlar, boyama ve baskılar tam benlikti. Hemen gidebileceğim bir seramik kursu var mı diye baktım ve halk eğitimde olduğunu gördüm.

Ertesi gün Arslan'la çocukları okula bırakıp şehir merkezine indik. Kurs yetkilileriyle görüşüp saatleri öğrendik. Neyse ki çocukları okula bırakıp yetişebilecektim. Birden içimde bir heves peyda oldu. Atölyeyi de görünce orada bulunmak istedim. Kaydımı yaptırdık ve dönmeden önce bir yerde oturup bir şeyler içmeye karar verdik. Yeşilırmak kenarı bir süredir cazibe merkezi haline gelmiş, birçok kafe ve mekan açılmıştı. Onlardan birine girip oturduk. Siparişleri verdikten sonra sohbete kaldığımız yerden devam edecekken benim telefonum çaldı. Ekranda Ayça'nın ismini görünce Arslan'a gösterdim gayrı ihtiyari. Açmamı ve normal konuşmamı söyleyince cevap verdim mecburen.

"Petek Hanım merhaba." Sesi hiç de dostane değildi ama kibardı.

"Merhaba Ayça Hanım?"

"Nasılsınız? Rahatsız etmediğimi umarım?"

"Teşekkür ederim, estağfurullah, buyurun." Konuşurken Arslan'a bakıyordum gergin gergin. O da gözleriyle bana sakin olmamı telkin ediyordu.

"Petek Hanım ben Çağın'la ilgili bilgi almak için ara ara sizi rahatsız edeceğim. Onun beslenmesi ve kişisel gelişimi nasıl sizin gözlemlerinize başvurmak istiyorum. Malum babasından çok sizinle vakit geçiriyor." Son cümlede kocaman bir iğneleme mi vardı bana mı öyle gelmişti.

"Yanılıyorsunuz, Alparslan da Çağın'la epey vakit geçiriyor. İkisinin sağlıklı bir diyaloğu olduğu açık."

"Sanırım kuzen olduğunuz için Arslan, diyorsunuz?" Beklemediğim bu soruya soğukkanlı cevap vermek için kendimi zorladım.

"Çocukluğumuz birlikte geçti ve evet ona hepimiz Arslan deriz nerdeyse. Bize tuhaf gelmiyor yani."

"İlginç, oysa size dair pek bir anısı yoktu zannederim. Varlığınızı da oraya geldiğimde öğrendim. O yüzden çocukluktan gelen samimiyetinizi tahmin edemedim af edersiniz." Laf sokuyor, sokmakla kalmayıp ağzımı yokluyordu. Arslan'a bakarken gözlerimi çevirdim asabiyetle. Eliyle, sakin ol, hareketi yaptı.

"Bilemiyorum, belki çocukluk anılarının çoğunu dinleyecek vaktiniz veya ortamınız olmamıştır. Zaten epey zaman geçti üzerinden." Arslan iri gözlerle bana bakarken hayret ifadesi vardı yüzünde. Benden böyle bir cevap beklemiyordu belli ki. Omuz silkip Ayça'yla konuşmaya devam ettim.

"Neyse zaten artık önemi kalmayan şeyler bunlar. Bundan sonra tek odağım oğlum ve onun mutsuz olmasını istemiyorum. Sizin de bu konuda bana yardımcı olmanızı istiyorum."

"Çağın için anne olarak endişeleriniz ve özleminiz elbette normal. Tabii ki yardımcı olmaya gayret ederim.

"Umarım benden sonra bir sıkıntı olmamıştır? Durumu nasıl?" Şeytan birden dürttü ve,

'Nasıl olsun, siz gittikten sonra günlerce bana yaklaşmak istemedi, resmen buna çekindi ama neyse ki Arslan durumu düzeltti, amacınıza ulaşamadınız,' demek istedim ancak kendimi frenleyip,

"O duygusal bir çocuk. İlla ki sizin ziyaretiniz üzerinde bazı etkiler bıraktı. Birkaç gün içine dönük kalmayı seçti ama çok şükür eski neşesine yine kavuştu. Sağlığı ve beslenmesi de gayet iyi. Duru için gösterdiğim ehemmiyeti Çağın için de gösterdiğimden şüpheniz olmasın." Dedim kibarca.

"Hım, anlıyorum. Vaktinizi aldım, yine ararım. İyi günler."

"İyi günler." Deyip telefonu kapattığımda Arslan detayları öğrenmek için bekliyordu. Ona konuşmayı aynen aktardım. Biraz dinledikten sonra,

"Kafasında bir şey var ama dur bakalım ne çıkacak." Dedi düşünceli şekilde.

"Niye içimden bir his, iyi bir şey çıkmayacak, diyor?"

"Tamam boş ver ya, günümüzü berbat etmesine izin vermeyeceğim. Birlikteyiz ve mutluyuz. Şu an tek düşünmek istediğim şey bu." Uzanıp elimi tuttu ve öptü. Neden bilmem o sırada çaprazdaki masalardan birinden genç bir adamın sık sık bize baktığını fark ettim. Hatta karşısında oturan arkadaşı da dönüp bir ara direk bize bakınca bizi tanıdıklarına veya bizimle ilgili konuştuklarına kanaat getirdim. Karşımda oturanın yüzü yabancı gelmiyordu ama birebir tanıdığım biri olmadığına emindim. Belki bir yerde görmüş veya çok önceden karşılaşmıştım ama çok da dikkatli bakamadığım için emin olamamıştım. Arslan'a söylesem de kalkıp adama terslenir diye görmezden gelmeyi seçmiştim.

İkili bizden önce kalkıp mekandan ayrılırken aynı adam son kez kaçamak bir bakış attı bize ama ben ters ters bakınca yüzünü çevirip gitti. Biz de biraz daha kalıp köyün yolunu tuttuk. Çocukları okuldan alıp eve geldik. Sonraki birkaç gün sorunsuz geçti. Ben kursa başladım, Arslan biriken işlerini tamamlamaya devam etti. İkimiz hem kendi uğraşlarımızla hem de birlikte mutluyduk. Onunla sürekli didişen biri olarak şimdi nasıl böyle uyum yakalayabilmiştik şaşıyordum. İnsanların arkadaş veya düşman olmasıyla sevgili veya eş olması farklı bir şeydi galiba. Hiç belli olmuyordu ilişki dinamikleri.

Kursumun olmadığı bir gün dedem beni arayıp eve çağırdı. Sesi biraz tuhaftı ama neye yoracağımı bilemedim. Hava soğuk olduğu için çocukları evde bırakıp yürüyerek tek başıma gitmeye karar verdim. Arslan'ı aradım evden çıkmadan önce ve dedemin onu da aradığını ve çağırdığını öğrendim. Şaşkınlığım arttı. Acaba ikimizin yardımına mı ihtiyaçları vardı? Neye yoracağımızı bilmeden Arslan'ın arabasıyla gittik dedemlere. Araçtan inip eve girdik peş peşe. Ninem bizi holde karşıladı. Yüzü biraz gergin gibiydi ama yine de gülümsüyordu. Yanımıza sokulup sesini azalttı,

"Deden sizinen gonuşacah. Köyde lafınız dolanıyomuş, sahlamadan gonuşun olsun bitsin." Dedi bizi olaya hazırlamak için. Arslan'la birbirimize kısa bir bakış attık.

"Eh illa duyulacaktı canım. Benim korkacak bir şeyim yok. Girelim madem dedeme de diyelim niyetimizi."

"Niyetimizi, derken?" dedim anlamamış gibi. Arslan gayet soğukkanlı,

"Tamam canım sen bana bırak. Sakin ol." Arslan önde ben geride girdik oturma odasına. Bakın mutfağa değil, oturma odasına. Soba yakılmıştı ve bizimle konuşmak için dedem koltukta hazır bekliyordu oturur vaziyette. İçeri girdiğimizde kıpırdandı ama yerinden kalkmadı. Eliyle bize yer gösterdi, nineme de oturmasını söyledi. Dedemle genel olarak çocukluğumdan beri diyaloğum iyiydi ve beni çok sever, sanki diğer torunlarına nazaran bana daha naif davranırdı. Yine de şuan yüzünde biraz hayal kırıklığıyla biraz da alınganlık ifadesi var gibiydi. Bizimle ilgili dedikodular yüzünden içerlemişti belli ki.

"Ben mi sorayım, siz mi anadacanız ne işler çevirdinizi?" Bir Arslan'a bir bana baktı dik dik. Ben hiç sesimi çıkarmadım. Arslan direk söze girdi.

"Bir iş çevirdiğimiz yok da, sen sanki bize gücenmiş gibisin dedem?" sesi yumuşak ve kendinden emin samimi bir tondaydı. Dedem gözlerini hiç çekmedi,

"Pete'nen adınız çıhmış. Orda burda el ele görmüşler sizi? E anladın bayım?"

"Eh madem adımız bize sormadan çıkmış, bize de adımızı temize çıkarmak düşer be dedem. Demek ki vakti gelmiş. İzin verirsen Allah'ın izniyle Petek'e talibim. Onu da senden isterim. Vermezsen gelir yine isterim, sen verene kadar da vazgeçmem bilesin." Arslan'a hayretle bakıyordum. Adam bildiğin işi muzip bir dille arsızlığa vurmuştu ama çok da sempatikti. Dedem bile bir şaşırıp bana baktı.

"Sen de istiyon mu bizim oğlanı? Gerçi gönlün olmasa ne elini dutacan ortalık yerlerde?"

"Dede ya, o nasıl laf? Kimden duyuyorsun bunları?"

"Onu bırah da söyle, Arslan'a varmaya gönlün var mı?" Kısa bir an ne diyeceğimi bilemeden baktım dedeme. Yav böyle şeyler de babayla, dedeyle pat diye konuşulmuyor ki arkadaş. Ninem sorsa tamam da.

"İyi anlaşıyoruz." Diyebildim zoraki.

"Sadece o kadar mı?" Arslan bana beklentiyle bakıyordu. Ben de ona hayretle baktım, dedemin gözünün önünde ne dememi bekliyordu ki?

"Arslan?" dedim dişlerimin arasından.

"Anaşıldı. Sizi baş göz etmehten başka çare yoh. Elalem de boş boş gonuşmaz hem."

"Verdin mi Petek'i bana dedem?" Arslan bir sevinçle kıpırdandı.

"Daha değel. Get ananla babanla gonuş, çiçezi çiholatazı alıp Peteği istemeye gelin. O vahıt baharız." Arslan ayağa fırlayıp hemen dedemin eline sarıldı. Dedem biraz nazlanır gibi yaptıysa da yüzündeki ifade zaten dünden razı olduğunu gösteriyordu. Arslan elini öptükten sonra ninemin de elini öptü,

"Ama daha ben Petek'e evlenme teklif edemedim ki, sürpriz yapacaktım be dede. O yüzden bekliyordum. Napacaz şimdi?" Arslan keyifle mahcubiyet arası bir ifadeyle bakıyordu hepimize.

"Esgiden evlenme teklifi mi varıdı? Hem evlenmeyeceseniz ne deyin orda burda gızın elini dutuyon? Aranızda ne yaparsaz yapın ama fazla uzatmadan gelip anasından babasından isteyin Petek'i."

"Utandırdın beni dedem. Aşk olsun. İstemenin de alasını yaparım merak etme."

"Eyi bahalım." Ninem duygulanmış gözünü siliyordu yazmasının ucuyla. Gidip sarıldım.

"Ninem." Dedim sevgiyle.

"Ah yavrularım, bahtınız bundan gayrı gözel olsun. Bir yastıhda gocayın." Ninem benim ya. Nasıl sevinmişti Arslan'la nihayet evlilik yoluna gireceğiz diye. Gerçi ben hiç bu kadar hızlı bir gelişme beklemiyordum ama dedem ipleri eline alınca olan olmuştu. O olaya dahil olmasa sahi Arslan bana ne zaman evlenme teklif edecekti acaba?

Neyse kafasında bir şeyler vardı belli ki, yoksa bunca hazır olur muydu, dedemin karşısında böyle dik durabilir miydi?

Dedemlerden ayrılırken birbirimize bakıp bakıp gülüyorduk. İçimiz içimize sığmıyordu.

"Dedeme bak ya, bozdu tüm planları. Ben sana evlenme teklif edemeyecek miyim şimdi ağzımın tadıyla?"

"Ne o, pişman gibisin işlerin hızlanmış olmasından?" dedim bilerek üstüne gidip. Bahçe kapısına varmıştık. Bana bakarken gözleri irileşti.

"Sana da yaranamıyoruz be! Ben evlenme teklifi diyorum, sen pişman mısın, diyorsun yavrum ya! Ha direk isteme olsun diyorsan yarın akşam geliriz. Git annenlerle konuş."

"Yarın akşam mı? Hemen mi?" Aslında evlenme teklifi istiyordum elbette. Tamam öyle uçuk kaçık bir şey değil ama gözlerime bakıp hayatımı onunkiyle birleştirmemi teklif etsin istiyordum.

"Ne o korktun mu iş ciddiye binince bal peteğim?" Üstünlük şimdi ona geçmişti.

"Niye korkayım ya, sadece bu kadar hızlı beklemiyordum."

"Hah işte ben de dedenin duymasını ve olayın bu kadar hızlı gelişmesini beklemiyordum o kadar. Pişman falan değilim, hatta oh be, işime geldi. Hazır evi falan da bitirdim, yarın akşam siz uygunsanız biz de kendimizi ayarlayalım, gelelim." Bahçe kapısının demirine elimizi koymuş konuşuyorduk.

"Arslan istersen önce bir gidip sizinkilerle konuş da, hani belki onlar müsait olmaz, belki beni istemezler?"

"Canım Ayça gibi birini kabul eden ailem seni niye istemesin ya? Hem onlar mı evlenecek seninle, ben evleneceğim."

"İyi o vakit git konuş bana haber ver. Ben de annemle konuşayım, o babamı ayarlar."

"İşte bu kadar basit."

Arabaya binmeden önce Çiçek'e uğrayacaktık. Güzel haberi herkesten önce o duysun istemiştim. Nevin hanım bizi kabul etti ve

Çiçek'le Ender'i salonda otururken bulduk. İkisinin evde olması da iyi olmuştu. Merakla bize bakarken,

"Kuzi niye ikiniz de sırıtmamak için kendinizi zor tutuyorsunuz acaba?" dedi yüzümüze dikkatle bakan Çiçek. Arslan'la birbirimize baktık ve gülüştük.

"Var bunlar da bir şey ama hayır olsun." Ender de merakla bekliyordu.

"Biz evleniyoruz!" Arslan benden önce davranmıştı. "Bu huysuz ve tatlı kadın yakında karım olacak." Nasıl da geriliyordu gururla. O abartılı hali beni güldürdü. Koluna bir dirsek atarken Çiçek çığlık attı.

"Yaaa! Ciddi misiniz? Evlenme mi teklif ettin Petek'e?" dedi coşkuyla.

"Yok daha edemeden köyden birileri bizi görüp dedeme yetiştirmiş. Evlenme teklifini es geçip direk kız isteme merasimi yapacağız." Dedim.

"Hadi be! Desene kündeye geldiniz." Çiçek ve Ender aynı anda kahkaha attılar.

"Hem de nasıl." Arslan da gülüyordu. "Ama iyi oldu be, böyle aniden gelişen şeyleri de severim ben."

"Daha dur, ailelerimizle konuşmadık henüz." Tedbirliydim ben yine de.

"Bugün konuşuyoruz, yarın kız isteme yapıyoruz bir engel olmadığı takdirde. Siz de gelin de bizi yalnız bırakmayın." Arslan kendinden emin ve gidişattan memnundu. Onun bu özgüveni ve beni dinden sahiplenici tavrı bana itiraz veya şüphe hakkı tanımıyordu. Nitekim hiç mızmızlanmaya da niyetim yoktu. Onu seviyordum, eşi olmayı istiyordum ve akışa karşı koymayacaktım.

Çiçek ve Ender bizi sırayla tebrik ederken mutluluğumuz tüm eve dağılmıştı. Nevin Hanım da geldi ve olanları duyunca o da bizi tebrik etti.

"Şimdi asıl mesele şu; siz kış düğünü mü yapacaksınız, yoksa ilkbahar mı?" Arslan'la baktık birbirimize. Bu detay ki önemli bir

detaydı ve hiç düşünmemiştik belli ki. Omuzlarımızı silktiğimizde Çiçek,

"Tahmin etmeliydim. Tamam organizasyon ben de. Ben ilkbahar gelini olmalısın diyorum."

"Nedenmiş o canım?" dedim merakla.

"Çünkü ikiniz birbirinizin ömrüne baharı taşımalısınız. Kış ölümden sonra gelecek yeni hayatlara hazırlıktır. Neşeli değildir, ışığı sönüktür ve soğuktur en önemlisi. Evliliğiniz de böyle mi olsun yani?"

"Laflara bak sen bizim pamuk şekerdeki." Arslan hoşuna gitmiş gibi takdirle salladı kafasını.

"Siz bir de onun bana flört ederken attığı mesajları görseydiniz." Ender keyifle gülümsedi.

"Görmeye ne hacet, sonuç ortada." Arslan sırıttı. Çiçek de zafer kazanmış komutan edasıyla sırıtıyordu.

"Evet ben de Çiçek gibi düşünüyorum. Bahar düğünü olsun. Kışı atlatalım, ayarlamalarımızı yapıp baharın güzel günlerinde tertipleyelim bu nikah işini."

"Ben öyle büyük bir organizasyon istemem ya, küçük bir bahçe töreni yapsak?" dedim ikimizi ağaç evin altına kurulmuş bir nikah masasında düşlerken.

"Salon falan tutmayalım mı canım, eş dost gelirdi?"

"Hayır hayır, küçük bir toplantı olsun."

"Arslan abimin ağaç evinin çevresini süsleriz. Masalar falan koyarız, çok hoş bir ortam olur. Hatta ağaçlara fenerler ve lambalar asılırsa akşam da devam edebilir tören. Veya direk akşam yaparız, ne dersiniz?"

"Gün ışığını da kullanalım, akşamın getireceği güzel atmosferi de derim."

"İşte bu kadar basit ve güzel." Dedim bu sorun da hallolunca.

"Yalnız ben doğurmadan evlenin. Güzel bir gebelik hatıram olsun." Çiçek'in hayalleri bizimkinden renkliydi yine. Bildiğiniz Çiçek işte.

"Tamam canım, düğünü ve her bir şeyi sana göre ayarlarız biz merak etme." Gülüştük.

"Peki evlenince nerede oturacaksınız?" Evet bunu da pek düşünmemiştik. Daha doğrusu ben hayal kırıklığı yaşamamak adına evlilik ihtimalini hep geçiştirdiğim için nerede yaşarız, hangi evde otururuz falan diye düşünmemiştim. Arslan'ı hep o eski evde veya ağaç evde, kendimi de hep kendi evimizde hayal etmiştim. Bu soruya hazırlıksız yakalanmam normaldi.

"Güzel bir soru Çiçek, tebrik ederim. Biliyorsunuz eski evi elden geçireceğim ama o iş bahara kaldı. Öncesinde bitirmem gereken işlerim var. Evlenirsek de bir yer gerekecek dediğin gibi bize. Artık Petek evin tadilatını beklemem, orada da oturmam derse yakınlardan bir apartman dairesi falan tutar, buraya da gelir gideriz ne yapalım."

"Hayır apartman dairesi falan istemem. Gerekirse bekleriz nikah için, veya ağaç evde kalırız tadilat bitene kadar." Arslan böyle bir cevap beklemiyor gibiydi.

"Ağaç ev küçük biliyorsun, yeterli kullanım alanı olmadan kalabileceğine emin misin? Üstelik çocuklar da bizimle olacak."

'Çocuklar da bizimle olacak,' dediğinde onun Duru'yu da otomatikman olaya dahil etmesine öyle sevinmiştim ki. Dönüp gülümsedim sevdiğim adama,

"Eminim. Birçok programda insanlar kendi evlerini yapıp, çadırda çocuklarla falan yaşıyorlar o süreçte. Biz de birkaç ay dişimizi sıkarız, çok mu zor?"

"Anan gil kabul etmezse o şekilde?" Arslan bunu biraz espri mahiyetinde söylemişti ama o ihtimali de düşündüğü belliydi. Anam seninle evlendim diye sevincinden seni iç güvey bile alabilir, diyecek oldum ama yuttum bu düşüncemi. Tabii gülmemek için kendimi de tutmam gerekti.

"Arslan sokakta kalacak halimiz yok, bir şekilde başımızı sokarız bir yere. Annemleri bilmem ama seninkiler ne diyecek bakalım bu kararımıza?"

"Annem sana, eli maşalı, derdi küçükken, tabii kadın oğlunu sana vermekten korkabilir. Bilemiyorum." Hepsi birden gülüştüler. Hepsine ölümcül bakışlar attım.

"Annen oğlunun beni sinir etmek için harcadığı çabayı görmek istememiş demek ki, yufka anne yüreği işte."

"Ama babam vaktinde, Petek gibi bir kız dururken başka yerlerden gelin almaya ne gerek var, demişti, hakkını yemeyeyim." Dikkatle Arslan'a baktım. Bunu ilk kez duyuyordum. Demek Arslan'ın babası beni oğlu için uygun görmüştü ama bizim bay çokbilmiş benim yerime Ayça'yı tercih etmişti. Kızsam mı, gururlansan mı bilemediğim saçma bir durumdu.

"Ama babanı dinlememişsin." Dedim sahte bir surat asışla kollarımı göğsümde birleştirirken. Arslan bana sokulup ellerimi açtı ve tuttu.

"Biraz geç olsa da daha iyisini yapacağım peteğim; kalbimin sözünü dinleyeceğim." Bana içtenlikle gülümsedi...

Eve gittiğimde anneme durumu söyledim ve bilin bakalım ne yaptı. Elindeki mutfak havlusunu havada sallayıp Tokat oyun havaları çalıyormuş gibi oynamaya başladı tabii ki. Arslan dedemin karşısında evleniriz, dediğinde ben bunun yarısı kadar sevinmedim diye utandım resmen be. Kadın nasıl keyiflendi bir görseniz. Ve arkasından yapılması gerekenleri peş peşe hayal edip sıralamaya başlamıştı ki araya girip,

"Anneciğim bölmek istemem ama önce bir sen babamla konuşsan, Arslan da kendi ailesiyle hani? Tokat oyun havalarını da nikaha bıraksak?" Hayalinin içine ettiğim için bana dik dik bakan annem istemeye istemeye kollarını indirip,

"Aman iyi be, hemen de kırıyorsun hevesimi. Şurada iki dakika oynatmadın."

"Şekerim oyna oyna ama hani önce bir durumu garantiye alalım da."

"Ay Petek sen de hakikaten soğuk nevalesin be kızım. Adam dedenin karşısına geçip, evleneceğim ben bu kızla, demiş, sen de ne heyecan var ne bir şey. Biz senin yerine heyecan yapıyoruz." Bir an durup kendimi

yokladım. Gerçekten de şuan acayip coşkulu falan olmalıydım ama içimdeki yoğun duyguları bir türlü dışarı yansıtamıyordum. Oysa içimde karnaval vardı resmen. Lakin büyü bozulacakmış gibi saçma bir korku sanki kapıyı kilitlemiş de o karnavalın şehir kapılarından dışarı taşmasını engelliyordu. Birden mahzunlaşmış olmalıyım ki annem bana sokulup yüzüme anlayışla bakındı.

"Petek? Canını sıkan bir şey mi var senin yavrum?" Göz göze geldiğimizde bir iki saniye ne diyeceğimi bilemedim.

"Sence gerçekten mutlu olur muyuz anne?" dedim solgun bir sesle. İlk evliliklerimiz fiyaskoydu, birer çocuğumuz vardı ve Arslan evliliğini yeni bitirdiği için ikinci bir evliliğe hazır mıydı emin değildim. Üstelik kendim de yeterli bir eş olabilir miydim? Onu çok seviyordum sevmesine lakin benimle evlendiğinde ya beklediği gibi çıkmayıp hayal kırıklığı olursam ne olurdu? Ya o vakit ayrılmaya kalkarsa benden, bu çok daha ağır gelmez miydi bana? Kafama doluşan bu düşünceleri anneme söyleyememiştim ama sanki annem bir şeyleri ben söylemeden anlamıştı. Elinin birini koluma koydu ve yumuşakça tuttu.

"Bir evlilik sadece mutlu olmak için mi yapılır sence?" dedi beklemediğim bir şekilde. Cevap vermeyip devam etmesini bekledim.

"Sadece mutlu olalım diye evlenirseniz elbette hayal kırıklığı yaşarsınız. İki insan mutsuz günleri de yaşamayı göze alarak, zorlukları da birlikte göğüsleyebilmek için evlenmeli. Bazen o düşecek bazen sen ama birbirinizin elini bırakmazsanız, biriniz diğerinin kalkmasına hep yardım eder ve yolculuk da devam eder. Ona mı güvenmiyorsun, kendine mi kızım?" Derin bir nefes alıp verdim.

"Arslan'a güveniyorum. İçimde güçlü bir his, ona güven, diyor. Beni kurtardığı günden beri de hiç değişmedi o his. O kendinden çok emin ve galiba ben biraz hazırlıksız yakalandım. Şokta olabilir miyim?" Annem gülümsedi,

"Aşıksın, hem de küçüklüğünden beri. Kaderiniz bir olsun artık inşallah kızım. Çok üzüldün ama hak ettiğin güzel günleri sana Arslan getirdi, getirecek inşallah."

"Ya annesi gil beni istemezse?"

"Suzan biraz kibirlidir, biraz burnu havadadır ama Macit enişte bizi çok sever, sayar. Arslan'ın teyzesi Nuran'la da aram iyi, sonuçta kardeş torunlarıyız. Hem Arslan çocuk mu? Seni sevmiş, kendine uygun görmüş, denenin karşısına geçip, evlenmek istiyorum, demiş mi? Demiş. O iş Suzan'a kalmaz, Arslan'a bakar. Ailesidir elbet konuşur, düşüncesini söyler ama siz zaten anlaşmadınız mı?"

"Orası öyle tabii, biz anlaştık ve dedem de kabul etti durumu."

"Ben babanla konuşurum, o da seninle konuşur. Yarın ola hayrola bakalım."

O akşam annem babamla konuşsun diye ben biraz üst katta oyalandım. Yemekten sonra annem Duru'yu oyalarken babam benimle konuşup durumun kritiğini yaptı. Düşüncesi olumluydu ama Arslan yeni boşandığı ve ikimizin de birer çocuğu olduğu için bu konuları iyi düşünüp taşındık mı merak ediyordu. Ben de isterse bunları Arslan'la konuşmasını ve o şekilde daha net cevaplar alabileceğini söyledim. Sonuçta iki kişilik bir şeydi evlilik ve babam elbette kızını vereceği kişiyle konuşacaktı bir büyük olarak.

"O halde Arslan ailesiyle konuşsun, sonra biz de bir konuşalım bakalım. Hayırlısı olsun hakkınızdan. İyi olur inşallah." Dedi babam. Bizimkiler onay vermişti, sıra Arslan'dan gelecek cevaptaydı. Telefonuma gelen mesajla o cevabı da öğrenmiş oldum. Ailesi biraz çabuk geliştiğini düşünmüşler olayların ama olumsuz bakmıyorlarmış duruma. Annesi bile memnun olmuş açıkçası, öyle yazmış Arslan. Uyumadan önce konuşuruz, sizinkiler ne dedi merak ediyorum, demiş. İçim nasıl rahatlamış, nasıl hafiflemiştim. İki taraf da durumu anlayış ve memnuniyetle, sanki bunu çoktandır bekliyormuş gibi kabullenmiş miydi ne?

Uyumadan önce konuştuk biraz, ikimiz de çok mutluyduk. Arslan'ın sesindeki coşku bana nasıl keyif veriyordu. Ailesi kız isteme işini aceleye getirmeyip, birkaç gün içinde yapalım, demişler. E haklılardı tabi, alelacele olmasına gerek yoktu. Sonuçta yabancı insanlar değillerdi ve gerekli hazırlıklar yapılıp, aileler bir telefon trafiği falan yapıp ayarlarlardı uygun günü. Benim için sorun olmadığını söyledim ve biraz

daha konuşup kapattık. O gece yüzümde duru bir gülümsemeyle uyuya kaldığıma emindim.

İkinci gün öğlen saatlerinde bir ticari taksi bizim kapıdan geçtiğinde bunu çok önemsemedim ama kokusu sonra çıktı. Ayça gelmişti. Nasıl mı öğrendim? Ben çocukları okuldan alıp geldikten hemen sonra hırçın ve öfkeli bir şekilde bize geldiğinde bizzat kapıda karşılaşarak. Hemen gerisinde de Arslan vardı ve o da çok öfkeli görünüyordu.

"Selam Petek, Çağın'ı görmek istiyorum. Yüzündeki ifade ve ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. Ayça'yı eve davet edip etmemek arasında bocalarken ikisi kendi aralarında tartışmaya başladılar.

"O benim de çocuğum, benim yanımda olmasını istemek hakkım. Bana engel olmaya hakkın yok.. Duyduğum cümle doğru muydu? Ayça, Çağın'ı almaya mı gelmişti.

"Ayça bak hala saçmalıyorsun. Kimse senden esirgemiyor çocuğunu ama onu götüremezsin. Velayeti kendi isteğinle verdin bana, hem de hiç itiraz etmeden, hiç zorlanmadan. Ayça giderek hiddetlenen sesiyle,

"Çocuğum seninle yaşayacak diye verdim velayeti, yeniden evlenip ona bir üvey anne getireceğinden haberim yoktu Arslan. Hem de bu kadar çabuk?" derken de dönüp bana çok manidar bir şekilde baktı. Bir an şaşırdım, ikimizin evleneceğini ona Arslan mı söylemişti? Arslan'a baktığımda,

"Sana kim haber uçurdu tahmin ediyorum ben ama kast ettiğin her neyse çirkinleşme sakın Ayça. Hele de Petek'i zan altında bırakarak hiç yapma bunu."

"Alelacele boşanmak istedin, tası tarağı toplayıp buraya koştun ve birkaç ay sonra da çocukluk aşkınla evlenme kararı alıyorsunuz. Ne kadar fazla tesadüf var bu olayda, ben salak gibi mi görünüyorum ha?" Bana nefretle bakıyordu. İlk kez o zaman ne demek istediğini tam olarak idrak ettim. Arslan ve beni Arslan boşanmadan önce görüşüyor olarak itham ediyordu? Sanki Arslan bana gelmek için boşanmış ve hemen evlilik hazırlığına girişmiştik biz.

"Sen ne demek istiyorsun? Beni neyle itham ediyorsun?" dedim hiç nezakete ve resmiyete gerek görmeden. Benim yüzüm ve sesim de gayet sertti şimdi.

"Sen ona bakma Petek, birileri aklınca ona haber uçurmuş ve Ayça da kafasında bir kurgu yazmış. Bizim utanacak bir durumumuz olmadığından ona aldırma."

"Hemen de sevgilini koruyorsun maşallah. Hiç söz söyletmiyorsun!"

"Ayça yeter! Sana hesap verecek bir durumumuz yok, Çağın'ı görmek istiyorsan gör ve sonra geldiğin gibi git. Olayı çirkinleştirme."

"Çağın'ı götüreceğim. Siz evlenebilirsiniz ama çocuğum bir üvey anneyle yaşayamaz. Onun annesi var zaten."

"Öyle mi? Ama ateşler içinde yandığında yanında değildi annesi, üvey annesi dediğin kadının göğsünde gitti hastaneye, gece boyunca Petek ilgilendi oğlumla. Sen neredeydin? Önemli bir iş yemeğinde? Her zaman olduğu gibi üstelik. Çağın büyüyene kadar kaç kez onunla gerçekten ilgilendin Ayça? Aynı evde yaşarken Çağın'a ne kadar annelik ettin cevap ver?" Arslan hiddetlenmişti ama daha çok kırgın görünüyordu. Ayça'nın gözleri öfke ve suçluluk arası bir tepkiyle irileşti. Yüzü kararsız bir hal alırken dudakları vereceği cevabı toparlamaya çalışıyor gibi titredi. Arslan asabiyetle güldü. Onu böyle görmek içimi acıttı. Kim bilir Çağın büyürken ne kadar yalnız hissetmişti ebeveynlik konusunda? Kim bilir ne kadar zorlanmış ama hem işiyle hem evladıyla ilgilenmek için var gücüyle de çabalamıştı?

"Baştan biliyordun zaten işimin yoğunluğunu, çocuk sahibi olmaya hazır olmadığımı ama beni zorladın. Sonra da iş yoğunluğum için beni mi suçluyorsun hala? Ancak artık annelik konusunda daha istekliyim ve oğlumu özlüyorum." Sesi çaresiz bir haksızlığın izlerini taşıyordu. Çocuk sahibi olmak istemeden anne olmuş ve bir türlü buna adapte olamamıştı belli ki, bunu anlayabilirdim belki ama insan ne olursa olsun rahmine düşen kendi parçasını nasıl benimsemezdi? Baştan istemese bile nasıl alışıp sevmezdi onun varlığını? Bu kısmı anlayamıyordum. Evet çalışmayı seven bir kadındı belli ki ve seçimini işinden yana yapıyordu. O halde şimdi çocuğu geri istemesi de acaba gerçekten onu sevdiği ve

özlediği için miydi? Yoksa kıskançlıktan mı? Arslan bir yuva kuruyor, kendisi yalnız kalıyor diye miydi? Tanımıyordum ki Ayça'yı da yeterince, emin olamıyordum işte derdi neydi.

"Komik oluyorsun cidden! Hiçbir annelik deneyimin ve isteğin yok senin. Hiç olmadı! Sadece yine kendin mutlu olmadığın, olamadığın için bana ve Çağın'a da yansıtmak istiyorsun bunu. Çağın umurunda değil senin, sen onun senin olmadığın mutlu bir yuvada olmasını istemiyorsun. Çünkü bu senin başarısızlığın olacak, çünkü sen o vakit Çağın için giderek önemini yitireceksin diye korkuyorsun. Hep sen kazanmalısın, hep seni takdir etmeli insanlar ve seni sevmeli değil mi? Sen onlara bir şey vermesen bile onlar seni sevmeli, idare etmeli, hep anlayışla karşılamalılar seni. Keşke mutlu bir ailede büyüseydin de ne kadar güzel bir şey olduğunu bilseydin Ayça! Keşke bunun dünyadaki en önemli şey olduğunu, o lanet işinden bile daha önemli olduğunu kafan alsaydı da kendini ve bizi içindeki kaosa çekmeye çalışmasaydın."

Ayça'nın ifadesi darmaduman olmuştu birden. Arslan ağzındaki baklayı çıkarmıştı, keşke bunu benim önümde yapmasaydı ama Ayça da gelip burada olay çıkararak buna ortam hazırlamıştı resmen. Mutsuz bir çocukluk geçiren ve bunu iş hayatında başarı kazanarak sindirmeye, alt etmeye çalışan ama sahip olduğu ikinci şansı, mutlu olabileceği yeni bir aile seçeneğini mahveden bir kadın. En azından benim çıkarımım bu olmuştu. Ona üzülsem mi yoksa aptallığına ve hırsına öfkelensem mi emin değildim. Sonuç olarak bundan en çok Çağın etkilenmişti muhtemelen ve en masum olan da oydu bu oyunda.

Ayça konuşmaya başladığında gözleri dolmuştu. Onu böyle görmek istemezdim, içeri girmeye yeltendim ama bizimkiler dayanamayıp dışarı çıkmaya karar vermişti. Kapıda göründüler. O sırada Ayça,

"Çağın benim oğlum ve onu yanımda istiyorum. Bana ihtiyacı var, benden uzakta kalmasını istemiyorum." Kapının önünde kala kalmıştım, içeri gitsem bir türlü, orada olanlara şahit olsam bir türlü yani.

"Ayça saçmalıyorsun, saatlerce çalışıyorsun ve zaten sen eve geldiğinde Çağın'a ayıracağın vakit bir iki saat olur, olmaz. Beni

konuşturma, çocuğun anneye ihtiyacı var doğru ama anne yanında olmadıktan sonra aynı evde yaşasa ne yazar? O burada mutlu ve sağlığı giderek düzeliyor."

"Arslan, ne oluyor?" Babam, Ayça'yı ilk defa görüyordu ama kim olduğunu muhtemelen annem söylemişti içeride.

"Sizi de rahatsız ettik enişte. Kusurumuza bakmayın." Arslan konuşurken yan gözle Ayça'ya bakmayı ihmal etmedi.

"Ben Çağın'ın annesiyim. Oğlumu görmek istiyorum." Ayça hala hırçın ve fevriydi.

"Buyurun içeri girin, kapıda niye gerildiniz? Çağın Duru ile arka odada oynuyor."

"Onu alıp biraz baş başa zaman geçirmek istiyorum, buraya getirebilirseniz sevinirim." Babam kadının tavrından hoşlanmasa da annesiydi sonuçta çocuğun. Arslan'a kısa bir bakış atınca Arslan onayladı.

"Bahar sen Çağın'ı çağır buraya, annesini görsün." Dedi babam sabırlı bir tonda.

"Çağın'ı üzecek ve kafasını karıştıracak bir şey yapma sakın. Bu günü birlikte geçirin, yarın gelip alacağım onu." Arslan Ayça'nın tam karşısına dikilmişti ve yüzünde çok net bir ifade vardı; kararlılık ve mesafe. Ayça da ona ölümcül bakışlar attı,

"Ona seçim hakkı sunacağım, bunu yapmaya hakkım var." Tam Arslan cevap vermek üzereyken Çağın göründü kapıda. Ayça ona doğru yürüyüp sarıldı. Ardından,

"Hadi gidip biraz birlikte vakit geçirelim." Dedi ve elini tuttu Çağın'ın. Annesini görmeyi beklemeyen çocuk biraz şaşkın bana ve babasına bakınca Arslan,

"Annen seni özlemiş ve bugün onunla zaman geçirmeni istiyor oğlum. Yarın gelip seni alacağım, akşam da uyumadan arayacağım, anlaştık mı?" dedi. Biz konuşurken ticari bir taksi göründü dönemeçte. Ayça Çağın'ı alıp bahçe kapısına yürürken taksiye el salladı. Çağın kapıdan çıkarken dönüp babasına baktı. Çok tuhaf bir andı. Çocuğun

gözlerinde kaygı ve şaşkınlık vardı. Annesiyle zaman geçireceği için mutlu olması gerekirken hem de. Üzüldüm ama elimden ne gelirdi.

Arslan bize döndü,

"Buna şahit olmanızı istemezdim. Ayça adına özür dilerim."

"Bizim için değil de çocukcağız arada kaldı. Giderken gözü arkadaydı." Annem de fark etmişti demek durumu.

"Çağın'ın velayetini almak istiyor, pişman olmuş buraya gelmesine izin verdiği için."

"Gel içeri de bir çay içelim." Babam kafasıyla evi işaret edince Arslan itiraz etmeden girdi. Annem çayları hazırlarken Babam ve Arslan kanepede oturuyorlardı. Duru aniden gidip Arslan'ın yanına oturdu ve,

"Arslan amca, Çağın gelmeyecek mi geri?" dedi hüzünlü bir ifadeyle. Arslan, Duru'ya sevgiyle ve biraz da hüzünle baktı. Uzanıp kızıma sarıldı ve yüzünü ona doğru yaklaştırdı.

"Çağın geri gelecek pericik. Sadece bu günü annesiyle geçirmesi gerekiyor. Yarın gidip alacağım onu."

"Annesi onu götürürse? Ben babamla gidiyorum bazen."

"Elbette babanın yanına da gideceksin pericik. Çağın da annesiyle gidebilir ama şimdi gitmeyecek." Duru birden, oley, diye bağırıp Arslan'a sarıldı. İkisi zaten her fırsatta şakalaşıp ağız birliği yapmaya da alışmışlardı geçen zaman içerisinde. Hatta Duru bazen Arslan'la Çağın'dan daha çok konuşuyordu. Kız çenesi ve cazibesi dedikleri şey buydu demek ki. Arslan'da hiç şikayetçi gibi değildi, hele de benim küçüklük anılarımı anlatırken kıkır kıkır gülerlerdi. Şimdi de ikisine bakarken babamla göz göze geldik, adamın gözlerinde derin bir mana vardı ve ben çok iyi biliyordum ne olduğunu; keşke Duru'nun babası Arslan, olsaydı der gibiydi. Ben gözlerimi kaçırdığımda o da Duru ve Arslan'a baktı sevgiyle.

"Çok mu seviyorsun sen Arslan amcanı?" dedi keyifle.

"Evet!" diye bağırdı Duru. Henüz onunla konuşmaya vaktim olmamıştı Arslan'la evlenme konusunu ama Duru da bundan hoşlanacak gibiydi. Yani öyle umut ediyordum en azından.

Biz Duru'yla yan odaya geçtik, babamın Arslan'la rahat konuşabilmesi için. Arslan'ın ailesiyle konuştuğunu biliyordum, onay aldığını da. Arslan bir kez de babamla konuştu ve niyetini, ailesinin düşüncesini anlattı. Lakin önce şu Ayça'nın geldiği gibi gitmesi gerekiyordu. Henüz o da ben de çocuklarla konuşmamıştık. Bugün yapmayı düşünüyorduk bunu ama gel gör ki Ayça gelip planımızı bozmuştu. Eh yarın da Çağın belki hala annesinin etkisinde olacaktı ve yine uygun bir an olmayacaktı. Açıkçası bu kız isteme merasimini haftaya ertelemek daha iyi gibiydi. O sırada da Arslan Çağın ile konuşacak uygun bir vakit bulabilirdi...

Ayça'ya haber uçuran, Arslan'ın baba tarafından kuzenlerinden biriymiş. Ayça ile araları çok iyi olduğundan haberi öğrenir öğrenmez ona yetiştirmiş. Üstelik Arslan ve benim çocukluktan sevgili olduğumuzu da söylemiş muhtemelen. Ben kadını hayal meyal hatırlıyordum ve kafasında kurgu yazacak kadar beni tanıyor olmasına şaşırmıştım. Bu insanlar neden böyle boş işleri görev ediniyordu. Velhasıl kelam Arslan o akşam kadını arayıp ağzının payını vermiş. Üstelik ikimizin nikahına gelmeye cesaret etmemesini yoksa onu herkesin önünde kovacağını da söylemiş. Nikaha gelince de kim bilir ne kurgular üretirdi öyle ya.

Ertesi gün kursa gitmiştim yine. Arslan kurs çıkışı gelip beni alacak, sonra ikimiz Çağın'ı alıp eve dönecektik. Gergindim. Uğraştığım şeyi çok sevmeme rağmen kendimi vermekte güçlük çekiyordum. Saatim dolduğunda Arslan'ı aradım ve dışarıda beni beklediğini öğrendim. Hazırlanıp çıktım binadan ve Arslan'ın aracına bindim. Keyifsiz görünüyordu ama beni görünce yine de gülümsedi.

"Bir sorun yok değil mi?" dedim gayri ihtiyari. İç geçirdi.

"Çağın'ı saçma sapan şeyler söyleyerek zehirlemiş olmasından endişe ediyorum. Ve bu her geliş gidişinde böyle olursa ben çocuğumun psikolojisini nasıl koruyacağım Petek?" Onu nasıl da iyi anlıyordum. Yakup'la boşandığımızda ben de aynı korkuyu yaşamıştım. Duru yaz tatillerinde bir aylığına babasının yanına gidiyordu ve beni kızımdan soğutacak şeyler söyleyip Duru'yu etki altına alma ihtimali beni hep

tedirgin ediyordu. Nitekim Duru ağzından birkaç kez kaçırmıştı babasının bana kızgın olduğunu ve benimle ilgili bazı olumsuz şeyler söylediğini. Bu hasarı onarmak zorunda kalmak can sıkıcıydı. Çünkü evliliğimiz boyunca beni sevmeyen ve sadece çocuk sahibiyiz diye ona tabii olmamı isteyen bencil ve hoşgörüsüz bir adamdı Yakup. Şimdi Arslan'ın korkusu da bir o kadar gerçek ve tanıdıktı bana.

"Çağın akıllı bir çocuk ve senin onu ne kadar çok sevdiğini biliyor. Ayça annesi, elbette o da oğlunu seviyor lakin çocuk bile olsa Çağın kimin kendisi için daha fazla özveride bulunduğunu anlayacak idrake sahip. O ne söylerse söylesin sen çocuğuna sözlerden fazlasını verdin ve veriyorsun. Sen ona hissedilen bir sevgi ve gözle görülen birçok fedakarlık veriyorsun. Bir çocuğu gerçekten seven ebeveyn olmak, karşı tarafı suçlamakla değil, çocuğun kendisine kattığın değerle ölçülür." Elimi elinin üzerine koyup tebessüm ettim.

"Sen harika bir babasın. Bu kadar iyi olabileceğini söyleseler inanmayacağım kadar hem de. Suratını şakacıktan büzüp yan yan baktı.

"Demek benden beklemiyordun ha iyi bir baba olabileceğimi?" Omuz silktim ve güldüm.

"Ukala, kendini beğenmiş sırığın tekiydin benim için. Evet beklemiyordum." Arslan'ın gözleri irileşirken beni kendine hızla çekti ve iki elimi de tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

"Ukala, kendini beğenmiş sırığın ellerindesin artık bebeğim. Ve ömrünün sonuna kadar da seni bırakmaya hiç niyeti yok bu sırığın." Şakacıktan kendimi kurtarmaya çalışır gibi yaptım ve ukala bir şekilde gülümsedim,

"Evet baya sağlam tutuyorsun Bay Ukala. Ve beni elinden kaçırmak istemiyorsan böyle tutmaya devam etsen iyi olur Arslan'ım."

"Vaaay, bana ilk defa Arslan'ım, dedin! Artık seni kimse elimden alamaz bal peteğim." Ben keyifle kıkırdarken o dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Geriye çekildiğinde keyifli ve rahatlamış görünüyordu. Arabayı çalıştırdı ve bana sevgiyle baktı.

"Şimdi gidip Çağın'ı alalım ve evimize dönelim canım."

Çağın'ı almak için Ayça'nın kaldığı otele gittik ve Arslan gidip getirdi oğlunu. Ayça ortalarda görünmüyordu çok şükür. Fakat Çağın'ın yüzü ağlamaklıydı ve gözleri kızarmıştı. Belli ki ağlamıştı ve kendini tutmaya çalışıyordu. Bana bakmadan sessizce arka koltuğa oturdu. Konuşmak istedim ama cesaret edemedim. Biraz kendiyle kalmaya ihtiyacı var gibiydi. Annesinden ayrıldığı için üzülmüş olmalıydı. Başka bir sebep gelmiyordu aklıma, gelmesini de istemiyordum. Aynadan kaçamak bir bakış attığımda kafasını önüne eğmiş halde gördüm onu. Arslan da gelip sürücü koltuğuna oturduğunda yüzü asıktı. Yolculuk boyunca gerekli birkaç cümle dışında konuşmadık. Beni eve bırakırken Arslan, sonra arayacağını söyledi ve sessizce, tamam, deyip indim arabadan.

O gece geç saatlerde aradı Arslan. Sesi dağılmış gibiydi.

"Çok kötüyüm Petek." Dedi direk ve devam etti, "Çağın çok mutsuz, gece boyu ağladı ve annesiyle barışmamı söyleyip durdu." Sanki son cümle buzdan bir hançer gibi kalbime saplandı. Yutkunduğumu duymamış olmasını diledim. Konuşmaya cesaret edemedim.

"Seninle evlenmek istediğimi öğrenmiş annesinden." Arslan bu cümleden sonra susunca bir kararsızlık içinde olduğuna dair bir his uyandı bende. Bu iş olmaz Petek mi demek istiyordu yani? Çağın seni istemiyor, seninle evlenemem mi diyecekti?

"Bu şekilde olmasına üzüldüm." Sanki konuşan ben değildim. Saçmalamamak için üstün bir çaba sarf ediyordum.

"Benden nefret ediyordur muhtemelen." Derken de sesimde bariz bir keder vardı.

"Hayır senden nefret etmiyor, hayır. Ama korkuyor."

"Neden korkuyor?"

"Seninle evlenirsem Duru'yu daha çok seveceğimden. Bir de başka kardeşleri olursa artık onu eskisi gibi sevmeyeceğimden. Ayça ona kim bilir neler söyledi ki bu kadar korkuya kapıldı."

"Bu kadar kötü olamaz!" dedim hayretle ve öfkeyle. "Buna hakkı yok! Kendi çocuğuna böyle acı çektirmeye hakkı yok!" diye de devam ettim. Gerçekten Çağın için endişelenmiştim. Kendi öz annesi onun psikolojisiyle böyle oynamaya nasıl cüret ederdi? Nasıl acımazdı kendi çocuğuna aklım almıyordu.

"Onu aradım ama açmadı. Mesajlarıma da karşılık vermedi. Ama olan oldu artık. Çağın çok endişeli ve bazı şeyleri hazmetmesi gerekiyor."

"Sanırım tahmin ediyorum ne diyeceğini? Seni dinliyorum." Derken anlayışlı görünmek çok zor olmuştu.

"Petek lütfen böyle yapma. Bana hemen mesafe koyma. Tam da sana daha çok ihtiyacım varken.

"Tam tersi Arslan, işini kolaylaştırmaya çalışıyorum. Lütfen devamını getir, Çağın için ne yapmayı düşünüyorsan anlat bana." Arslan derin bir nefes aldı. O nefesse benden neler neler aldı.

"Yarın konuşacaktım ben onunla ikimiz hakkında, güzelce izah edecektim durumu ama şimdi durum biraz değişti. Şuan benim annesinden başka biriyle evlenme fikrimi hemen kabullenecek gibi görünmüyor. En azından bir süre sakinleşip bazı şeyleri hazmetmesi gerekiyor Petek. O çok duygusal ve hassas bir çocuk çünkü. Bunu sen de biliyorsun."

Biliyordum, Çağın'ı ne kadar az süredir tanıyor olsam da çok iyi biliyordum. Birçok şeyini öğrenmiştim. Neyi yemeyi sever, ne zaman içine kapanır, utanınca burnunun üstünden yanaklarına kadar nasıl kızarır, şaşırdığında nasıl ağzı açılıp gözleri parlar, hastalandığında nasıl kırılgan görünür. Ve daha başka birçok detayı biliyordum ve daha fazlasını da öğrenmeyi istiyordum. Oysa şimdi Arslan'ın söyledikleri bir çığ gibi kopup gelmiş ve üstümü örtmüştü. Nefes almakta zorlansam da konuşmam gerekiyordu.

"Ne öneriyorsan kabul edeceğim. Çağın'ı mutsuz edecek bir şey için acelem yok."

"Petek ben...biraz bekleyelim. Bana biraz zaman ver ki halledeyim bu sorunu. Gölge düşmesin mutluluğumuza." Tekrar yutkundum.

"Anlıyorum. Evet, doğrusu bu olur Arslan. Zaten her şey çok hızlı gelişti. Açıkçası, belki de biraz uzak kalıp duyguların ve kararların için düşünmeye fırsatın olur."

"Ne demek bu Petek?" Sesi birden değişmişti. Kalbim sıkışıyordu. Kelimeler zoraki dizildi dilime.

"Arslan sen boşanalı çok olmadı. Sonra da ikimizin evlenme durumu gelişti aniden. Yani belki sen durup düşünmeye fırsat bulamadın. Bu iyi bir fırsat olabilir senin için."

"Petek ben ne kime ne hissettiğimden eminim. Kafa karışıklığım yok." Sesi isyan eder gibiydi. Ama yorulmuş hissediyordum kendimi. Ve sanki terk ediliyor gibi. Korkuyordum ayrıca, ellerimden kayıp gidecek sevdiğim adam diye.

"Arslan biraz bekleyelim, akışına bırakalım ve sen de halletmen gereken şeyleri hallet. Umarım Çağın'ın üzülmesine sebep olmaya devam etmem. İkimiz için de en hayırlısını diliyorum. Ve istersen Çağın bir süre seninle evde kalsın. Onu benimle aynı ortamda olmaya zorlamak iyi bir fikir olmayabilir. Arslan kısa bir an düşünmüş gibi sessiz kaldıktan sonra,

"Haklı olabilirsin, birkaç gün okula da ben götürüp getireyim. Ama senden nefret etmiyor veya sana kızgın değil. Bunu unutma. Hatta biliyorum ki aslında seni çok seviyor."

"Ben de onu çok seviyorum."

"Biliyorum canım. Hem de çok iyi biliyorum." Daha fazla konuşamayacağımı anladım.

"İyi hissetmiyorum. Özür dilerim. Müsaadenle uyumak istiyorum." Beni bırakma, diye feryat ediyordu kalbim ama dilim çok başka şeyler söylemek zorundaydı. Ona alan ve zaman vermek zorundaydım.

"Peki Petek. Geç oldu zaten, seni de üzdüm yeterince. Ama söz veriyorum uzun sürmeyecek, halledeceğim ve öyle çıkacağım karşına."

Telefonu kapattığımızda deminden beri tutmaya çalıştığım hıçkırık boğazımdan kurtuldu. Telefon elimden kayıp yatağa düşerken gözyaşlarım da sıcak sıcak akmaya başladı. Dizlerimi kendime çektim ve daralan göğsüme dayadım. Her şey çok hızlı gelişmişti, ne kadar engel olmaya çalışsam da, kendimi kaptırmak istemesem de Arslan'ın büyüsüne kapılmış ve hayaller kurmaya çoktan başlamıştım. Onu seviyordum, onu hep sevmiştim ve hep seveceğim adamla evleneceğim diye de içten içe kimseye diyemeden deli gibi sevinmiştim.

Arslan temelli gitmediğini ısrarla anlatmaya çalışsa da duyduğum kaygının önüne geçemiyordum. Beni kurtardığı günden beri ona duyduğum ihtiyaç, sevgimle birlikte çok daha güçlü bir bağlılığa ve açlığa dönüşmüştü. Ondan mahrum kalma düşüncesi, hatta onun yeniden Ayça ile barışıp gitme fikri iğneler gibi batıyordu yüreğime. Ancak beklemek ve kararına saygı duymak zorundaydım. Bir çocukları vardı, eğer yeniden denemek ve aile olmayı başarmak isterse buna engel olmaya hakkım yoktu. Peki o benden giderse ne yapacaktım? İlkinde bile çok zor olmuştu onu geride bırakmak. Ya şimdi onca şey paylaşmışken nasıl üstesinden gelecektim yokluğunun?

Bir süre daha içimi döktükten sonra gidip yüzümü yıkadım ve aynaya baktım. Artık o küçük ergen kız değildim. Derin bir nefes aldım. Çiçek olsaydı yerimde ne yapardı, diye düşündüm. O hep daha başarılıydı bu konularda. O hep daha hızlı çözüm üretiyor veya üstesinden geliyordu. Olmuyorsa üstünü çizip ilerliyor, olacaksa da yakasını bırakmıyordu. Ya ben? Peki Arslan, deyip kenara çekilmiştim hemen. Doğru mu yapmıştım yoksa çabuk mu vazgeçmiştim? Of Petek, saçmalama! Daha ne yapacaksın ki bana biraz zaman ver, diyen adama? En iyisi uyumaya ve iyileşmeye çalışmak. Banyodan çıkıp yatağıma döndüm. Ama yatağa uzanıp gözümü kapattığımda kafamda bir ışık yandı sanki. Bir ses kafama doldu:

'Güçlü ol Petek, hayatına kim girerse girsin veya kim çıkarsa çıksın güçlü ol. Sevin, coşkuya kapıl, hayal kur, ağla, zırla, üzül ama güçlü ol. Gardını indirme, kendi potansiyelini göz ardı etme.' Yataktan çıkıp pencereden karanlık bahçeye baktım. Henüz dolunay olmamış ayın ışığı bulutlu gökyüzünde kendine yer açıp görünür olmuştu. Yapraktan

mahrum iskeletler misali etrafa savrulmuş ağaçların üzerinde geziniyordu silueti. Ürkütücü ama muhteşem bir görüntüydü. Ayakta ölmüş ağaçlar mezarlığında nefes alıyor, hissediyor ve acı çekiyordum. Kısacası yaşıyordum.

'O halde gerekirse acıyla da yaşayacaksın. Daha önce başardın, yine yapabilirsin. Lakin biraz bekle, bekle ve su durulduğunda ortaya ne çıkacak gör Petek. Belki her şey sadece senin yanılgılarından gelen gereksiz korkular. Belki her şey en başından yanlıştı ve düzeltebilmen için görmen gerekiyordu. Bekle ve gör. Nefes al, kendine odaklan ve gelecek ne getirirse getirsin karşılamaya hazır ol. Yarın kalk ve kursa git, bir seramik tabak yap ve süsle. Ruhunu iyileştir, becerilerini geliştir. Çünkü hayat sadece tek bir renkten ibaret değil. Yeter ki görmeyi dene.'

Karanlık artık eskisi kadar ürkütücü değildi. Ağaçlar artık birer ceset değil, bahara hazırlık uykusundaki bedenlerdi. Nasıl bakarsan öyle görürsün derler ya, karamsar olmamaya çalışacaktım ben de. Hissettiğim sevginin karşılığı varsa, gösterdiğim cesaretin birazını o da taşıyorsa zaten başarırdık. Yok öyle değilse bir hatadan dönmüş olurduk. Duru'ya baktım. Nasıl huzurlu uyuyordu. Ne de habersizdi hayatın acılarından. Onun için güçlü olacaktım, çünkü o da büyürken güçlü bir kadın görüp öğrenmeliydi zorluklara karşı dik durabilmeyi. Yanına usulca sokulup yanağına minik bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum meleğim. Ve hep seninle olacağım." Diye fısıldadım. İçime dolan enerji daha iyi hissettirdi. Kuşkusuz size sebep veren birileri olması büyük bir lütuf. Yatağıma dönüp gözlerimi kapadım. Daha güzel bir güne uyanmak için uyudum.

Birkaç gün Arslan'la karşılaşmadık. Zaten ben kursa gidip geliyordum, gitmediğim günlerde de ninemlere ve Çiçek'e giderek evden uzak durmuştum. Verdiğimiz kararı duyunca ninem de Çiçek de üzüldüler ama hak verdiler Arslan'ın yapmak zorunda olduğu şeye. Onlara durumu anlattım ve Arslan'a biraz zaman vermek konusunda ikna ettim. Kendim ne kadar ikna olmuştum bilmiyordum ama başka çarem yoktu. Annemler de verdiğimiz kararı doğru buldular ve çocukları üzmemek için en iyisinin alıştırarak ilerlemek olduğunu kabul ettiler.

Çağın o süre içerisinde bize hiç gelmedi. Onu özlüyordum ama öfkesini ve nefretini kazanmaktansa biraz uzak kalmaya razıydım.

Arslan geldiğinden beri hiç bu kadar uzak kalmamıştık. Onu neredeyse her gün gördüğümü anımsadıkça daha zor geliyordu bütün bir günü onu görmeden geçiriyor olmak. Görüşmeme kararı aldığımız süre içerisinde sadece bir iki kez aracıyla bizim evin önünden geçtiğini görmüştüm ve o bile canımı yakmaya, beni heyecanlandırmaya yetmişti. Beş gün boyunca mesaj veya arama da olmamıştı aramızda. Ben onu etkilemek, o da beni rahatsız etmek istemiyordu belli ki. Ya da belki soğuyordu benden.

Hafta sonu tatilinden sonra pazartesi Duru'yu okula bırakırken Arslan'la karşılaştık, selamlaştık ama ikimiz de mesafeliydik. Çağın solgun görünüyordu ve bana gülümsemedi. Ben de ona sadece iyi dersler, demeyi uygun gördüm. Duru'yla birlikte binaya girdiler. Arslan'la kapıda kalmıştık, bu an çok rahatsız ediciydi. Durumu daha da dramatikleştirmeden,

"Kursa gitmeliyim, görüşürüz." Deyip yürümeye başladım.

"Ben de şehre ineceğim, almam gerekenler var, istersen bırakayım?" dedi hemen arkamdan gelirken. Arabalarımız yan yana park edilmişti. Kapıyı açmadan döndüm ve,

"Ara verdiğimizi sanıyordum?" dedim normal görünmeye çalışarak.

"Hiç görüşmeyeceğiz, dediğimizi hatırlamıyorum."

"Elbette öyle bir şey demedik. Sürekli karşılaşacağımız ortadayken hem de."

"E, o zaman sorun ne, seni şehre bırakmamda ne sakınca var?" Etrafa bakındım ve herkesin okula girdiğini görünce biraz daha rahat,

"Arslan çocuğun beni istemiyor, annesiyle barışmanı istiyor. Ve sen de biraz uzak kalalım, fikrini kabullendin. O halde aldığımız karara uyalım."

"Şuan sarılıp seni deli gibi öpmemek için kendimi zor tutuyorken aldığımız karar hiç de cazip gelmiyor ama?" Şaşkınlıkla baktım yüzüne. Ama o gayet ciddi görünüyordu söylediği şeyde.

"Arslan ben bu-"

"Petek! Arabayı eve bırak, ben götüreceğim seni, sonra da geri getiririm." Birkaç saniye baktım yüzüne.

"Senden vazgeçeceğimi mi düşündün yoksa? Birkaç gün yetti be uzak durma fikrinin canımı yakmasına. Çağın'la da birkaç gün içerisinde konuşacağım ve o da anlayacak hepimizin birlikte ne kadar mutlu olacağını." Birden yelkenlerim suya inivermişti. Buna kendim de şaşırıyordum ama itiraz edesim yoktu hissettiğim şeye. Üstelik asıl şimdi ben ona sarılıp deli gibi öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Şu deli gibi öpme isteği hala devam ediyor mu?" dedim arsız bir tebessümle. Sırıttı.

"Arabayı sakin bir yere çekmek için sabırsızlanıyorum canım. O yüzden hemen yola çıksak iyi olacak." Kıkırdadım. Dün geceki üzüntüm, kederim ve moralsizliğim birden uçup gitmişti. Arabayı eve bırakıp annemlere de beni Tokat'a Arslan'ın götüreceğini ve getireceğini söyleyip bindim Arslan'ın arabasına. Arslan aracı ara yollardan birine çekti ve etrafa kısa bir bakış attıktan sonra tutkuyla yapıştı dudaklarıma. En az onun kadar istekli ve özlem doluydum. Sanki aylar olmuştu onu öpmeyeli. Dudaklarımız zorla da olsa ayrıldığında bana sevgiyle bakan gözlerini gördüm.

"Sensiz olmaz Petek. İkimiz için birbirimiz dışında bir seçenek görmüyorum, görmeyi reddediyorum."

"Tüh, ben de doğum günüm için başkasıyla plan yapıyordum." Dedim ukala bir ifadeyle. Uzanıp burnumu sıktı,

"Hele bir dene, seni sırtıma atıp alırım adamın yanından." Meydan okur gibi baktım,

"Bunu gerçekten yapar mısın?" Sesi ve ifadesi daha da ciddileşti.

"Dene de gör istersen." Düşünür gibi yaptım şakacıktan ve,

"Sırf sana bunu yaptırmak için birini bulmaya değer." Dedim sonra da gülerek. Arslan yeniden uzanıp beni daha tutkulu öptükten sonra geriye çekildi ve,

"Adama yazık olmasın bebeğim. Uslu dur ve kendini bana bırak." Yeniden kıkırdadım. Rahatlamış ve ciddiyetimden sıyrılmıştım. Uzanıp ben de onu öptüm.

"Petek?" dedi Arslan yumuşak bir tonda.

"Efendim." Dedim ben de aynı tonda.

"Rahat bırak kendini. Biliyorum içinde fırtınalar koparken hep metin ve güçlü görünmeye çalışıyorsun. Ama kendini bırak ve güzel her anımızın tadını coşkuyla yaşayalım. Gerekirse bana kız, öfkelen, bağır. İçine atma yeter ki. Benimle paylaş ne hissediyorsan. Saklama kendini benden artık olur mu?" Gözlerim hafiften dolar gibi oldu. Bana söyledikleri içime dokunmuştu. Beni önemsemesi ve yükümü paylaşmak istemesi. Uzanıp kafamı göğsüne koyup sarıldım bedenine.

"Beni bırakma. Bitsin istemiyorum hiç. Seni çok seviyorum Arslan." Dedim cesaretimi toplayıp. Saçımı okşadı.

"Bitmeyecek, gitmeyeceğim ve seni hep seveceğim Petek. Göreceksin. Artık büyüdüm."

O gün çocukları okuldan babam almıştı. Biz Arslan'la eve döndüğümüzde çocuklar bizdeydi. Arslan Çağın'ı almak için kapıya kadar geldiğinde annem bizi kapıda karşıladı. Sırıtıyordu. Sanki bize bir şey söylemek için sabırsızlanır gibiydi.

"Anne?" dedim konuşmasını ateşlemek için." Bize doğru sokuldu ve sesini alçalttı.

"Bilin bakalım ne oldu?" Otomatikman bizim de sesimiz kısıldı,

"Ne oldu?" dedik aynı anda Arslan'la.

"Çağın ve Duru kardeş olmaya karar vermişler. Okuldan geldiklerinden beri aynı evde yaşarsalar neler yapacaklarını planlıyorlar." Bir an şaşalayıp baka kaldım anneme. Ben Çağın'la karşılaşırsam nasıl davranacağımı hesaplamaya çalışırken annem çok başka bir şey diyordu.

"Kardeş olmaya derken?" dedim gayri ihtiyari. Annem memnuniyetle sırıttı. Sesini biraz daha alçalttı,

"Çağın Duru'ya ikinizin evlenmek istediğini ve babasının onu artık eskisi kadar sevmeyeceğinden korktuğunu söylemiş. Bizim kız da ne dese beğenirsiniz? 'Neden korkuyorsun ki, baban ve annem bize kardeş de yaparlar ve hepimiz birlikte oynarız. Annem bize pastalar yapar, hasta olunca da sana da bakar hem." Ağzım açık anneme bakarken Arslan bir kahkaha attı.

"Bak sen şu çokbilmişe. Ama helal olsun, çözmüş olayı akıllı kız."

"Yani Duru hiç sorun çıkarmadan bunları mı söylemiş? Hiç itiraz etmemiş mi ikimizin evlenme fikrine?" dedim yine olayı tam anlamaya çalışarak. Annem bilmiş bilmiş baktı yüzüme.

"Ah Petek ah, Çağın sanki senin, Duru da sanki Arslan'ın çocuğu gibi. Halinize bir baksana? Çağın biraz ürkmüş olabilir, e haklı da çocuk, birileri kulağına fısıldamış sonuçta abuk subuk şeyler. Ama kimse Duru'ya öyle şeyler söylemedi ve malum Duru, Arslan'ı da çok seviyor. Niye karşı çıksın ki?"

"Çağın da korkmazdı korkmaya da işte dediğin gibi Bahar teyzem, kulağına fısıldadılar çocuğumun. Yoksa Petek'i nasıl sevdiğini en iyi ben biliyorum. Ama helal olsun küçük meleğe, bizim yapamadığımızı yapıp ikna etmiş demek Çağın'ı. Kocaman bir pastayı hak etti." Arslan'a bakınca nasıl keyifli göründü gözüme. Rahatlamıştı o da benim gibi ama daha çok belli ediyordu.

"Hadi kapıda kalmayın, girin içeriye de çocuklarla konuşun doğru düzgün. Hazır ikisi de olaya ılımlı bakıyorken tam vakti." Arslan'la birbirimize baktık ve içeriye girdik peş peşe. Duru bizi görür görmez koşup geldi. İkimizin de elini tuttu ve,

"Ne zaman evleniyorsunuz anne?" dedi direk lafı dolandırmadan. Eh, Duru'dan da daha azı beklenemezdi. Bu huyu anneme mi yoksa Çiçek teyzesine mi çekmişti kararsızdım ama bazen tüm işleri pat diye çözüverdiğine şüphe yoktu. Çağın da mesafeyi koruyarak bize bakıyordu. Ama yüzü asık değildi. O vakit ona gülümseme cesaretini gösterdim ve,

"Buna Çağın ve seninle konuşup karar vermek istedik Duru'cum. Olur mu Çağın?" dedim onu da konuşmaya davet ederek. Arslan da bana destek olmak için,

"İyi düşünün bakalım çocuklar, kutlamada kocaman bir pasta olacak çünkü." Dedi gülümseyerek.

"Hey! Pasta mı? O zaman hemen evlenseniz olur mu Arslan amca?" Arslan kahkaha atarken gidip Çağın'ı kucakladı ve yanımıza getirdi.

"Siz de tamam, diyorsanız havalar biraz ısındığında evleniriz. O zaman dördümüz büyük bir aile oluruz. Ne dersiniz?" Ben de Duru'yu kucağıma aldım ve Arslan'ın yanına sokuldum. Çağın bana daha sıcak bakıyordu şimdi ve ona tüm içtenliğimle gülümsedim.

"Çağın ve ben kardeş olacağız değil mi Arslan amca?" dedi Duru.

"Evet küçük melek. İkiniz hem çok iyi arkadaş hem de artık kardeş olacaksınız. Çağın da bunu çok ister bence?" Arslan, Çağın'a attı topu. O vakit Çağın kafasını salladı ve ilk kez konuştu.

"Duru beni hep güldürüyor. Evet isterim."

"Ben de ikinizin birlikte büyüdüğünü ve hep böyle iyi anlaştığını görmeyi çok istiyorum Çağın'cım. Olur mu?" Çağın bana mahcup mahcup bakarken uzanıp onu öptüm.

"Ben de Arslan amcamı öpebilir miyim?" Duru kucağımda kıpırdanınca Arslan'a yaklaştırdım onu da. Duru Arslan'ı öpünce Arslan da Durunun alnına bir öpücük kondurdu.

"İkinizi de çok seviyoruz ve bu hep böyle olacak. Sakın bunu unutmayın olur mu?" dediğinde Çağın,

"Duru, kardeşimiz de olacak diyor. Kardeş yapacak mısınız bize?" dediğinde hayretle ağzım açıldı. Bunu Duru sorsa hiç şaşırmayacaktım ama Çağın'dan hiç beklemediğim bir soruydu. Annem diğer odadan kıkırdayınca Arslan da sırıttı.

"Bence ailemizi biraz daha büyütmek çok iyi bir fikir. Ne dersiniz?"

"Kardeşimiz olsun."

"Evet olsun baba. Oynarız onunla da." İkisi de çocuksu halleriyle öyle şirinlerdi ki. Utanarak Arslan'a baktığımda o gayet rahat,

"Bak çocuklar da istiyor. Bence bizi kırmazsın artık değil mi canım?" Gülümserken kafamı salladım.

"Heeey!" diye bağırdılar iki bacaksız ve kucağımızdan inip anneme haberi vermeye gittiler. Gerçi o her şeyi yan odadan duymuştu ama olsun. Onlar gidince Arslan kulağıma uzandı,

"Bir taneyle yetineceğimi düşünme ama." Dönüp şaşkın bir ifadeyle baktım yüzüne.

"Zaten iki çocuğumuz var ya." Kaşlarını kaldırıp kaldırıp indirdi,

"Ve daha fazlasını istiyorum bal peteğim. Çünkü sana dair tüm güzel şeyleri artırmak istiyorum hayatımda." Yumuşadım ve kafamı göğsüne dayadım. Cevap verirken sesimde sıcak bir nehir akıyordu.

"Ben de..."

Birkaç gün sonra kız isteme merasimi için sözleşti iki aile. Çağın yeniden bizde zaman geçirmeye başlamıştı. Aramız daha da iyiydi şimdi hatta. Duru ile sürekli aynı evde yaşarlarsa neler yapacaklarından ve kardeşleri olursa ona neler öğreteceklerinden bahsedip duruyorlardı. Annem ve babam da bu durumdan çok keyif alıyor gibiydi. Arslan'ın anne ve teyzesi isteme töreninden önce bizi ziyaret edip benimle ve annemle konuştular. Çocuklarla ilgili düşüncelerimi merak ediyorlardı ve ben de Arslan'la konuştuğumuz gibi düşüncelerimi aktardım. Çağın'ın da bana ne kadar yakın olduğunu gözleriyle görünce biraz rahatladıklarını fark ettim. O gün de zaten isteme merasimini hangi gün yapmayı düşündüklerini söyleyip ayarlamaları yaptılar annemle. Arslan'ın teyzesi zaten beni severdi ama annesi hep biraz mesafeliydi yapısı gereği. Neyse ki o gün bana,

"Petek, sen de inşallah artık kızım olacaksın, gönül isterdi ki en baştan evlenesiniz Alparslan'la ama nasip böyleymiş. İnşallah bundan sonra huzurlu bir yuvanız olur kızım." Dediğinde bu kadar yakınlık beklemediğim için biraz şaşırmıştım açıkçası. Arslan tek çocuğuydu kadının ve onun için ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

"Her şey nasip Suzan teyzeciğim. Arslan'la birbirimizi anlayabilmemiz için olgunlaşmamız gerekiyormuş. İnşallah bu saatten sonra çocuklarımızla beraber mutlu olmak nasip olur. Teşekkür ederim."

Tabi tüm bunlar olurken bir telefon trafiği de başlamıştı. Teyzem, dayım, kardeşim Serkan, Çiçek'in abisi ve yakın akrabalardan samimi olduklarım arayıp arayıp durum kritiğiyle beraber iyi dileklerini ve mutluluklarını iletiyorlardı sık sık.

Nihayet gün gelip çattığında kız isteme merasiminde dedemle ninem ve Ender'le Çiçek de hazır bulunacaktı. Kuaföre gidip saçıma maşalı fön yaptırdım ve şekil verdirdim çok abartılı olmayacak şekilde. Hazan sarısı sade kesimli diz altında biten hoş bir elbise bulup almıştım ve onu giydim. Ben tam hazırlığımı bitirip alt kata inmek üzereyken alt kattan bir hareketlilik ve hayret sesleri geldi yukarı. Acaba erken mi geldiler, diye telaşla odamdan çıkınca merdivenlerde kardeşim Serkan'la karşılaştım. Ben şaşkınlıkla,

"Serkan? Sen nasıl geldin?" derken o kollarını açıp hemen üst kata çıkıverdi ve bir ıslık çaldı.

"Bu ne güzellik ablaların bir tanesi?"

"Zaten bir tane ablan var canım." Dedim ben de kollarımı açıp sarılmaya hazırlanırken.

"Ama hani iznin yoktu senin?" Sırıttı,

"Arslan abimi kız isteme töreninde kıvranırken görme şerefinden eksik mi kalsaydım? Hele de tuzlu kahvesini içerken?"

"Hayır, tuzlu kahve falan olmayacak, boşa gelmişsin." Dedim kardeşime sarılırken ve kıkırdadım.

"Hadi be, ne hayaller kurmuştum ben de oysa. Bari azcık biber falan atsan?" Geriye çekildim,

"Adamı zaten zor buldum, tuzla biberle kaçırmaya hiç niyetim yok bacaksız." Dedim suratımı büzüştürüp. Serkan bir kahkaha attı. Yakışıklım benim ya, nasıl da özlemiştim.

"Abla var ya Çiçek'ten duyduğumdan beri sizin olayı nasıl seviniyorum."

"Maşallah Çiçek de nakden yayın aracı gibi, haberi itinayla dağıttı herkese."

"Eh onun olayı bu. Ama işini iyi yapıyor kabul et. Arslan abimle de konuştum zaten, sizin adınıza çok mutluyum. O yüzden koşturup geldim, duramadım."

Biz konuşurken Çiçekler geldi. Daha Çiçek kapıdan girmeden şamatası gelmişti eve. Serkan'la birbirimize bakıp,

"Geldi bizim deli kız." Dedik aynı anda. Serkan önde ben arkada indik alt kata. Ninemle dedem de gelmişti Çiçeklerle birlikte. Hepsine hoş geldin, dedik ve ayaküstü birbirimize iltifatlar ettik. Çiçek'de belirmeye başlayan karnını belli etmeyecek güzel petrol mavisi bir elbise seçmişti. Yüzü artık önceki kadar solgun değildi, mide bulantıları azalmış ve iştahı normale dönmüştü şükür. Zaten Ender deli divane oluyordu karısına. Onları salona alırken zil yeniden çaldı. Kalbim güm güm atıyordu. Annem bana bakıp,

"Petek kızım sen aç kapıyı. Arslanlar gelmiş olmalı." Dedi. Çiçek hemen telefonunu çıkarıp,

"Dur, video çekeceğim. Bekle." Deyince bir an onun kamerayı açmasını bekledim. Duru da heyecanla teyzesinin yanında bekliyordu. Eliyle tamam, işareti yapınca da derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Soğuk havayla birlikte karşıma dikilen uzun boylu yakışıklı adamı görünce soğuğu unuttum resmen. Kapı lambasının ışığında bana gülümseyen yakışıklı yüzü tüm gecemi aydınlatmıştı birden. Çağın da hemen yanındaydı ve bana gülümsüyordu. İçim ısındı onu da gülümserken görünce. Eğilip onu tek yanaktan öptüm ve heyecanla içeri girmesini bekleyen Duru'nun yanına geçmesine izin verdim.

Arslan'ın hemen gerisinde annesi, babası ve teyzesiyle eniştesi vardı. Gülümseyip, buyurun, diyerek kenara çekildim. Arslan da diğerlerinin geçmesini beklerken geriye çekildi bilerek. O sırada Çiçek çekim yapmaya devam ediyordu. Ben içeri girenlere sırayla hoş geldiniz, dedim ve en sona Arslan kaldı.

Kırmızı tomurcuk güllerin arasına serpiştirilmiş küçük beyaz çiçeklerle harika görünen bir buket tutuyordu. İçeri girdi ve buketi bana uzatırken tek yanağımdan hafifçe öptü. Gülümsedim ve,

"Hoş geldin." Dedim.

"Muhteşem görünüyorsun." Diye cevapladı beni.

"Asıl birlikte muhteşem görünüyorsunuz." Çiçek'in cıvıl cıvıl sesiyle ona döndük.

"Kapıda kalmayın, siz olmadan isteme merasimi yapamayız." Kıkırdadı ve bizi de güldürdü. İçeriye geçtik ve sohbetler yapıldı, isteme merasimi gerçekleştirildi. Babam sözü dedeme bırakınca ve dedem,

"Allah ikisini bir yastıkta kocatsın, yüzlerini hep güldürsün. Verdik gitti." Dediğinde Arslan'la göz göze geldik. Duygulanmıştım ama mutluluktandı bu. Hem de çok büyük bir mutluluktandı.

Düğün için Nisan ayı seçilmişti. Havalar biraz ısınmış ve evlilik için gerekli hazırlıklar yapılmış olur diye düşünmüştük. Bu arada Arslan'ın yaptığı ağaç ev etrafta duyulmaya, hatta Tokat'ın yerel sosyal medya ve haber ağlarında dolaşmaya başlamıştı. Eh tahmin edersiniz ki küçük bir şehirde bu haberler hızla yayıldığı için de evi merak edip görmeye gelenler olmaya başlamıştı. Arslan önceleri bundan hoşlanmasa da yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. İnsanlar sırf evin önünde fotoğraf çektirmek için geliyorlardı, hatta gelenler evde bir veya birkaç gece geçirip geçiremeyeceklerini sormaya başlamışlardı. Tabii ki Arslan böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylüyordu ve nazik şekilde gelenleri geri gönderiyordu.

Yılın ilk karının yağdığı ikinci gün Arslan odun kesiyordu ve ben de odunları ağaç evin merdiven altına taşıyordum. Tatil olduğu için çocuklar da ağaç evde boyama yapıyorlardı. Daha şimdiden evliymiş gibi sık sık zaman geçirmeye başlamıştık. Kimsenin de buna itirazı yoktu çünkü zaten Arslan hep aileden biri olarak görülmüştü, şimdi sadece nikaha gün sayıyorduk. Biz çalışırken lüks bir araç yaklaştı ve uygun bir mesafede durunca içinden genç bir çift indi. İkisini de tanımıyorduk ama gülümseyerek yaklaştılar yanımıza. Ağaç evin methini duymuş, fotoğraflarını görmüşler ve bir hevesle gelmişlerdi muhtemelen. Adam

bize selam verdi ve Arslan da işini bırakıp yanlarına yürüdü. Kadın da bana gülümseyip selam verdi. Ben de gülümsedim ama mesafemi koruyordum yine de.

Ayaküstü yapılan konuşmalar haklı olduğumu ama eksik tahmin ettiğimi gösterdi. Yeni evli bir çiftti ve evlilik yıldönümlerini ağaç evde kutlayıp kutlayamayacaklarını öğrenmek istiyorlardı. Arslan evin dışında fotoğraf çekinebileceklerini ama evde kalmak gibi bir hizmet veremeyeceğini söyleyince kadın çok üzüldü. Belli ki el bebek gül bebek büyütülmüştü ve kendisine taviz verilmesine alışmıştı. Biraz ısrar edecek oldular ve günümüz şartlarında çok da iyi bir fiyat verdiler bir gecelik konaklama için. Tek istedikleri yıl dönümünü baş başa böyle bir ortamda geçirebilmekti. Arslan evin özel mülkiyet olduğunu ve tanımadıkları insanlara açık olmadığını yineledi. Kadın,

"Nasıl güvence verebiliriz sorun çıkarmayacağımıza, ne derseniz yapalım, yeter ki bize bir güzellik yapın. İnanın sizi pişman etmeyiz, kendi özel eşyalarımızı da kendimiz getirir, sizin eşyalarınızı kullanmayız. Söz veriyorum." deyince Arslan bana baktı. Kadın da sanki ben karar verecekmişim gibi bana dönüp,

"Lütfen, bu yıldönümü bizim için çok farklı ve unutulmaz olsun istiyoruz. İlk çocuğumuzun da haberini aldık dün ve gerçekten size minnettar kalırız. Tokat'ta tanınan ailelerin çocuklarıyız, yani öyle sorun yaratacak insanlar değiliz." Ben ne diyeceğimi bilemez şekilde Arslan'la bakıştım. Sonra çifte dönüp,

"Bize birkaç dakika verebilir misiniz?" dedim ve Arslan'ı yanıma çağırdım. Çift etrafta gezinir gibi yaparak eve çevreden bakarken ve fotoğraf çekinirken biz de Arslan'la ayaküstü konuşmaya başladık.

"Nerden başımıza çıktı bunlar?" dedi Arslan memnuniyetsizlikle. Ama ben beklemediği bir şekilde,

"Ben öyle düşünmüyorum canım." dedim.

"Ya ne düşünüyorsun?" Merakla kıstı gözlerini.

"Bence yaptığın işi kazanca çevirebilirsin. Tabii istersen?"

"Aklından ne geçiyor Petek?" Gerçekten de aklımdan bir şeyler geçmeye başlamıştı birden.

"Şu geçiyor: ek kazanca çevirebileceğimiz bir fırsat bu. Tokat'ta böyle ikinci bir yer yok ve görüyorsun son haftalarda gelen gelene fotoğraf çektirmeye ve hatta kalmaya.

"Eee?"

"Arslan, bence arada bir bu şekilde teklifleri kabul ederek bize sorun çıkarmayacak insanları ağırlayabiliriz burada. Hem para kazanırız, hem de bizim için de bir uğraş olur. Zaten benim için de bir seramik atölyesi yapacaksın ve onları da sergileyip satabilirim bu sayede. Tabii ev senin ve karar da senin ama sürekli olmamakla birlikte elit insanları ağırlamak işimize yarayabilir. Kulağınla duydun, bir gece için oldukça iyi bir fiyat önerdiler. Üstelik kendi özel eşyalarını da getirirler ve senin eşyalarını kullanmazlar. Baktık talep güzel, misafirler için yedek eşya bulundururuz. Çarşaf, yastık, havlu gibi. Ne dersin?" Arslan itiraz etmeden önce biraz düşününce önerimin o kadar da kötü olmadığını daha iyi anladım.

"Ya bilgisayarlarım falan? Onları kurcalarlarsa?" Kısa bir an düşündükten sonra,

"Onları misafir ağırlayacağımız günlerde Çağın'ın odasına koyup kilitlersin odayı. Zaten her gün birileri gelecek değil, ne dersin?" Arslan yine biraz düşündü. O sırada çift de merakla bakıyordu çıkacak karar olumlu olur mu diye.

"Bir kere denemekten ne çıkar? Hoşumuza gitmezse şuraya tel çekersin, artık kimse gelemez."

"Düşünmedim değil hani." Arslan sırıttı ve devam etti, "İyi madem bir kere deneyelim. Ama öğrenelim bakalım hangi gün kutlayacaklarmış? Çağın ve ben nerede yatacağım hem?"

"Bizde yatarsınız tabii ki." Arslan bana çapkın çapkın göz kırptı.

"Gece odana gelirim diye korkmuyor musun?"

"Aslına bakarsan odama gelirsen daha güvende hissederdim." Beklemediği cevap hoşuna gitmiş olmalı ki bana sarıldı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sana hep güvende hissettireceğim bal peteğim. Hadi gidip şunlara güzel haberi verelim."

Çift cevabımızı duyunca kadın nerdeyse sevinçten havaya uçacaktı. Kutlama gününü söylediler ve şartlarımızı dinlediler. İkindi vakti eve gireceklerdi; akşam yemeği ve kullanacakları nevresim, havlu gibi eşyaları getireceklerdi. Sabah kahvaltısı için biz dolaba gerekli şeyleri koyacaktık. Evi öğlende teslim edeceklerdi ve ödemeyi de eve girmeden hesaba yatıracaklardı.

Anlaştığımız gibi birkaç gün sonra çift gelip evi teslim aldı. Ödemeyi bir gün önceden yapıp garantiye almışlardı hatta olayı. Fikrimiz değişir diye ne kadar korkuyorlarsa artık. Arslan ve Çağın bize gelmişlerdi. Geceyi birlikte sohbet ederek ve okey oynayarak geçirdik. Ertesi gün Arslan'la gidip evi teslim aldık. Çift bize teşekkür ede ede bir oldu. Evi çok beğenmişlerdi ve böyle bir ev inşa ettiği için Arslan'a övgüler yağdırıyorlardı. Gitmeden önce de ilerde yine böyle bir şansları olur mu diye sormadan da edemediler. Arslan biraz kararsız kalınca ben,

"Biz bunu biraz düşünelim, eğer o zaman şartlarımız uygun olursa, aynı koşullarla yine misafir edebiliriz sizi. Numaramız sizde var zaten." Dedim. Aldıkları cevaptan umutlu bize veda edip gittiler. Tam da o gün Çiçek beni aradı ve,

"Kuzi! Kızım Tokat sosyal medya sayfaları hep ağaç evi paylaşmış. Evde kalan çiftin paylaştığı fotoğraflara bayılmış millet. Öve öve bitirememişler sizi ve evi. Bunun arkası gelir, demedi deme." Dedi.

"Bu iyi mi kötü mü zaman gösterecek Çiçek. Bazı planlarımız var ama bakalım, becerebilirsek." Çiçek'le planlarımızdan ve bu işi nasıl kazanca çevirebileceğimizden bahsettik biraz. Onun da aklına yatıyordu. Hatta akşam yemeğe çağırdı bizi ve bunu hep beraber konuşalım, dedi. Arslan da kabul edince o akşam Çiçeklere yemeğe gittik. Ender de benim fikrimi beğenmişti ama iyi bir ayarlama yapmalı diyordu. Eğer kalmak için yeni talepler gelirse kuralları net belirlememizi ve ödemeleri

bir gün önceden almamızı tavsiye etti. Tam da yemekteyken Arslan'ın telefonu çaldı. Yabancı bir numaraydı ve Arslan açınca bana baktı. Birkaç dakika yapılan konuşmadan zaten hepimiz ağaç ev için bir talep daha olduğunu anladık. Telefonu kapatınca,

"Arkadaş gripten daha hızlı yayılmış olay. Böyle giderse benim yaptığım işten çok daha fazla kazandıracak bu iş. Arayanlar evi kiralayan çiftin çok yakın dostlarıymış ve iki gün sonra onlar da evde bir gece kalmak istiyorlarmış. Numarayı da onlardan almışlar. Kuralları da kabul ediyorlar. Ne diyorsun Petek?" Gözlerim parladı.

"Yeni işimiz hayırlı olsun Arslan'cığım, diyorum."

Sonraki birkaç hafta içinde ağaç evde kalmak için birçok talep geldi. Ama biz sadece birkaçını kabul ettik. Seçici olmak zorundaydık, orası Arslan ve Çağın'ın yaşam alanıydı aynı zamanda ve güvenilir olduğunu düşündüğümüz insanları misafir etmek zorundaydık. Nitekim de çok sık olmamakla birlikte birkaç çifti daha misafir ettik. Hatta misafirlerden biri üç kişilik bir kız grubuydu ve içlerinden biri bloğu için böyle bir gece planlamak istemişti. Nihayetinde ağaç ev kısa sürede ün salmıştı. Tabii bu bazen fazla meşgul edici oluyordu ama boş vaktimiz çok olduğu için pek şikayetçi değildik. Evin içine ortamı daha samimi gösterecek mum, yastık, şal ve dekoratif, geleneksel bazı parçalarda koyarak daha hoş hale getirmiştim. Arslan benim çabalarımı çok takdir ediyor olmalıydı ki bir gün bana,

"Hani sana potansiyelini bulmalısın Petek, demiştim ya?" dedi. Koltuğa yastık yerleştiriyordum ve dönüp ona baktım,

"Evet?" Gülümsedi,

"Sanırım buldun canım. Bu yeni iş tam senin altından kalkabileceğin gibi. Gayet iyi fikirler ve çözümler üretiyor, misafirleri de memnun edecek yolları buluyorsun. Petek, sen bu işte gayet iyisin farkında mısın?" O ana dek hiç bu açıdan bakmamıştım. Bir an düşündüm,

"Öyle mi sence?" dedim kararsız bir tonda. Gelip belime sarıldı ve boynumdan öptü.

"Aynen öyle. Ve böyle ilgi görmeye devam ederse, diğer evi de en kısa sürüde yeniden yaptırır, burayı ciddi anlamda bu iş için kullanabiliriz. Şimdilik yine aralıklı misafir kabul etmek zorundayız." Yanağımı onunkine değdirdim sevgiyle. Sıcaklığı güven vericiydi.

"Bu fikre bayıldığımı söyleyebilir miyim?"

Ocak ayının ortaları gelmişti ve kış epey yoğun geçiyordu. Ertesi gün doğum günümdü ve Arslan kimseye söz vermememi defalarca tembihlemişti. Zaten bizimkilerden başka kime söz verebilirdim ki?

"Diğer taliplerime iletirim canım." Dediğimde de bana ters ters bakıp,

"Geçti canım o günler. Artık benimsin." Derken pis pis sırıtmıştı. Ve bu hali bile çok çekiciydi.

Ertesi gün akşam için annemleri ayarladım, Çağın ve Duru bizde kalacaklardı ve Arslan gelip beni alacaktı kutlama için. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu iki gündür. Arslan'ın Duru'nun doğum gününü kutlayacağımız gece söylediklerini anımsamıştım. Karlı bir gün olmasını dilediğini ve bana değişik bir doğum günü kutlatacağını. İlk dileği kabul olmuştu, bakalım beyefendi bana sürpriz olarak nasıl bir açık hava kutlaması düşünmüştü? Kalın giyinmemi istemişti zaten. Arabayla beni almaya geldiğinde çok heyecanlıydım. Araca bindim ve yola çıktık. Tokat'a gidiyorduk. Nereye diye sorup hazırlığını da bozmak istemiyordum ama meraktan da ölüyordum.

Şehre vardığımızda aracı şehrin içinden geçen Yeşilırmak'ın kenarına çekti. Durduğumuz yerde oturmak ve yürümek için yeşil alanlar vardı. Hava karlı olduğu için çok kimse yoktu etrafta ama manzara çok güzeldi.

"Biraz yürüyelim mi?" dedi bana bakarak.

"Harika olur, tabii." Dedim. Araçtan inip parkta biraz yürüdük ve birkaç farklı noktada fotoğraflar çekildik. Gece, ağaçlar ve kar, nehrin yanında harika bir ambiyans oluşturuyordu. Derken Arslan'ın telefonu çalınca cevapladı.

"Arayan kimse ağaç evle ilgiliydi. Arslan işinin olduğunu falan söylese de karşı taraf ısrarcıydı. Telefonu kapatan Arslan,

"Eve bir dönmemiz lazım canım. Evli bir çift tanışma yıldönümü kutlamak istiyormuş. Aniden karar vermişler ve iki katı fiyat teklif ediyorlar, konuşup verelim anahtarı, devam ederiz geceye olur mu?" Ev şehre çok uzak değildi, yani hala kutlama için vakit bulabilirdik. İyi bir fiyat verdiklerine göre kaçırmamak akıllıca olabilirdi.

"Olur, sorun değil canım. Dedim ve araca binip yola çıktık yeniden.

"Çok özür dilerim Petek, biliyorum daha özel bir şeyler bekliyordun." Arslan mahcuptu.

"İstersen gitmeyelim, vermiyorum, diyeyim arayıp?"

"Hayır hayır, birlikte yürümek bile yeterli benim için. Özel bir kutlama beklemiyordum zaten. Aslında bekliyordum ama küçük bir pasta ve bir hediyelik küçük bir kutlamaydı beklediğim. Gerçekten büyük bir şey falan hayal etmemiştim.

"Telafi edeceğim balım. Şu işi halledeyim. Çok ısrar ettiler. Tam da gününü nasıl buldularsa!" Konuşurken zaten evlerimize giden yol ayrımına varmıştık. Arslan da o sırada bir arama yapıp,

"Biz geldik, bir dakikaya ordayız." Dedi ve kapattı. Önünden geçerken bizim eve bakınca mutfak ışığının yanmadığını fark ettim. Veranda da ışık yanıyordu sadece.

"Annemle salonda galiba?" dedim.

"Demek ki." Dedi Arslan önemsiz bir detay gibi. Ağaç evin orada da sadece sokak direğinin lambası yanıyordu. Arslan arabayı yaklaştırınca etrafta sadece Ender'inkine benzer bir cip olduğunu gördüm. Gelenler her kimse benzer bir arabayla gelmişlerdi demek ki, diye düşündüm. Eh o kadar ücret vermeleri boşa eğilmiş, durumları baya iyiymiş anlaşılan diye kafamda olayı tartarken aracı park ettik ve indik. Sokak lambasının ışığında etrafı görmeye ve eve doğru ilerlemeye çalışırken Arslan elimi tutuyordu.

"Hani neredeler? Arabada mı bekliyorlar yoksa?" dedim kimseyi göremeyince. Ayaklarımız karda katur kutur sesler çıkarıyordu.

"Şimdi inerler, biz evin önüne geçelim." Deyip ilerletti beni.

Ev sokak lambasından biraz uzaktaydı ve tam net değildi ortam. Gözlerimi daha iyi görmek için odaklamıştım ki artık eve daha yakındık ve birden hiç beklenmedik şekilde yanan birçok lambanın rengarenk ışıklarıyla yerimde kala kaldım. Aynı anda güzel bir doğum günü şarkısı çalmaya, orada bekleyenler beni alkışlamaya başladılar. Ağaç ev ve çevredeki birkaç çiçek çalısına lambalar asılmıştı. Ortada bir masa vardı ve üzerinde de büyük bir pasta, değişik yiyecekler ve içecekler. Hatta termoslarla sıcak içecekler. Annemler, Çiçekler, Arslan'ın ailesi ve çocuklar oradaydılar. Ağzım açık baka kalmıştım hepsine. Ender tam da o sırada iki farklı noktada küçük varillere konulmuş odunları ateşe verdi sırayla. Ortam daha aydınlık olmuştu ve ısınmak için de iyi fikirdi. Ellerimi ağzıma götürdüm ve duygulandım. Hiç böyle bir kutlama yaşamamıştım, aklıma bile gelmemişti. Arslan'a dönüp,

"Teşekkür ederim." Dedim sevgiyle. Elimi tuttu ve cebinden bir kutu çıkardı.

"İlk hediyen benden sevgilim." Dedi bana küçük kutuyu uzatırken. Kalabalık alkışlarken kutuyu açtım. İçinde altın bir zincirin ucunda, altın bir sapta duran iri bir böğürtlen tanesi vardı. Böğürtlen gerçek rengindeydi ve altın sapın ucunda şahane görünüyordu. Ayrıca aynı şekilde tasarlanmış iki de küpe vardı.

"Böğürtlen güzeline daha iyi bir hediye bulamadım." Dediğinde Arslan'a gülümsedim.

"Muhteşemler. Çok teşekkür ederim." Dedim. Uzanıp teşekkür etmek için tek yanağından öptüm.

"Artık buraya gel de pastayı keselim donmadan." Çiçek bana bağırıyordu.

"Tamam." Dedim onlara doğru yürürken ve gülerken. Mumlar yakıldı, üflendi ve yanan ateşlerin başında pastalar yenilirken sohbetler edildi. Bol bol fotoğraflar çektik. Harika bir geceydi. Arslan sözünü

tutmuştu, bana unutulmaz ve değişik bir kutlama hazırlamayı başarmıştı.

"Baş başa kutlamak ve geceyi seninle geçirmek isterdim ama uygun olmayacağını düşündüm. O yüzden bu sene böyle oldu, umarım hoşuna gitmiştir balım?" Arslan kulağıma eğilmişti.

"Bu kadar güzel bir kutlama beklemiyordum. Hiç önemli değil sevgilim, çok mutlu oldum. Çok teşekkür ederim." Biz tam konuşurken annem,

"Petek, yavrum siz Enderlerle devam edin kutlamaya, çocuklar üşüdü, biz eve geçiyoruz. Uykunuz gelince Arslan getirir seni. Anahtarın var zaten." Hiç beklemediğimiz bu teklif bir anda keyfimizi daha da artırmıştı. Çocukları öptüm ve iyi geceler diledim gidenlere. Arslan'ın anne ve babası da beni tekrar tebrik edip daha ileriye park ettikleri arabaya binip gittiler. Geriye sadece Ender ve Çiçek kalmıştı.

"Kuzi şurayı toparlayalım hızlıca, sonra biz de gideceğiz. Siz baş başa kutlayın." Çiçek bana göz kırpınca utangaç utangaç gülümsedim.

"Sen yorulma canım, zaten üşüdün yeterince, çocukları da düşün. Hadi yukarı çık, Arslan sobayı yakar şimdi." Dedim yine de nezaketen.

"Evet yakarım şimdi sobayı, sen daha fazla üşütme, biz burayı Petek'le toplayalım, yukarıda devam ederiz muhabbete." Arslan da yanımıza gelmişti.

"Biz artık eve gidelim o zaman. Ender sabah erken kalkacak, işleri var, değil mi Ender?" Çiçek kocasına duyurta duyurta konuşup onay isteyince Ender de ona bakıp,

"Ah evet, biz artık gidelim. Siz de biraz dinlenin." Ender her zaman ki anlayışlı ve nazik haliyle Çiçek'e yaklaşıp sarıldı. Bize tekrar iyi dileklerini sundular ve araçlarına ilerlediler. Onlar giderken biz baş başa kalmıştık kutlama masasının yanında.

"Hadi yiyecek ve içecekleri eve taşıyalım kötü olmadan." Dedim. Hafiften kar yağıyordu çünkü. Arslan belime sarılıp beni durdurdu.

"Bekle." Dedi kulağıma fısıldayıp. Yanağımdan öptü ve geriye çekildi. Ne olduğunu anlamak için ona döndüğümde telefonunu

çıkarmıştı. Biraz sonra yavaş, romantik bir şarkı çalmaya başladı ve Arslan telefonu masanın üzerine bırakıp kollarını belime doladı.

"Benimle dans et, tüm çocukluğumuzun ve en güzel günlerimizin geçtiği bu yerde." Kollarımı boynuna doladım ve yağan karın altında kendimizi müziğe bıraktık.

"Hani filmlerde diyorlar ya, zaman dursa bu anda, diye. Şuan tam da öyle hissediyorum sevgilim."

"Tam da buralarda, her bir köşede sana olan aşkıma dair binlerce iz var Arslan. Silinmemiş ve yeniden alevlenmeyi bekleyen birçok anı canlanıyor gözümde. Şu odunların alevleri gibi dans ediyorlar kafamda." Arslan ellerini yanaklarıma koyup yüzünü yaklaştırdı yüzüme.

"Aptal ve kördüm. Güzel olan her şeye zaten sahipmişim ama ben aramak için uzaklara gittim. Ve şanslıymışım ki bu güzellikler beni hiç unutmamış ve geri dönmemi sağladılar."

"Belki de seni çağıran benim bile artık duymayı bıraktığım kalbimin sesiydi."

"Peki şimdi duyuyor musun?" Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Sanki konuşmasak bile birbirimizin mavilerine dalıp sorularımızın cevaplarını çıkarabilirdik.

"Seni ceviz ağacının altında karşımda gördüğüm ilk günden beri hiç durmadan hem de." Uzanıp öptü beni. Sonra geriye çekilip kabanının cebinden küçük bir kutu daha çıkardı. Kutunun kapağını açıp bana doğru uzattı ve,

"Sana evlenme teklif edemeden evlenmek istemedim. Şimdi burada, içinde olduğumuz anın, yağan karın ve diğer her şeyin şahitliğinde benimle evlenir misin Petek?" Gözlerim pırlanta yüzükten Arslan'a kayarken az önce Arslan'ın dediği gibi ben de zaman orada dursun bir süre istedim. Birden sıcak gözyaşları gözlerimden kurtuldu. Aptalca sırıtıyordum ama aynı zamanda onsuz geçen onca zamanı düşününce de garip şekilde sanki binlerce yılmış gibi uzun görünüyordu gözüme.

"Evet, evet kabul ediyorum." Dediğimde yüzüğü parmağıma nazikçe taktı ve uzanıp alnımdan öperken beni de göğsüne dayadı.

"Hep burada yaşayacaksın hatun. Daha uzağa gitmeyeceksin, gitmeyeceğim." Saçlarımı okşayıp öpüyordu. Çok mutluydum, hayatımda yaşadığım en özel andı ve sonsuza dek mühürlensin istiyordum bu an. Öyle kudretliydi ki bana yaydığı enerji. Ne çevremizi saran karanlık ne de yaşayabileceğimiz olumsuzluklar korkutmuyordu gözümü. O geri dönmüştü ve artık kör bir çocuk değildi. Ben büyümüştüm ve artık hırçın küçük bir kız değildim. Kar yağmaya ve biz orada birbirimize sarılmaya devam ettik. Tepemizde yükselen çift gövdeli çam ağacı gibiydik. Oraya kök salacaktık ve hayatımızı orada, hep birlikte geçirecektik. Bunu artık biliyordum...

Nisan ayının ortalarıydı. Bahar tüm görkemiyle ve neşesiyle gelmişti. Bitkiler en güzel renkli giysilerini kuşanırken insandaki yaşama sevincini de artırıyorlardı. Kış uykusundan uyanan veya yuvasından zorda kalmadıkça çıkmayan hayvanlar da artık korkusuzca ve neşeyle dolaşıyordu etrafta. Tüm bu enerjiden payını alan biz de Arslan'la, kıyacağımız nikah için son hazırlıklarını tamamlıyorduk. Bir düğün salonu falan istememiştim. Ağaç evin çevresinde kalabalık olmayacak bir tören düşünmüştük. Çiçek bu konuda bize çok yardımcı oluyordu. Detaylar konusunda tecrübelerinden faydalanmak çok işime yaramıştı.

Nikah sabah gözlerimi açtığımda tavana bir süre baktım. O gün evleniyordum, hem de Arslan'la! Bu gerçek miydi? Bir süre durumun kritiğini yapıp emin olmaya çalıştım. Yaşadığımız her şeyi gözümde canlandırmaya çalışırken de Duru yataktan fırlayıp geldi ve üstüme tırmandı.

"Anne, anne kalk! Bugün evleniyorsun anne! Hadi hemen hazırlanalım!" Yüzünü yüzüme eğmiş coşkusuyla beni bile gölgede bırakıyordu. Onu kendime çekip gıdıkladım,

"Séni küçük çılgın melek! Demek evleniyorum? Çok mu istiyorsun bunu?" Kahkahalar atarken cevap vermeye çalışıyordu,

"Evet! Evet!" Biz şakalaşırken Arslan aradı. Telefonu cevapladığımda,

"Sana ilk günaydın, diyen olmak istedim. Başarabildim mi?" dedi ve keyfim iyice arttı.

"Duru'nun üstüme atlamasını saymazsak başardın canım."

"Harika! O halde ikimiz için de yataktan çıkma vakti. Malum bugün evleniyoruz bebeğim."

"Evleniyoruz değil mi?" dedim kıkırdarken.

"Başka bir seçenek göremiyorum. Senin fikrin değiştiyse de gelip zorla kaçırmak zorunda kalırım, haberin olsun."

"Öyle mi? Ne yapacaksın, pencereme merdiven dayayıp, uyurken kafama çuval mı geçireceksin?"

"Canım hiç öyle atraksiyonlara gerek yok. Annen bana kapıyı açar, hatta seni omzuma atmama yardım bile eder. Duru da alkış tutar." Söylediklerini hayal edince kahkaha attım.

"Çiçek de sen daha omzundan indirmeden gelinlik giydirir üstüme. Yemin ederim aynen böyle olur."

"Evet balım, o yüzden sen en iyisi mi kendi isteğinle kalkıp hazırlan da kuaföre götüreyim seni."

"Tamam ya, şurada beş dakika hayal kurdurtmadınız bana. Kalkıyorum. Kahvaltımı yapıp giyinirim."

"Tamam huysuz ama tatlı sevgilim. Ararsın beni."

Arslan beni, Duru ve Çiçek'i kuaföre götürdü. Gelinliği de orada giyeceğim için yanıma almıştım. Saçım içinde örgüler ve beyaz küçük çiçekler olan dalgalı hoş bir modelde dağınık bir topuz yapıldı. Kol manşetleri dirseğe ve belden omuzlara kadar dantelli oldukça sade ama zarif bir gelinlik bulmuştum. Belden aşağısı hafifçe açılıyordu ama etekleri çok geniş değildi. Gördüğüm an aşık olmuştum bu gelinliğe ve denemek için giydiğimde Arslan da çok beğenmişti. Kuaförden çıkmadan gelinliğimi de giydim. Nikahtan önce birkaç yerde fotoğraf çekinmek istemişti Arslan. Ender'le birlikte gelmişlerdi bizi almaya. İki arabaya binip fotoğraf çekimi için fotoğrafçıyla birlikte sırasıyla trafiğe kapalı Taş Köprü'ye, Kaz Gölü'ne gidip çekimler yaptıktan sonra kendi evimize döndük.

Davetliler gelmeye başlamıştı ama biz birkaç yerde daha fotoğraf çekilecektik. Annemlerin eviyle Arslan'ın evinin arasındaki ağaçlıklı

patika yolda, bizim elma bahçesinde, Arslan'ın ninesinin eski evinin önünde ve son olarak ağaç evde çekimlerimiz yapıldı. Ardından nikahımız için toplanan kalabalığa katıldık. Ağaç evin çevresindeki alanın kenarlarına uçları birleştirilmiş uzun masalar dizilmiş ve tek ucu açık bir kare oluşturulmuştu. Beyaz örtülerin üzerine aralıklarla çiçekler yerleştirilmiş, daha arka tarafta müzisyenler için bir alan hazırlanmıştı.

Biz törene katılınca dans müziği başladı. Sadece Arslan ve ben vardık masaların ortasındaki alanda. Masalardaysa her iki taraftan çok yakın akrabalar, eş dost yerini almıştı. Bilerek çok kalabalık bir tören istememiştik. Sağ olsunlar dedemler, teyzemler, dayımlar, birkaç arkadaşım ve Arslan'ın çok yakınları hep oradaydı. Serkan, Çiçek'le harıl harıl bir şeyler konuşurken nasıl da keyifliydi. İlk dans müziği biterken Serkan yanımıza geldi ve benimle dans etmek için Arslan'dan izin aldı. Kardeşimle dans ederken başkaları da bize katıldı. Alanda şimdi çiftlerin içindeydik.

"Abla peri kızı gibisin. Allah artık yüzünü güldürsün hep." Serkan benden uzundu ve uzanıp alnımdan öptü beni. Yine çok duygulanmıştım. Bu ara ne çok duygulanıyordum ben ya. İyice sulu göz olmuştum ama neyse ki çoğu mutluluktandı.

"İnşallah kardeşim." Dedim ve bana sarılan kardeşimle Arslan'ın yanına yürüdük. Beni ona doğru yürütürken,

"Ablam artık sana emanet Arslan abi. Senden daha iyi birine de emanet edemezdim. Bir yastıkta kocayın ve hep mutlu olun."

"Gözün arkada kalmasın kardeşim. Geç oldu ama iyi olacak."

"Tabii iyi olacak, daha sizin de bebelerinizi göreceğiz." Çiçek ve Ender de gelmişlerdi yanımıza. Çiçek uçuk pembe çok güzel bir elbise giymişti ve saçını da benimkine benzer şekilde yaptırıp pembe güller takmıştı. Karnı artık iyice belirgindi ama o hiç şikayetçi değildi. İkiz kız bebek bekliyorlardı ve Ender mutluluktan havalardaydı. Çiçek'e benzeyen iki tuhaf ve şeker kız çocuğum olacak diyordu.

Tören akşam saatlerine kadar devam etti, akşam da hafif müzik ve romantik aydınlatmaların eşliğinde biraz daha zaman geçirdik orada. Ardından herkes sırayla bizi kutlayıp dağıldı. Annem ve babam çok

duygulanmışlardı ama bir o kadar da mutluydular. Çağın ve Duru o gece annemlerde kalacaktı. Arslan otel tutmayı önermişti ama ben ağaç evde kalmayı istemiştim. Orası bizim yuvamızdı ve ilk gecemizi, en özel anımızı orada geçirmek istiyordum. Nitekim herkes gittikten sonra eve çıktık. Duş alıp çıktığımda evin her yerinde yakılmış mumlarla ve güzel koku veren tütsülerle karşılaştım. Yumuşak ve romantik bir müzik çalıyordu. Küçük oturma odasının ortasında üzerimde beyaz uzun ipek geceliğim ve sabahlığımla duruyordum. Arslan'sa sadece alt pijamasını giymişti ve gelip belime sarıldı.

"Gözlerini kapat." Dediğinde itiraz etmeyip kapattım. Belime dolanan kollar beni dansa çektiğinde de itiraz etmedi vücudum. Ardından yüzüme, dudaklarıma ve boynuma öpücükler kondurdu sırayla. Titriyordum. Dudakları kulağıma değdi ve,

"Böğürtlen reçelinden daha tatlısın. Ve tadına bir ömür boyu doymayacağım sevgilim." Güçlü kolları beni sarmalayıp havalandırdı ve sonra ikinci kata çıktığımızda yatağa nazikçe bıraktı. Güzel bir bahar gecesinde, yanan mumların ışığında hep sevdiğim ve seveceğim adamla en güzel hikayemiz de böylece başlamış oldu.

3 YIL SONRA,

Güzel bir bahar günüydü. Çilekler tarlada toplanmak için sabırsızlanıyordu. Bugün erkenden tüm aile tarlaya inmiştik. Çiçek'in ikizleri Yosun ve Nehir lüle lüle sarı saçlarıyla çilek sıralarının arasında koşturuyorlardı. Yakında 3 yaşlarına gireceklerdi ve hem güzellikleriyle hem de sevimli halleriyle gören herkesi kendilerine hayran bırakıyorlardı. Saçları ve yüzleri annelerinin çocukluğunun kopyası gibiyken koyu yeşil renkli gözleri babalarından birer hediyeydi resmen. Çağın bizim çilek toplamamıza yardım ederken Duru ikizlerle ilgileniyordu. Benim ufaklık henüz yürümeye yeni yeni hay ettiği için merakla bakıyordu oturduğu battaniyenin üzerinden etrafa. Annem yanındaydı ama o yine de her fırsatta kollarını bana veya Arslan'a uzatıyordu onu da alalım diye.

"Kafkas! Kafkas! Gel ablaya, gel gel." Duru, kardeşinin yanına koşturmuş, onu kendisine doğru yürümesi için heveslendiriyor, annem de minik oğlumun kollarının altından torununun bu çabasına destek oluyordu. Kafkas Seyit koymuştuk adını. Ailemizin kökenlerini hep hatırlayalım diye. Dedemin ismini koymayı Alparslan önermişti ve dedem bunu duyunca öyle duygulanmıştı ki anlatamam. Artık epeyce yaşlanmış olmasından belki, ismi çocuklardan birinde yaşayacak diye sevinmişti besbelli. Bir buçuk yaşına yaklaşıyordu ve daha şimdiden dedemle Arslan'ın harmanlanmış hali gibiydi. Ninem, 'Dedenize benziyor bu çocuk dedenize, deyip duruyordu. Kayınvalidem ise her gördüğünde, 'Aynı babası bu ya, aynı Alparslan'ım benim,' diyor, Arslan'la birbirimize bakıp gülüyorduk her seferinde. Keskin mavi gözlerinde güçlü bakışları vardı. Çağın ve Duru'nun yumuşak mizaçlarına benzemiyordu hiç huyu suyu.

"Çok yaman olacak bu göreceksin Petek." Diyordu Arslan Çağın'ın yakınlarda olmadığı zamanlarda çünkü onun duygusal mizacını kötü etkilemek istemiyordu.

Aslında Çağın çok başka bir çocuktu ve giderek karakterindeki derinlik de kendini belli ediyordu ve onu ben doğurmadığım halde sanki öz çocuğummuş gibi kendime yakın hissediyordum ondaki bu halleri. Çok konuşmuyordu ama etrafını algılama şekli kesinlikle nadir bir yetenekti. Muhtemelen bir sanat dalına daha yatkın olacaktı ve bu yüzden bir süredir onu kendisinin de çok sevdiği piyano kursuna gönderiyorduk. Nitekim öğretmenleri müziğe yatkın bir kulağı ve piyano çalmaya da yeteneği olduğunu söylüyorlardı. Eh o da bundan memnundu ve sonuna kadar destekliyorduk biz de kendisini.

"Desene bir Arslan daha geliyor." Diyordum Arslan'a cevaben ve böbürleniyordu sevgili kocam.

Sevgili kocam, demek ne güzel bir histi. Seviyordum onu eskisinden daha çok ve daha derinden. Geçen üç yıllık süre bizi daha çok yaklaştırmıştı birbirimize. Eski evi yıktırıp yerine daha büyük iki katlı bir ev yaptırmıştık çünkü Arslan daha geniş bir aile olmak istiyordu. Ağaç evi kiralamaya devam ediyorduk ve dahası bazen özel gün

kutlamaları için de bahçemizi kiralayanlar oluyordu. Bizin düğün fotoğraflarımız sosyal medyada çok beğenilmiş ve birçok çifte ilham veren küçük bir kutlama yerine dönüşmüştü çiçeklerle ve meyvelerle çevrili alan. Tabii dikkat ve ilgi isteyen bir işti bu organizasyonlar ve çoğu zaman Çiçek'le birlikte yapıyorduk bu tür şeyleri, kazancı da paylaşıyorduk. Bu kadın dayanışmasıydı aramızda. Üstelik ben seramik tabaklar, bardaklar, vazolar yapıyordum ve onları da bir kenarda sergileyip satıyordum.

Küçük bir yöresel ürünler köşemiz vardı, oradan da kazanç elde ediyorduk ve tüm bunlar iki kadın olarak hem bizim vaktimizi daha kaliteli değerlendirmemize, hem de kendimizi gerçekleştirmemize büyük katkı sağlıyordu. Çoğu zaman annem de bize destek oluyordu ve tabii onu da kazançtan mahrum bırakmayarak kendini daha iyi hissetmesini sağlıyorduk.

"Kuzi sana bir şey diyeceğim ama çaktırma kimseye." Çiçek diğerlerinden biraz uzakta olduğumuz bir sırada yanıma sokulmuştu ve sesini alçaltmıştı. Zaten geldiğinden beri bir haller vardı üstünde ama neye yoracağımı bilemeden kendisi itiraf edecekti galiba.

"Yine neler karıştırdın Çiçek? Yoksa yine Ender'in resimlerinden birine hasar falan mı verdin?" Çiçek şöyle bir geri çekilir gibi yapıp kötü kötü baktı bana.

"O bir kere olur. İyi ki diline düştük ha. Ufacık olayı büyüttünüz." Ufacık olay dediği, resim atölyesini biraz toparlayayım, yerlere pas pas yapayım derken ayağının kayıp adamın iki ay üzerinde çalıştığı resmin üzerine ıslak paspası yapıştırmasıydı. Ender resimden geriye kalanları görünce,

"Canım sen artık pas pas yapma olur mu?" diyebilmişti zavallım. Kızamıyordu ki bizim çılgın kıza.

"İyi bakalım ne oldu o zaman?" Çiçek'in gözleri birden safir taşlar gibi parladı. Yüzünde yaramaz çocuklara has muzip bir gülümseme vardı. Bundan korkmalı mıydım emin değildim. Kulağıma doğru eğilip tek elini siper etti ve,

"Kuzi ben yine hamileyim." Dedi...

